

Σκηνικό τρομοκρατίας ενάντια στους αγώνες μας
και τις ζωές μας

Θα μας βρουν απέναντι και οργανωμένους!

«Φάνει πια με τη βία της Άκρας Αριστεράς» ωρυόταν ο Γεωργιάδης με αφορμή την προβοκατόρικη επίθεση με γκαζάκια στα σπίτια τριών στελεχών

της ΝΔ στη Θεσσαλονίκη, που είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο της μητέρας ενός από αυτά. Στο ίδιο μήκος κύματος με τον ακροδεξιό Γεωργιάδη «ξιφούλκησαν» πλήθος στελεχών της ΝΔ,

ακροδεξιά και μη, και φυσικά ο ίδιος ο Κυρ. Μητσοτάκης. Σαν έτοιμοι από καιρό, και έχοντας καταλήξει περί της πολιτικής ταυτότητας των δραστών!

συνέχεια στη σελίδα 2

Το «Μνημόνιο Κατανόησης» ΗΠΑ – Ιράν και η Μέση Ανατολή

Η «επόμενη μέρα» είναι εδώ

Αντεγκλήσεις και ανακατατάξεις σε ένα περίπλοκο τοπίο

σελ. 17

Το πρόγραμμα του 27ου Camping
των Αγωνιστικών Κινήσεων
και της Μαθητικής Αντίστασης

σελ. 12

Ο Νέος Κώδικας
για την Τοπική Αυτοδιοίκηση
βαθαίνει το χάσμα μεταξύ του «θεσμού»
και του λαού

σελ. 5

Νέα Δημοκρατία
Ο Σαμαράς σφυροκοπάει με ξένες
πλάτες και ακροδεξιά ατζέντα

σελ. 7

Τσίπρας
Οι δεσμεύσεις στα κέντρα εξουσίας
απαιτούν χαμηλές προσδοκίες
για τον λαό

σελ. 7

Τετραήμερη εργασία
Το «δώρο» της Ευρώπης στους
εργαζόμενους;

σελ. 10

Σύνοδος NATO
Καταγραφή διαφορετικών
προσεγγίσεων για το μέλλον
της Συμμαχίας

σελ. 20

Σκηνικό τρομοκρατίας ενάντια στους αγώνες μας και τις ζωές μας Θα μας βρουν απέναντι και οργανωμένους!

συνέχεια από σελίδα 1

Με μιάς βγήκαν ξανά στο προσκήνιο όλες οι αντιδραστικές θεωρίες που χρησιμοποιούνται κατά καιρούς από τις δυνάμεις του συστήματος για να σπιλώσουν την Αριστερά και το κομμουνιστικό κίνημα. Τα ιδεολογικά κατασκευάσματα περί «δύο άκρων» και «συγκοινωνούντων δοχείων» πλημύρισαν τα αστικά ΜΜΕ, θέλοντας να συσχετίσουν τις αριστερές και κομμουνιστικές ιδέες και τους ταξικούς αγώνες για κοινωνική απελευθέρωση, με τα ακροδεξιά και φασιστικά κηρύγματα της κοινω-

νικής και ταξικής υποδούλωσης, τα οποία οι ίδιοι προωθούν και σιγοντάρουν (όταν δεν τα διατυπώνουν δημόσια). Είναι μια περίτρηνη απόδειξη των πραγματικών φόβων και της πραγματικής αγωνίας της άρχουσας τάξης και των πολιτικών υπηρετών της. Είναι οι φόβοι για τις αγωνιστικές εκρήξεις του λαού και της νεολαίας που πυροδοτούνται από την ίδια την πολιτική τους. Είναι η αγωνία μπροστά στην αυξανόμενη απήχηση που έχουν ξανά οι επαναστατικές, κομμουνιστικές ιδέες ως πραγματικό αντίβαρο και

πραγματική διέξοδος από τον θανατηφόρο μονόδρομο της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Μέσα σε αυτό το αντιδραστικό τους ντελίριο έβαλαν στο στόχαστρο τα πάντα: από τα τρικάκια (που πρέπει να θεωρούνται... τρομοκρατία) και την κινηματική δραστηριότητα, μέχρι συνολικά την έννοια της οργάνωσης και της συλλογικής πάλης. Και από δίπλα, νέες «προτάσεις» για παραπέρα ποινικοποίηση της πολιτικής δραστηριότητας, για μεγαλύτερη περιστολή των πολιτικών ελευθεριών, δηλαδή για επέκταση της φασιστικοποίησης. Είναι ο μόνος τρόπος άμυνας ενός πολιτικού συστήματος σε κρίση, ανυπόληπτου και επικίνδυνου. Που κάθε του κίνηση καταλήγει σε νέα, σφοδρότερη επίθεση στον λαό και την εργατική τάξη.

ΔΕΝ ΠΕΙΘΕΙ ΚΑΝΕΝΑΝ η υποκριτική οργή και οι θεατρινισμοί των κυβερνητικών στελεχών και του αστικού πολιτικού συστήματος. Θέλουν να εμφανιστούν ως υπερασπιστές της ανθρωπίνης ζωής! Ποιοι; Αυτοί που προωθούν μια πολιτική που δολοφονεί καθημερινά - από τα Τέμπη και τη Βιολάντα, μέχρι τον καθημερινό φόρο αίματος που πληρώνουν οι εργαζόμενοι στους χώρους δουλειάς. Αυτοί που απαξιώνουν και «σκοτώνουν» τη ζωή του εργαζόμενου και του συνταξιούχου μέσα από την πιο βάρβαρη εκμετάλλευση και τις συνθήκες εξασθλίωσης που τους επιβάλλουν. Αυτοί που διατάζουν τη νεολαία να υποταχθεί ισόβια στη σύγχρονη δουλειά. Αυτοί που οπλίζουν τα χέρια των δυνάμεων

καταστολής που μερικές μέρες μετά γάζωσαν τον 20χρονο στο Άργος. Αυτοί που στρώνουν το έδαφος για να λειτουργούν «Βιολάντες» σε όλη τη χώρα, όπως συνέβη στον Ασπρόπυργο με 11 τραυματίες εργαζόμενους, από τους οποίους οι τρεις βρίσκονται διασωληνωμένοι.

ΔΕΝ ΠΕΙΘΕΙ ΚΑΝΕΝΑΝ η κάλπικη ευαισθησία τους! Γιατί είναι υπηρέτες των μεγαλύτερων φονιάδων του πλανήτη. Γιατί υπηρετούν με τη μέγιστη προθυμία τα δολοφονικά σχέδια των ιμπεριαλιστών. Γιατί συντάσσονται με τη δολοφονική δράση των ΗΠΑ και του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή και τη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Γιατί συμπράττουν στη συνέχιση του σφαγείου που εξελίσσεται στην Ουκρανία. Γιατί την ώρα που η γραμμή πολέμου των ΗΠΑ επανήλθε δριμύτερη στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στην Άγκυρα, ο Μητσοτάκης έδωσε για άλλη μια φορά τα πιο θερμά του διαπιστευτήρια διεκδικώντας να είναι ο «εκλεκτός» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Το ίδιο κάλπικη όμως είναι και η στάση της αντιπολίτευσης. Οι κριτικές της περί «εργαλειοποίησης» της επίθεσης δεν μπορούν να κρύψουν τη στοίχισή της στη βασική στόχευση αυτής της κυβερνητικής γραμμής. Την ίδια πολιτική υπηρετούν, τους ίδιους φόβους έχουν για τους αγώνες του λαού και της νεολαίας. Για την υπηρετήση των ιδίων συμφερόντων -του ιμπεριαλισμού και της άρχουσας τάξης- πασχίζουν, και για λογαριασμό αυτών των συμφερόντων θέλουν να κρατήσουν τις λαϊκές και εργαζόμενες μάζες στο περιθώριο. Εξάλλου, το ομολογούν χωρίς ντροπή (για

Οι χρήσιμοι ηλίθιοι και οι επιδιώξεις του συστήματος

Η αντίδραση όλων των κυβερνητικών στελεχών, από τον Μητσοτάκη μέχρι τον Μαρινάκη και από τον Γεωργιάδη μέχρι τον Κυρανάκη, με αφορμή την επίθεση στο σπίτι στελέχους της ΝΔ στην Θεσσαλονίκη και το θάνατο της μητέρας της λες και ήταν «έτοιμη από καιρό». Και εδώ δεν εννοούμε ότι ήταν σε συνεννόηση με τους εκτελεστές της επίθεσης αλλά ότι περίμεναν μία τέτοια περίπτωση για να εξαπολύσουν όλοι μαζί μία άνευ προηγουμένου επίθεση στην Αριστερά και το Κομμουνιστικό Κίνημα. Ακόμη παραπέρα, να ζητήσουν την πλήρη υποταγή της αντιπολίτευσης που

οι απειλές απέναντι στην «άκρα Αριστερά» για να τη βγάλουν εκτός νόμου. Τόσο για τις θέσεις της, καταγγελίας του εκμεταλλευτικού καταπιεστικού συστήματος, όσο και την πρακτική της άρνησης στις κυβερνητικές απαγορεύσεις και στην αστική νομιμότητα γενικότερα. Για τα κυβερνητικά στελέχη ο ταξικός λόγος και η καταγγελία της κυβερνητικής πολιτικής είναι «τοξικός λόγος» που «οπλίζει το χέρι των τρομοκρατών» άρα αποτελεί τον ηθικό αυτουργό κάθε «τρομοκρατικής πράξης».

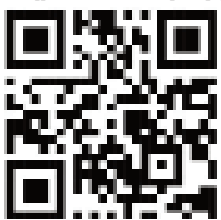
Από την άλλη μεριά έχουμε αυτούς που οργάνωσαν και εκτέλεσαν την επίθεση με γκαζάκια με προφανή σκοπό να «καταγγείλουν» πλευρές της κυβερνητικής πολιτικής. Μόνο που σε αυτή την περίπτωση οι εκρήξεις προκάλεσαν σοβαρούς τραυματισμούς και θάνατο. Το εάν και κατά πόσο το γεγονός ήταν «τυχαίο» ή η ενέργεια υπονομεύτηκε και είχε αυτή την κατάληξη δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Το σίγουρο όμως είναι ότι κάθε τέτοια ενέργεια από μόνη της μπορεί να προκαλέσει ένταση της φασιστικοποίη-

σης και της καταστολής και πολύ περισσότερο όταν από αστοχία είτε από υπονόμηση το αποτέλεσμα είναι τραυματισμοί και θάνατοι. Καθώς αξιοποιούνται στο έπακρο από την κυβέρνηση και τις δυνάμεις καταστολής που περιμένουν τέτοιες ενέργειες για να εξαπολύσουν ένα πογκρόμ διώξεων και ακόμα περισσότερων μέτρων χτυπήματος των πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών των εργαζόμενων και της νεολαίας.

Η κυβέρνηση και το σύστημα που υπηρετεί θέλει να βγάλει «εκτός νόμου» κάθε λαϊκή και νεολαιίστικη αντίσταση, κάθε οργάνωση και συλλογικότητα που παλεύει ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στην φτώχεια και τον πόλεμο. Με το αντικομμουνιστικό τους παραλήρημα οι υπηρέτες του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης θέλουν να βάλουν φραγμό στη συνάντηση των εργαζόμενων και της νεολαίας με τις κομμουνιστικές απελευθερωτικές ιδέες και αντιλήψεις. Να κατηγορήσουν τους κομμουνιστές ως κοινούς

δολοφόνους και την κομμουνιστική ιδεολογία ως δολοφονική. Και από μία άποψη στην Ελλάδα έχουν αργήσει να προχωρήσουν σε αντικομμουνιστικό νομοθετικό πλαίσιο σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη αλλά και γενικότερα. Εμπόδιο έχουν αποτελέσει από τη μία πλευρά οι αγώνες και οι θυσίες του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος τόσο στη «μεγάλη δεκαετία», όσο και στη συνέχεια που έχουν ακόμα βαθιές ρίζες και επιρροή μέσα στο λαό και από την άλλη η «χρησιμότητα» για το σύστημα μίας υποταγμένης ρεφορμιστικής αριστεράς πλήρους ενταγμένης στην αστική νομιμότητα που σε κρίσιμες περιόδους «βάζει πλάτη» για να βγει το ντόπιο σύστημα από τα δύσκολα. Το πόσο θα κρατήσει αυτή η ιδιότυπη «ασυλία» από την μεριά του συστήματος είναι ζήτημα πολιτικών συσχετισμών αλλά και επιλογών τόσο από το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα, όσο και από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του. Σε κάθε περίπτωση όμως ο αντικομμουνισμός είναι η επί-

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpngml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpngmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► την ακρίβεια, το παρουσιάζουν και ως εύσημο!) ότι νοιάζονται για την «κοινωνική συνοχή», ενάντια στην «εμφυλιοπολεμική ρητορική» και τον «διχασμό». Και ενάντια στην ταξική πάλη και τους ταξικούς αγώνες, λέμε εμείς! Στην πραγματικότητα, ως επίδοξοι διαχειριστές, έδωσαν για μια ακόμη φορά εξετάσεις υποταγής στην αστική τάξη. Και σε κάθε ανάλογη πίεση που θα δέχονται, θα ευθυγραμμίζονται ακόμη περισσότερο.

Όσο ο λαός και η εργατική τάξη βρίσκονται στο περιθώριο, τόσο θα δίνεται χώρος στις δυνάμεις του συστήματος να ξεδιπλώνουν την αντιδραστική τους επίθεση και σε όλα τα επίπεδα. Όσο δεν δίνουν τον τόνο οι λαϊκοί και ταξικοί αγώνες, τόσο θα τον δίνουν οι φωνές του συστήματος και της αντίδρασης, και θα τροφοδοτούνται τα συντηρητικά, δεξιά και ακροδεξιά αντανakλαστικά. Οι λαϊκοί αγώνες θα παρουσιάζονται ως «αστάθεια», οι εργατικές διεκδικήσεις ως «δημοσιονομική εκτροπή», ο συνδικαλισμός ως «συντεχνιακό συμφέρον» και η πολιτική παρέμβαση ως «εγκληματική δράση».

- Γι' αυτό και έχουν τεράστιες ευθύνες όλοι όσοι συμβάλλουν στην απραξία του λαϊκού και εργατικού κινήματος και υπονομεύουν τους αγώνες. Όπως οι ρεφορμιστές του ΚΚΕ, του οποίου η ηγεσία αποτελεί θλιβερό δεκανίκι του συστήματος. Θριαμβολογεί για εκλογικές πρωτιές (όπως, για παράδειγμα, στην ΟΛΜΕ) την ώρα που τα λαϊκά προβλήματα πολλαπλασιάζονται και διογκώνονται. Σαλπίζει «αντεπιθέσεις», ενώ προκηρύσσει απεργίες-τουφε-

κιές στον αέρα και ενώ η κυβερνητική πολιτική ξεδιπλώνεται ανεμπόδιστα. Στην πραγματικότητα, η ηγεσία αυτή συγκυβερνά ήδη με τις δυνάμεις του συστήματος σε σωματεία, ομοσπονδίες κ.λπ., αναλαμβάνοντας ακόμα και τον πρώτο ρόλο στην κατάπνιξη των αγωνιστικών διαθέσεων και μεγαλώνοντας πολύ περισσότερο τα εμπόδια για να αναλάβουν πρωταγωνιστικό ρόλο οι νέοι και οι εργαζόμενοι στην ταξική πάλη. Είναι πολύ χαρακτηριστική και η στοίχισή της με την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τις απαιτήσεις των δολοφόνων, αφού ούτε καν κομματικού χαρακτήρα κινητοποίηση δεν διοργάνωσε για τη σύνοδο του ΝΑΤΟ.

- Απέναντι σε αυτήν τη μαύρη και θλιβερή πραγματικότητα, η **μόνη πραγματική και ελπιδοφόρα απάντηση είναι η γραμμή της οργάνωσης και της πάλης των μαζών**. Είναι η μόνη γραμμή που μπορεί να αναδείξει τις πραγματικές δυνάμεις των μαζών και να δώσει προοπτική, όπως δείχνει και η σημαντική επιτυχία που κατέγραψε ο αγώνας ενάντια στις διώξεις και τα πειθαρχικά με την ομόφωνα αθωωτική απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου για τους εκπαιδευτικούς Χρύσα Χοτζόγλου και Δημήτρη Χατζουλάκη. Είναι η γραμμή που συγκεντρώνει, συγκροτεί και αναπτύσσει ένα δυναμικό για τον μακρύ δρόμο της πάλης, που έχουν να διαβούν λαός και νεολαία κόντρα στις εκλογικές, διαχειριστικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες (και απάτες) που κατακλύζουν και τις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα.

Αποψη

Σε εναλλασόμενες φάσεις βρίσκονται οι ελληνοτουρκικές σχέσεις-αντιθέσεις το τελευταίο διάστημα. Από την αρχή του χρόνου ξανάρχισαν υπερπτήσεις και εναντίες παραβιάσεις από τουρκικής πλευράς, ενώ και στη θάλασσα ο «πόλεμος της ψαριάς» συνεχίζεται. Μπορεί το νομοσχέδιο για τη «Γαλάζια Πατρίδα» να ετεροχρονίζεται, λαμβάνοντας υπόψη και τις αποφάσεις της πρόσφατης συνόδου του ΝΑΤΟ, ωστόσο οι προπαρασκευαστικές κινήσεις της Άγκυρας είναι κάτι παραπάνω από εμφανείς.

Την ίδια στιγμή, τα «θαλάσσια πάρκα» και οι εξορύξεις υδρογονανθράκων προχωρούν με σχετικά αργούς ρυθμούς, ενώ η αμερικανόπτευστη και αμερικανοκαθοδηγούμενη 3μερής Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ έχει κάνει βήματα, καρφιά στο μάτι της Άγκυρας.

Όλοι κατανοούν ότι οι αγεφύρωτες αντιθέσεις των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, που οδηγούν σε οξύ ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, παρά τα επιφαινόμενα «ήρεμα νερά», αργά ή γρήγορα θα οδηγήσουν σε κλιμάκωση της έντασης και προετοι-

τές, αρθρογράφοι και δημοσιολογούντες, κινδυνεύει να μετατραπεί σε «πρόγευμα» μιας σύγκρουσης ισχυρότερων παικτών. Αυτός είναι και ο λόγος που «διακριτικά» επικρίνουν την «κολεγιά» με το σιωνιστικό κράτος, που παραμένει ως εξάμβλωμα στην περιοχή και, επί της ουσίας, χωρίς κανέναν στρατηγικό σύμμαχο, εκτός βέβαια των ΗΠΑ.

Στην εξίσωση υπεισέρχεται και η Κύπρος. Με τα κατοχικά στρατεύματα στο βόρειο τμήμα του νησιού να παραμένουν και να διευρύνονται, τη στρατηγική συμφωνία με το Ισραήλ, τις βρετανικές αλλά και τις νέες στρατιωτικές βάσεις, το «χώσιμο» της Γαλλίας και, βεβαίως, την -κάτι παραπάνω από συζητηση- προοπτική ένταξης, μετά την ΕΕ, και στο ΝΑΤΟ. Η ντε φάκτο αμερικανοποίηση-νατοποίηση της μεγαλονήσου, ωστόσο, είναι εμφανής, με την πρόσφατη χρήση της στον επιθετικό πόλεμο των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράν να αποτελεί αδιάψευστο στοιχείο. Οι κατά καιρούς απειλητικές δηλώσεις της τουρκικής ηγεσίας, που σημειωτέον η χώρα της παραμένει βάσει συμφωνιών «(συν)εγγυήτρια δύναμη», είναι ευθείες προειδοποιήσεις επέμβασης σε περίπτωση που η ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά επιχειρήσουν να επιβάλουν τετελεσμένα.

Το ερώτημα, πάντως, είναι ρητορικό. Μπορούν οι υπέρτερες τουρκοϊσραηλινές αντιθέσεις να αποτελέσουν καταλύτη της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης; Δημοσιεύονται άρθρα, μάλιστα, το τελευταίο διάστημα, που

Ελληνοτουρκικά

Ασκήσεις ασταθούς ισορροπίας

μάζονται. Απόδειξη αυτού είναι η αδιάκοπη κούρσα εξοπλισμών. Η πολεμική ισχύς είναι αυτή που καθορίζει, εν τέλει, ισορροπίες. Η ελληνική πλευρά θεωρεί ότι με τις κινήσεις της έχει αποκτήσει «υπεροπλία» σε αέρα και θάλασσα. Η τουρκική είναι εμφανώς ισχυρότερη στην ξηρά. Αρκούν, όμως, μόνο αυτά; Δύο χώρες που είναι στρατευμένες στη σφαίρα επιρροής της Δύσης οφείλουν να λαμβάνουν υπόψη τις προτεραιότητες πρώτα και κύρια των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών...

Μια σημαντική παράμετρος που επηρεάζει ήδη και αναβαθμίζει τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις έχει έρθει στο προσκήνιο τα τελευταία χρόνια. Είναι η γεωπολιτική κόντρα Τουρκίας-Ισραήλ για αναβάθμιση ρόλου και επιρροής στην Ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Οι οξύτατες, πολεμικού χαρακτήρα, δηλώσεις που ανταλλάσσουν Ερντογάν και Νετανιάχου είναι άκρως αποκαλυπτικές. Η, κατά γενική ομολογία, «επιδέξια» τουρκική διπλωματία εμφανίζεται να «χώνεται» παντού σε μια ευρύτερη περίμετρο (Κασπία, χώρες νότια του Καυκάσου, Αιγαίο και ανατολική Μεσόγειο), Μέση και Εγγύς Ανατολή, Βόρεια Αφρική) και να διεκδικεί ρόλο που, σε ορισμένες περιπτώσεις (Συρία, Λίβανος, Λιβύη, Κατάρ), υπερβαίνει τον ρόλο ενδιάμεσου διαπραγματευτή. Ταυτόχρονα, κάνει κινήσεις που διευρύνουν προϋπάρχοντες διαύλους επικοινωνίας με χώρες και δυνάμεις που βρίσκονται απέναντι στον αποκαλούμενο δυτικό κόσμο, όπως η Ρωσία, το Ιράν, η Χαμάς κ.λπ.

Η στρατηγική σχέση που αναπτύσσει και διατυμπανίζει η άρχουσα τάξη της χώρας μας και οι ντόπιες αστικές πολιτικές δυνάμεις με το Ισραήλ αντικειμενικά βάζει φουρνέλο στα θεμέλια της όποιας ελληνοτουρκικής προσέγγισης. Η επιλογή συμπαράταξης με τον «εχθρό του εχθρού μου», όσο κι αν προβάλλεται ως δήθεν εγγύηση ενδυνάμωσης και ισχύος, ασφάλειας και σταθερότητας, στην πραγματικότητα φέρνει πιο κοντά εφιαλτικά ενδεχόμενα. Για τους λαούς, οπωσδήποτε, αλλά ενδεχόμενα και για τις αστικές τάξεις. Η Ελλάδα, όπως υπογραμμίζουν εγχώριοι αστοί αναλυ-

αηχούν παράγοντες του ντόπιου κατεστημένου, τα οποία συστήνουν μια, θα τη λέγαμε, «ελεγχόμενη αποστασιοποίηση Αθήνας και Λευκωσίας από τα συμφέροντα του Ισραήλ» (βλέπε άρθρο «The Expla-in Project - Τα ελληνοτουρκικά μέσα από τον ανταγωνισμό Τουρκίας - Ισραήλ» στην ιστοσελίδα <https://www.in.gr>).

Το τι θα κάνει η άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας μένει να φανεί. Ήδη, ωστόσο, και ενόψει πιθανών εξελίξεων, Γεραπετρίτης και Δένδιας εγκαινίασαν κύκλο συναντήσεων με τους πολιτικούς αρχηγούς για ενημέρωση και ανταλλαγή απόψεων. Αυτοί, με τη σειρά τους, ζητούν πιο σθεναρή στάση έναντι της Τουρκίας, ασκώντας κριτική στην κυβέρνηση και αφήνοντας, όπως ήταν αναμενόμενο, στο απυρόβλητο τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές που κρατούν και την πρώτη μπαγκέτα.

Το πιο πρόσφατο σημείο κριτικής για «υποχωρητικότητα της ΝΔ» ολόκληρης της αστικής (ΕΛΑΣ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, ενδιάμεσα και ακροδεξιά μορφώματα, Σαμαράς) και της ρεφορμιστικής (ΚΚΕ) αντιπολίτευσης επικεντρώνεται στο περιβόητο καλώδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, που «βυθίστηκε» στα ανοιχτά της Κάσου. Κάτι ανάλογο συνέβη με καλώδιο οπτικών ινών που θα συνέδεε νησιά του Αιγαίου με την ηπειρωτική χώρα, οι εργασίες πόντισης του οποίου σταμάτησαν ύστερα από «παρενόχληση» τουρκικών πολεμικών πλοίων.

Οι πιο «φανατικοί» κραδαίνουν... όπλο. Οι πιο «υπεύθυνοι» ζητούν ενεργότερη συμμετοχή στα διεθνή φόρα. ΟΗΕ, ΝΑΤΟ και ΕΕ έχουν την τιμητική τους! Εκεί, λένε, η χώρα πρέπει να επιδείξει «σθεναρή στάση» και να θέσει τις «κόκκινες γραμμές» της. Το απώτερο σημείο; Η χρήση βέτο στα όργανα της ΕΕ στη συμμετοχή της Τουρκίας στο ReArm και η αποτροπή προμήθειας των F-35.

Με τούτα και με τ' άλλα, οι λαοί της περιοχής πρέπει να ανησυχούν και να δυναμώσουν το κοινό τους ταξικό μέτωπο πάλης ενάντια σε ιμπεριαλισμό, εθνικισμό και πόλεμο!

► σημη ιδεολογία του και η φασιστικοποίηση μόνιμη επιλογή του.

Με αφορμή την ολομέτωση επίθεση στις πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες είτε με αφορμή «παραδειγματικές ενέργειες», είτε απέναντι σε πραγματικούς αγώνες αντίστασης και διεκδίκησης από τη μεριά των εργαζόμενων και της νεολαίας μέσα στα πλαίσια του κινήματος και κυρίως από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού αναπτύσσεται μία «λεγκαλιστική» αντίληψη και πρακτική που θέλει μονίμως να μικραίνει το επίπεδο σύγκρουσης απέναντι στην πολιτική του συστήματος και της κυβέρνησης. Μία αντίληψη και μία πρακτική που στον πυρήνα της έχει την λογική «θα τους ταράξουμε στην νομιμότητα» που σαν αποτέλεσμα έχει την υπονόμηση των αγώνων που σήμερα απαιτούνται μπροστά στην αντιλαϊκή - αντεργατική και φιλοπόλεμη πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος. Το μαζικό κίνημα για τους ρεφορμιστές κάθε είδους δεν είναι το κεντρικό ζήτημα αλλά μέσο διαπραγμάτευσης με το αστικό πολιτικό σύστημα για τη βελτίωση της δικής τους θέσης και του ρόλου τους στα πλαίσια του.

Από τη μία οι πρακτικές και οι αντιλήψεις των «παραδειγματικών ενεργειών» που δεν υπολογίζουν ούτε τους ενδιαφέρει το επίπεδο συγκρότησης του εργατικού - λαϊκού κινήματος και από την άλλη οι λογικές και οι πρακτικές της υποταγής στην αστική νομιμότητα είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος που θέλουν εργαζόμενο λαό και νεολαία στη γωνία είτε σαν θεατές των ενεργειών των «αποφασισμένων», είτε σαν υποστηρικτές των «θεσμικών εκπροσώπων» που θα τους αναθέσουν την «σωτηρία» τους.

Η μαζική πάλη εργαζόμενων και νεολαίας απέναντι στην επίθεση της κυβέρνησης και του συστήματος, που απαιτείται σήμερα για να έχει αντίκρισμα, πρέπει να ξεπεράσει τα εμπόδια που βάζουν οι αντιλήψεις και οι πρακτικές που θέλουν να τους μετατρέψουν σε θεατές και απλούς χειροκροτητές.

Η καλύτερη απάντηση είναι οι εργαζόμενοι και η νεολαία να πάρουν την υπόθεση της ζωής τους στα δικά τους χέρια, να συγκροτήσουν τα δικά τους όργανα πάλης και να ανεβάσουν το επίπεδο της αντιπαράθεσης με τις δυνάμεις του συστήματος.

Νέα πισώπλατη φονική δράση της αστυνομίας!

Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, έγινε γνωστό ένα ακόμα φονικό «έργο» της αστυνομίας. Στο Άργος αυτή τη φορά. Ήμερώματα Τετάρτης 8/7, ένας νέος άνθρωπος καταδιώχθηκε απ' την ΟΠΚΕ γιατί δεν σταμάτησε σε «σήμα ελέγχου» της και στη συνέχεια, όταν πεζός πλέον, ανέβαινε μια μάντρα για να τους ξεφύγει, πυροβολήθηκε στο κεφάλι από δύο αστυνομικούς, που τον άφησαν κλινικά νεκρό... Τουλάχιστον 13 κάλυκες βρέθηκαν στο σημείο... Ελληνορώσος, μάλλον (παρόμοια κρατικά εγκλήματα αφορούσαν νέους Ρομά), οδηγούσε είπαν, το αμάξι της μάνας του, χαροπαλεύει στο Νοσοκομείο. Η μέχρι τώρα ειδησεογραφία είναι εξαιρετικά φειδωλή και προσεκτική, ενώ για τους δύο αστυνομικούς σχηματίστηκε δικογραφία για «επικίνδυνη σωματική βλάβη»... Θα βγουν... «απαίδευτοι», άραγε, κι αυτοί; Θα αποδοθεί το νέο έγκλημα στην «κακιά στιγμή»; Σε... «εξοστρακισμό προειδοποιητικής βολής»; Θα «μαγειρέψουν» κάτι άλλο; Αναζητούνται «δικαιολογίες» για να «αθωωθούν» ξανά οι μηχανισμοί καταστολής, αυτοί οι εχθροί, του λαού και της νεολαίας.

Κρατική δολοφονία ο θάνατος του Τούρκου απεργού πείνας Gürkan Türkoğlu

Την Κυριακή 5/7, στο Νοσοκομείο της Αττάλειας, άφησε την τελευταία του πνοή μετά από πολύμηνη, κρίσιμη κατάσταση της υγείας του ο - επί 267 ημέρες - Τούρκος απεργός πείνας Gürkan Türkoğlu. Διαμαρτύρονταν, μαζί με άλλους πολιτικούς κρατούμενους που επίσης πραγματοποιήσαν απεργίες πείνας, για τα φρικιαστικά κελιά, απόλυτης απομόνωσης, τύπου «Πηγαδιού» (φυλακές S-R-Y) που δημιούργησε το τουρκικό καθεστώς, απ' το 2020, αντικαθιστώντας τα κελιά των φυλακών «τύπου F», που απέτυχαν να υποτάξουν τους πολιτικούς κρατούμενους.

Έχουμε αναφερθεί επανειλημμένα στους αγώνες των Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών για την κατάργησή τους, στις πολυήμερες απεργίες πείνας, πολλές απ' τις οποίες είχαν και νικηφόρα έκβαση. Ο Gürkan Türkoğlu είχε απαχθεί, απ' την αστυνομία, στις 19/4, μαζί με τον -επίσης απεργό πείνας- Hüseyin Özen, με στόχο να σπάσουν την απεργία και να τον σιτίσουν υποχρεωτικά.

Στις 21/4 Gürkan ο τερμάτισε την απεργία πείνας, κερδίζοντας την ικανοποίηση του αιτήματός του να μεταφερθεί σε άλλου τύπου φυλακές. Δεν μπόρεσε όμως να ανακάμψει η υγεία του και έφυγε τελικά απ' τη ζωή, βρι-

δημοκρατικά δικαιώματα

Φασιστικοποίηση και κρατική τρομοκρατία Αν τα στοιχεία «επίσημων φορέων» τη «φωτογραφίζουν», φανταστείτε ποια είναι η πραγματικότητα...

272 αναφέρεται πως είναι οι καταγγελίες στον «Συνήγορο του Πολίτη» σχετικά με τα πεπραγμένα των «σωμάτων ασφαλείας» για το 2025. Κατά 53% αυξημένος ο αριθμός τους απ' αυτόν για το 2024. Αστυνομική βία, «προσβολή της σωματικής ακεραιότητας και της ελευθερίας», ακόμα και του... «δικαιώματος στη ζωή», «ελλιπείς πειθαρχικές έρευνες» (sic), είναι κάποια απ' αυτά τα πεπραγμένα που αναφέρονται. Καθόλου «τυχαίο» μάλιστα δεν είναι το γεγονός πως οι καταγγελίες για το λιμενικό έχουν τετραπλασιαστεί.

Όλα αυτά περιλαμβάνονται στην «Έκθεση του Συνήγορου για το 2025», στο πλαίσιο της αρμοδιότητάς του ως «Εθνικού Μηχανισμού Διερεύνησης Περιστατικών Αυθαιρεσίας» (ΕΜΗΔΙΠΑ). Φυσικά και δεν πρόκειται για... αυθαιρεσία. Για αυθαίρετες (!) δηλαδή πράξεις κάποιων «θερμόαιμων», «ανεκπαίδεπτων» (το ακούμε κατά κόρον αυτό), «ακραιών» ή και «ακροδεξιών» αστυνομικών, λιμενικών ή «σωφρονιστικών» οργάνων, που «ξεφεύγουν» απ' τα «όρια» (ποιοί τα θέτουν αυτά, τότε και με ποιο σκοπό;), απ' τους «κανονισμούς» και τον ρόλο τους. Μα, ακριβώς αυτός είναι ο ρόλος τους! Ένας ρόλος αντιλαϊκός, ένας ρόλος καταστολής και τρομοκράτησης του λαού και της νεολαίας, είτε στην ίδια την καθημερινότητά τους είτε -πολύ περισσότερο- όταν αγωνίζονται και αντιστέκονται.

Ένας ρόλος που εκπορεύεται απ' την κυρίαρχη, την επίσημη πολιτική του συστήματος και των κυβερνήσεων - διαχειριστών του, απ' την ανάγκη της άρχουσας τάξης να κάμψει αντιστάσεις και διεκδικήσεις, αλλά και το ίδιο το ηθικό του λαού και των νέων ανθρώπων απέναντι στους επικυρίαρχους. Ακόμα κι αν θεωρηθεί πως κάποια «αστυνομικά όργανα», για παράδειγμα, κάποιες φορές, μπορεί να «ξεφύγουν» απ' το «όριο» που, ανάλογα με την πολιτική συγκυρία και τις

συγκεκριμένες, κάθε φορά, επιδιώξεις θέτουν οι επικυρίαρχοι, όπως η «επίφαση δημοκρατίας», το πολιτικό κόστος, ή ο κίνδυνος γενικευμένης ανάφλεξης και λαϊκών ξεσπασμάτων και φτάσουν να δολοφονήσουν (περιπτώσεις Γρηγορόπουλου ή Καλτέζα), είναι αυτή η πολιτική που δίνει αέρα στα πανιά τους, είναι αυτή η πολιτική που δημιουργεί το ευνοϊκό έδαφος για να «ξεφύγουν». Ενώ όταν καλούνται να αντιμετωπίσουν πραγματικούς κινδύνους για το σάπιο αυτό σύστημα (μεγάλες απεργίες εργαζομένων, κινητοποιήσεις αγροτών ή κατοίκων, μεγάλες συγκεντρώσεις του λαού ή φοιτητικούς ή μαθητικούς αγώνες), η επίσημη κυβερνητική «γραμμή» είναι σαφής: Τρομοκρατήστε, εκφοβίστε, απομαζικοποιήστε, διαλύστε! Βέβαια, ο αγωνιζόμενος λαός, όπως έχει φανεί επανειλημμένα στην πράξη, δεν τους έχει κάνει τη χάρη.

Αλλά και σε μη κινηματικές καταστάσεις. Στην καθημερινότητα. Απέναντι στη νεολαία, στις πλατείες, έξω από σχολεία, σε Πανεπιστήμια. Πολύ περισσότερο, απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Ή, ακόμα, μέσα στα «κατ' ευφημισμό» σωφρονιστικά ιδρύματα. Η «έκθεση» κεντράρει στη μαζική δολοφονία των προσφύγων στην Πύλο και στο «πάγωμα» απ' την πολιτική ηγεσία της διερεύνησης των... «ενδείξεων» των ευθυνών των ανώτερων αξιωματικών του Λιμενικού στους -20 στον αριθμό- θανάτους κρατουμένων στις φυλακές ή μέσα σε αστυνομικά τμήματα, στη χρήση των χειροβομβίδων «κρότου - λάμψης» απ' την αστυνομία.

Αν έχουν κάποια σημασία αναφορές σαν αυτές, αυτή βρίσκεται μόνο στο γεγονός πως δεν καταφέρνουν να «κουκουλωθούν» όλα αυτά, πως βγαίνουν στη φόρα και στη δημοσιότητα. Από εκεί και πέρα, η πραγματική ερμηνεία τους αλλά και -κύρια- η απάντηση σ' αυτά λείπουν! Αυτές βρίσκονται στον αντίποδα όλων αυτών που ισχυρίζεται ο κάθε «θεσμικός φορέας».

σκόμνος, διασωληνωμένος και σε κώμα. Ο θάνατός του αποτελεί ένα ακόμα έγκλημα του αντιδραστικού τουρκικού καθεστώτος ενάντια στους αγωνιστές και τους επαναστάτες. Η αλληλεγγύη προς τους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές, είτε αυτοί βρίσκονται στην Τουρκία είτε ως πολιτικοί πρόσφυγες στη χώρα μας, είναι δεδομένη. Πόσο μάλλον όταν και στη χώρα μας γίναμε μάρτυρες της... «ανελαστικότητας» του αστικού κράτους απέναντι σε απεργούς πείνας, σαν τον Αριστοτέλη Χαντζή και την οριακή κατάσταση στην οποία έφτασε η υγεία του.

Ταυτόχρονα, η αλληλεγγύη αυτή στρέφεται ενάντια στο φασισμό και στον ιμπεριαλισμό, ενάντια στις άρχουσες τάξεις σε Ελλάδα και Τουρκία -που συνεργάζονται όταν πρόκειται να αντιμετωπίσουν λαϊκούς αγωνιστές- στις κυβερνήσεις τους και στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά σε ΗΠΑ και ΕΕ.

Μεθόδευση νέας δίωξης συλληφθέντων διαδηλωτών του '19, που βασανίστηκαν και έχουν αθωωθεί

Αθήνα, επέτειος εξέγερσης Πολυτεχνείου 2019: Η πορεία ολοκληρώνεται χωρίς «επεισόδια». Όρα μετά, 10 άτομα συλλαμβάνονται στο «σωρό» από τα ΜΑΤ σε διάφορα σημεία της περιοχής των Εξαρχείων. «Αιωρείται» η υπόνοια συμμετοχής σε κάποια επίθεση σε αστυνομικούς... Μεταφέρονται σε Parking στη Μπουμπουλίνας. Δεν προβάλλουν αντίσταση. Οι αστυνομικοί τους χτυπούν, ρίχνοντάς τους στο έδαφος, τους περνούν χειροπέδες, τους βρίζουν, τους απειλούν... Τους μεταφέρουν στη ΓΑΔΑ. Εκεί, τους κάνουν σωματική έρευνα, ενώ, βέβαια, ιδιαίτερα προσβλητική είναι η συμπεριφορά απέναντι στις γυναίκες.

Τους απαγγέλλουν κατηγορίες. Δεν βρίσκουν «επαρκή στοιχεία» για να τους κατηγορήσουν για κακουργήματα, όπως «έκρηξη» και «πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης». Έτσι, δεν τους απαγγέλλουν τέτοιες κατηγορίες, όμως αυτές δεν μπαίνουν στο αρχείο. Τους δικάζουν για άλλα πλημμελήματα. Το 2024 αθώνονται. Καθένα στοιχείο δεν υπήρξε σε βάρος τους, ενώ οι αστυνομικοί ούτε καν τους αναγνώρισαν... Τώρα ξεκινούν ανακρίσεις και επαναφορά δίωξης για τα κακουργήματα που είχαν αποσυρθεί! Η μεθόδευση σε όλο της το μεγαλείο! Ανάμεσα στους συλληφθέντες, και το μέλος της οργάνωσης «Ξεκίνημα», Ζήσης Σούρλας, που την κατήγγειλε. Το μήνυμα τρομοκρατήσης προς όλους όσοι κατεβαίνουν στον δρόμο για να διαδηλώσουν και «δεν κάθονται στα αυγά τους», μη και «μπλέξουν», καθώς και η επιδίωξη νέας ομηρίας, οι πρώτοι προφανείς στόχοι. Μπροστά σ' αυτούς «δικαιολογούνται» και τα πιο χονδροειδή «μαγειρέματα», κι ας καταπέσουν μετά. Θα έχουν επιτελέσει την επιδίωξη εκφοβισμού. Επιτυχώς ή όχι, εξαρτάται απ' το κίνημα και τις αντιστάσεις!

Ο Νέος Κώδικας για την Τοπική Αυτοδιοίκηση βαθαίνει το χάσμα μεταξύ του «θεσμού» και του λαού

Ψηφίστηκε στις 26/6/2026, μόνο με τις ψήφους της ΝΔ, ο νέος Κώδικας ΟΤΑ. Ο συγκεκριμένος Κώδικας παρουσιάστηκε στις 28/04/2025 στο κοινό συνέδριο ΚΕΔΕ-ΕΝΠΕ, από τον υπουργό Εσωτερικών, Θ. Λιβάνιο, υποτίθεται για διαβούλευση. Ο συγκεκριμένος νόμος αποτελούσε μέρος των προαπαιτούμενων του Ταμείου Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας. Μέσα στο διάστημα της διαβούλευσης, ο κορμός της νέας παρέμβασης του κεντρικού κράτους στους ΟΤΑ έμεινε αναλλοίωτος. Έγιναν μόνο επιμέρους ρυθμίσεις σε δευτερεύοντα ζητήματα.

Όταν είχε παρουσιαστεί τον Μάη του 2025, είχαμε κάνει από τις στήλες της «Π.Σ.» μια πρώτη τοποθέτηση, επισημαίνοντας τον αντιλαϊκό χαρακτήρα της νέας αυτής ρύθμισης, που βαθαίνει ακόμα περισσότερο το υπαρκτό χάσμα μεταξύ του συγκεκριμένου θεσμού και του λαού.

Άσχετα αν η προπαγάνδα της κυβέρνησης ισχυρίζεται ότι έρχεται να καταργήσει την πολυνομία και να εκσυγχρονίσει το πλαίσιο λειτουργίας της τοπικής αυτοδιοίκησης, ο συγκεκριμένος νόμος αποτελεί ακόμη μία τομή σε αντιλαϊκή κατεύθυνση. Φιλοδοξεί να μετατρέψει την Τ.Α. σε μηχανισμό πλήρως ελεγχόμενο και κατευθυνόμενο από τις δυνάμεις του συστήματος και να προωθήσουν την πολιτική «Όλα για το κεφάλαιο».

Η στόχευση του συστήματος

Για να γίνει κατανοητό το βάθος της συγκεκριμένης τομής, είναι χρήσιμο να θέσουμε σε πρώτο πλάνο τη στόχευση του συστήματος που φιλοδοξεί να υπηρετήσει.

Αναφερόμαστε στη διττή προσπάθεια: από τη μία, στη διαχείριση και τον έλεγχο των πόρων που κατευθύνονται προς την Τ.Α. και στο πώς αυτοί «αξιοποιούνται»· από την άλλη, στην πλήρη μετατροπή των δήμων σε ακόμη έναν μηχανισμό που θα ξεζουμίζει ακόμα περισσότερο τον λαό. Προωθεί την ανταποδοτικότητα σε κύριο εργαλείο διαχείρισης κάθε κοινωνικής υπηρεσίας των δήμων προς τους δημότες, την «απελευθέρωση» των οργανισμών των δήμων από τον «έλεγχο» των Δημοτικών Συμβουλίων με τη μετατροπή τους σε Α.Ε.

Η μετατροπή των περιφερειών σε κύριο ελεγκτικό και κατευθυντήριο μοχλό «αξιοποίησης» των όποιων ΕΣΠΑ (ή όπως αλλιώς θα ονομαστούν), μαζί με τις συγκεκριμένες κύριες αλλαγές που συνοδεύονται από σειρά δευτερευουσών, έρχεται να αναβαθμίσει την υπηρεσία της πολιτικής «Όλα για το κεφάλαιο», ντόπιο και ξένο, ειδικά για τις «μεγάλες δουλειές».

Οι στόχοι της κυβέρνησης

Πέρα από τους προαναφερόμενους στόχους που υπηρετεί ο συγκεκριμένος νόμος, έχει και μια ιδιαίτερη πλευρά που αφορά την κυβέρνηση και την πολιτική επιβίωση του «εσμού» που αποτελεί τον κορμό της ΝΔ.

Το αποτέλεσμα των τελευταίων δημοτικών εκλογών, που στέρησε από τη ΝΔ τον έλεγχο των δύο μεγάλων δήμων, δεν έχει ακόμα «χωνευτεί». Ένας από τους τρόπους για να ανατραπεί είναι η συγκεκριμένη αλλαγή του εκλογικού νόμου. Έτσι λοιπόν η κυβέρνηση επιλέγει

να απαντήσει την πολιτική αποστοίχιση του λαού στο συγκεκριμένο πεδίο με έναν οργανωτικό τρόπο, μια και δεν μπορεί να «θεραπεύσει» τα αίτια.

Δεν χρειάζεται να εξηγηθεί η πολιτική βαρύτητα του ελέγχου της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης από τη ΝΔ. Με τις συγκεκριμένες αλλαγές προσδοκά ότι θα αναγκάζει τα από τα δεξιά της κόμματα (και τους λεγόμενους αντάρτες της ΝΔ), και όχι μόνο, πριν ακόμα τις εκλογές να υποταχτούν και να συναλλαχθούν με τον κύριο εκφραστή της αστικής τάξης, που στη συγκεκριμένη περίοδο που διανύουμε είναι η ΝΔ.

Οι ρυθμίσεις του νόμου

Ας αναφέρουμε ένα μέρος των αλλαγών που περιλαμβάνονται στον Κώδικα, προσπαθώντας να σταθούμε στην ουσία τους.

- Αλλαγή εκλογικού νόμου και το πλαίσιο διεξαγωγής των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών
- Φόροι, φόροι, φόροι
- Πρόβλεψη δύο νέων φόρων, του Τέλους Τοπικής Ανάπτυξης (και του Τέλους Περιφερειακής Ανάπτυξης για Δήμους και Περιφέρειες αντίστοιχα. Ο συντελεστής του Τ.Τ.Α. κυμαίνεται από 0,30% έως 0,70%, καθορίζεται με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου
- Ανταποδοτικότητα των κοινωνικών υπηρεσιών
- Εργαζόμενοι-συμβασιούχοι

Προβλέπονται νέες ρυθμίσεις για προσλήψεις με μόρια και διαγωνισμούς χωρίς καμία μέριμνα για τους ήδη εργαζόμενους συμβασιούχους. Μόνη εξαίρεση όσοι έχουν συμπληρώσει 24μηνη απασχόληση από 1.1.2023 και απασχολούνται σε κοινωνικές, τεχνικές, πολιτιστικές και ανταποδοτικές υπηρεσίες και υπηρεσίες πρασίνου και αθλητισμού.

- Ρυθμιστικό πλαίσιο - χρηματοδότηση
- Διατηρείται και αναβαθμίζεται ο νομικός και οικονομικός έλεγχος αποφάσεων Ο.Τ.Α. από διάφορα κρατικά όργανα της κεντρικής διοίκησης.
- Κατάργηση δημοτικών οργανισμών και ΝΠΔΔ - μετατροπή τους σε Α.Ε.

Καταργούνται τα νομικά πρόσωπα των Δήμων (άρθρο 187) και απαγορεύεται η σύσταση νέων, παρά μόνο με τη μορφή Α.Ε. και Αναπτυξιακών Οργανισμών.

- Δρομολογείται η ιδιωτικοποίηση της ύδρευσης
- Προτείνεται η λειτουργία, υπό μορφή ανώνυμης εταιρείας, των φορέων διαχείρισης στερεών αποβλήτων (άρθρο 231).

Ο νέος Κώδικας της Τ.Α. είναι απέναντι στον λαό και τα προβλήματά του

Οι διατάξεις που αναφέρθηκαν παραπάνω έρχονται να επιδεινώσουν τη θέση του λαού και να τον ποδηγετήσουν ακόμα περισσότερο, κάτω από την κυριαρχία της αστικής τάξης. Είναι λαθεμένο να δούμε τα ζητήματα που ανοίγει ο Κώδικας ξεκομμένα από τη συνολικότερη επίθεση του συστήματος.

Στο πολιτικό επίπεδο, ο Κώδικας φιλοδοξεί να αφοπλίσει ακόμα περισσότερο τον λαό, μετατρέποντας τους δήμους σε έναν οργανισμό εχθρικό και αφιλόξενο για τους δημότες και τα λαϊκά προβλήματα. Ο θεσμός της Τ.Α., έχοντας στην πορεία των χρόνων απολέσει τα άμεσα λαϊκά του χαρακτηριστικά και λειτουργώντας ήδη ως το «μακρύ χέρι» της κυβέρνησης και του συστήματος, με την εφαρμογή των συγκεκριμένων μέτρων θα αποκοπεί τελείως από τον λαό. **Ας το δούμε πιο συγκεκριμένα:**

Εκλογική διαδικασία

Ήδη από τους υφιστάμενους νόμους, η συμμετοχή λαϊκών σχημάτων γειτονιάς ήταν ένα έργο δύσκολο, με υψηλό κόστος και με τον πλήρη έλεγχο των οικονομικών από το κράτος. Με τις καινούργιες διατάξεις αυτό γίνεται ακόμα πιο δύσκολο, ο έλεγχος βαθαίνει και οι προϋποθέσεις δυσκολεύουν. Η αντιδημοκρατική διαδικασία για την εκλογή δημάρχου από την πρώτη Κυριακή είναι στρεβλή, καθώς καταργεί για τον δημότη το δικαίωμα της «ελεύθερης» εκλογικής επιλογής. **Εν τέλει, μπορεί να κάποιος να πει ότι έρχεται να παραμορφώσει-ακυρώσει ακόμα και το «αστικό δικαίωμα» στην ελεύθερη ψήφο, αναγκάζοντας τον λαό να ψηφίζει μόνο ό,τι του επιτρέπει το σύστημα και όχι ό,τι οι δημότες θεωρούν ότι μπορεί να συμβάλει στη διεκδίκηση και στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.**

Λαϊκή στέγη

Από την 1/1/2027 ο λαός θα βρεθεί απέναντι σε ένα νέο τοπίο στις σχέσεις του με την Τ.Α. Η εφαρμογή των νέων φόρων για τα ακίνητα, σε συνδυασμό με τη δυνατότητα που δίνεται στους δήμους να αυξήσουν το ποσοστό τους κατά το δοκούν (ανάλογα με τις ανάγκες του δήμου, *sic*) θα οξύνει ακόμα περισσότερο το πρόβλημα της λαϊκής στέγης

Η κατάργηση δημοτικών οργανισμών

Η αναγκαστική κατάργηση των ΝΠΔΔ που επιβάλλει ο νέος Κώδικας, σε πρώτη φάση, θα αναστείλει ή θα περιορίσει

ακόμα περισσότερο τις κοινωνικές παροχές. Μια σειρά δραστηριοτήτων που «προσφέρουν» οι δήμοι στους δημότες παρέχονται από τους οργανισμούς: δραστηριότητες αθλητικές, πολιτιστικές, ακόμα και κοινωνικές. Άρα, πώς θα παρέχονται αυτές στους δημότες; Ο Κώδικας έχει τη λύση: την ίδρυση Α.Ε. από τους δήμους, που θα παρέχουν αυτές τις υπηρεσίες.

Η ανταποδοτικότητα-κατάργηση των δωρεάν παροχών

Η ανταποδοτικότητα, η μαγική λέξη που χρησιμοποιεί το σύστημα, επιχειρώντας να κρύψει την κατάργηση των όποιων δωρεάν παροχών προς τον λαό. Αν στην υφιστάμενη κατάσταση, σε πολλές δραστηριότητες ήδη ισχύει η πληρωμή, από τα τροφεία για τους παιδικούς σταθμούς μέχρι την πληρωμή των πολιτιστικών δραστηριοτήτων, στην καινούργια κατάσταση δεν θα υπάρχει το δωρεάν ούτε για αστέιο.

Η χρήση δημόσιων χώρων

Η μεταφορά της αρμοδιότητας για την ενοικίαση και χρήση δημόσιων χώρων σε ειδικές επιτροπές των δήμων και στην περιφέρεια, μακριά από τα μάτια του λαού, θα ευνοήσει τη χρήση των δημόσιων χώρων (πλατείες, πάρκα, παραλίες) προς όφελος του κεφαλαίου. Θα στερήσει από τον λαό ακόμα και την πρόσβαση για αναψυχή και ξεκούραση σε ανοιχτούς χώρους, αποθεώνοντας την «εμπορευματοποίηση» και την εκμετάλλευση των πάντων σε βάρος του λαού.

Για τους εργαζόμενους στους δήμους

Η μη πρόβλεψη στον νέο νόμο για μονιμοποίηση των συμβασιούχων είναι σύμφυτη με τη λογική της κυβέρνησης για την κατάργηση της μονιμότητας στο δημόσιο, άρα χιλιάδες συμβασιούχοι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ θα συνεχίσουν να είναι όμηροι της εκάστοτε κεντρικής διοίκησης και των δημάρχων κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη του νόμου Βορίδη και της επισφάλειας.

Σαν επίλογος

Χωρίς να είναι δεδομένο ότι ο νέος κώδικας θα εφαρμοσθεί εξ ολοκλήρου, καθώς μεσολαμβάν οι εθνικές εκλογές και είναι πιθανόν πλευρές του να στρογγυλεύουν, αν προκύψει διαφορετική κυβέρνηση χωρίς τη ΝΔ, έτσι ώστε να ευνοηθούν τμήματα των νέων διαχειριστών της εξουσίας. Να προσθέσουμε ότι κανένα από τα κόμματα της αντιπολίτευσης που έχουν τις προϋποθέσεις να αποτελέσουν τμήμα μιας επόμενης κυβέρνησης δεν δήλωσε ρητά στη Βουλή ότι θα καταργήσει τον συγκεκριμένο Κώδικα.Ο νέος κώδικας για την Τ.Α. έρχεται να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της αστικής τάξης και των αφεντικών της άρα για τις δυνάμεις της αντίστασης και της διεκδίκησης είναι αναγκαιότητα να αναδειχθούν στο λαό τα αντιλαϊκά του χαρακτηριστικά και να αναπτυχθούν αγώνες που θα έχουν σαν στόχο **κατάργηση του.**

NZ

Ολόκληρο το κείμενο είναι αναρτημένο στη σελίδα www.kkemi.gr

Νέες πολεμικές θυσίες για το Ουκρανικό μέτωπο

Καθώς ο πόλεμος στην Ουκρανία διανύει το πέμπτο χρόνο του, οι ΗΠΑ απαιτούν μεγαλύτερη εμπλοκή της Ευρώπης και η ελληνική κυβέρνηση ξανά φωνάζει, παρούσα.

Σύμφωνα με τον αστικό τύπο, ζητούνται 600 εκατομμύρια ευρώ από την Ελλάδα για την ενίσχυση του ουκρανικού καθεστώτος μόνο για το 2026. Οι απαιτήσεις διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της προετοιμασίας της συνόδου του ΝΑΤΟ. Επίσης υπήρξε η συνάντηση Μητσοτάκη-Ζελένσκι όπου επιβεβαιώθηκε ότι «η Ελλάδα στηρίζει την Ουκρανία».

Η κοινή δήλωση της Συνόδου αναφέρει συμφωνία νατοϊκής βοήθειας 70 δις στην Ουκρανία για το 2026. Δεν αμφισβάζουμε ότι η κυβέρνηση ευθυγραμμίστηκε και σε αυτό το θέμα. Ο Ρούτε μάλιστα τόνισε ότι πρέπει οι χώρες της συμμαχίας να δίνουν το 0,25% του ΑΕΠ κάθε χρόνο για την Ουκρανία, που για την Ελλάδα αντιστοιχεί σε 600 εκατομμύρια ευρώ!

Σε αυτό το ποσό πρέπει να προστε-

θούν τα 20 εκατομμύρια ευρώ που έδωσε η Ελλάδα, μετά από αίτημα των ΗΠΑ, στο ταμείο PURL που στήθηκε για να μαζεύονται χρήματα ώστε η Ουκρανία να συνεχίζει να αγοράζει όπλα από τις ΗΠΑ, με το αζημίωτο!

Επίσης πρέπει να συνυπολογιστεί η συμμετοχή στο δάνειο των 90 δις της ΕΕ προς την Ουκρανία, που τρέχει από φέτος την Άνοιξη, με συνολικό κόστος για την Ελλάδα περίπου 2 δισεκατομμύρια ευρώ.

Όπως είναι γνωστό η κυβέρνηση συνεχίζει να προσφέρει πολεμικό υλικό για το μέτωπο χωρίς διακοπή από την αρχή της σύγκρουσης έως σήμερα. Ενώ όπως γράφεται συνεχίζει να εκκρεμεί το αίτημα για αποστολή συστοιχίας Patriot στην Ουκρανία.

Καθόλου παράξενο, λοιπόν, που ο πρωθυπουργός στη σύνοδο του ΝΑΤΟ αναμείωσε για άλλη μια φορά την ανάγκη η Ευρώπη να αναλάβει μεγαλύτερες ευθύνες για την άμυνά της, ενώ δεν παρέλειψε να περηφανευτεί ότι η

Ελλάδα θα συνεχίζει να δίνει δισεκατομμύρια για πολεμικούς εξοπλισμούς, όπως ζητάει ο Τραμπ. Να σημειωθεί ότι η Ελλάδα θα είναι μέσα στις 5 χώρες του ΝΑΤΟ (οι υπόλοιπες είναι οι Βαλτικές, πρώτη γραμμή σε σύγκρουση με τη Ρωσία), που θα πιάσουν από φέτος το 3,5% του ΑΕΠ για καθαρά αμυντικές δαπάνες.

Όλα τα παραπάνω φανερώνουν ότι η στράτευση στα αμερικανοΝΑΤΟϊκά σχέδια, πέρα από όλες τις άλλες συνέπειες στη ζωή του λαού, συνεπάγεται ένα ολοένα και πιο φουσκωμένο λογαριασμό.

Ένα λογαριασμό που τον πληρώνει ο κόσμος της δουλειάς από το μόχθο του για να συνεχίζει να κομπάζει η άρχουσα τάξη ότι είναι το καλό και πρόθυμο παιδί της Δύσης αδιαπραγμάτευτα και σε κάθε έξοδο!

Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση κυνικά δηλώνει ότι για το λαό, που είναι από τους φτωχότερους στην ΕΕ, δεν υπάρχει σάλιο. Και όχι μόνο διαρκώς κηρύττει τη λιτότητα και επιβάλλει τσεκούρι σε ό,τι έχει σχέση με τις λεγόμενες κοινωνικές δαπάνες, αλλά

σπεύδει να το θεσμοθετήσει και στην επόμενη συνταγματική αναθεώρηση.

Αυτές είναι «οι θυσίες που πρέπει να κάνει ο λαός για να απολαμβάνει την ανεξαρτησία του» σύμφωνα με όσα προκλητικά μας διαμήνυσε ο Μητσοτάκης από τη Σύνοδο του ΝΑΤΟ!

Τώρα, τι είδους ανεξαρτησία απολαμβάνουμε με τη χώρα να έχει μετατραπεί σε ξέφραγο αμπέλι με τις αμερικάνικες βάσεις απλωμένες σε όλη την επικράτεια και τα drones των Ουκρανών να κόβουν βόλτες δίπλα στις ακτές μας;

Τι είδους ασφάλεια απολαμβάνουμε με τη χώρα να συμμετέχει πλέον ενεργά σε όλες τις πολεμικές εκστρατείες των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και ο τόπος που ζούμε να είναι διακηρυγμένος στόχος για τους πυραύλους των αντιπάλων της Δύσης;

Παρουσιάζουν το μαύρο για άσπρο και δε θα διστάσουν για ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή αν δεν βρουν μπροστά τους τη μαζική μας αντίσταση και πάλη!

Στην πιο μεγάλη γιάφκα των τρομοκρατών

Η πιο μεγάλη γιάφκα των τρομοκρατών είναι η πρεσβεία των Αμερικανών. Έτσι αναφέρει ένα παλιότερο σύνθημα, που συνηθίζεται να ακούγεται και σήμερα στις αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις και δη αυτές της επετείου του Πολυτεχνείου.

Απ' αυτήν τη γιάφκα συνηθίζουν να περνάνε τέως και νυν και μελλοντικοί αρχηγοί των συστημικών κομμάτων της χώρας για να δώσουν τα διαπιστευτήριά τους στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

Απ' αυτήν πέρασαν τελευταία οι Τσίπρας, Σαμαράς, που προσπαθούν να ξαναβαφτιστούν και να παρουσιαστούν σαν άλλοι απ' αυτούς που ήταν όσο κυβερνούσαν. Από κει πέρασε κι η ακροδεξιά Λατινοπούλου, που οι δημοσκοπήσεις τής δίνουν αρκετές πιθανότητες να μπει στην επόμενη βουλή. Τέτοια επίσκεψη έκανε και χωρίς μεσάζοντες η αστική τάξη, της οποίας επιφανή τμήματα παραβρέθηκαν στη δεξίωση της αμερικανικής πρεσβείας στις 4 Ιούλη, ημέρα εορτασμού της αμερικανικής ανεξαρτησίας.

Για το καθεστώς της αμερικανοκρατίας, όπως το λέγαμε παλιότερα, ή, αλλιώς, για την εξάρτηση της ντόπιας αστικής τάξης απ' τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, είναι συνηθισμένα τα πήγαινε-έλα του πολιτικού της προσωπικού στην πρεσβεία. Κι ούτε εμάς, αλλά και το σύνολο του λαού, μας προξενεί απορίες. Κι αν μια μερίδα, στις σημερινές συνθήκες της υποχώρησης και της αποσυγκρότησης, το έχει συνηθίσει, νομίζουμε πως ουδέποτε θα σταματήσει να μας εξοργίζει. Κι όχι επειδή μας πιάνει καμιά πρεμούρα για αυτούς που την επισκέπτονται, αλλά για τους λόγους, τα αποτελέσματα και την εποχή που το κάνουν.

Σήμερα που η αστική τάξη τα έχει ακουμπήσει κανονικά στους Αμερικανούς, που υπόσχεται το αίμα του λαού μας στην υπεράσπιση των αμερικανικών συμφερόντων, σε μια εποχή έντασης της προετοιμασίας των όρων για τον επόμενο παγκόσμιο πόλεμο, με τη χώρα να

έχει γεμίσει στρατιωτικές βάσεις, αυτά τα πήγαινε-έλα αποκαλύπτουν και ανησυχούν.

Αποκαλύπτουν το βάθος της εξάρτησης και ανησυχούν για τα αποτελέσματα που θα έχει. Με δεδομένη την υποχώρηση των ΗΠΑ στο πεδίο της Μέσης Ανατολής, το ανοικτό μέτωπο στην Ουκρανία, αλλά και τις ελληνικές επιδιώξεις στα πλαίσια του ανταγωνισμού της αστικής τάξης με την αντίστοιχη της Τουρκίας, με τα τυχοδιωκτικά χαρακτηριστικά που αυτός ο ανταγωνισμός λαμβάνει κατά καιρούς, είναι πρόκληση για τον λαό μας η τόση ξετσιπωσιά τους.

Γιατί τα ιερά και τα όσια της εξάρτησης, σε εποχές σαν τη σημερινή, απαιτούν πλήρη ευθυγράμμιση με τις αμερικανικές επιδιώξεις, κάτι που είδαμε και συνεχίζουμε να βλέπουμε και στον πόλεμο της Ουκρανίας αλλά και στη, γενοκτονικού χαρακτήρα, σφαγή του παλαιστινιακού λαού απ' τους φασίστες του Ισραήλ, που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα.

Κι αν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της σημερινής επικεφαλής της πρεσβείας, Γκιλφόιλ, δίνουν χώρο στα συστημικά ΜΜΕ για διάφορα "ευχάριστα" σχολιάκια και ρεπορτάζ κοσμικού χαρακτήρα, όπου πρωταγωνιστούν και διάφοροι ντόπιοι καλοθελητές, δήθεν καλλιτέχνες, η πολιτική των ΗΠΑ καθίσταται περισσότερο επιθετική απέναντι στον λαό μας και τους λαούς της περιοχής.

Να μην τις συνηθίσουμε λοιπόν τέτοιες εικόνες. Αυτό είναι το πρώτο βήμα για να τις αποτρέψουμε. Όχι για λογαριασμό αυτών που συμμετέχουν σε αυτές, δεν έχουμε καμία αυταπάτη για τον ρόλο τους, είτε πλάσονται ως δεξιοί είτε ως αριστεροί. Αλλά για τον δικό μας λογαριασμό και ιδιαίτερα αυτόν των παιδιών μας. Που τα προορίζουν για κρέας στα κανόνια του ιμπεριαλισμού, που όσο κι αν φτιασιδωθεί με ωραία πρόσωπα, πάντα θα έχει στα χέρια του το αίμα των λαών.

Άλλη μια έκρηξη στη μπαρουταποθήκη του Ασπροπύργου

Νωρίς το πρωί της 9 Ιούλη άρχισε μια νέα μάχη στον Ασπρόπυργο, για να σωθούν 11 εργαζόμενοι και να περιοριστεί η φωτιά που εξαπλώθηκε από εταιρεία επισκευής φορτηγών σε τρεις γειτονικές εταιρείες στο κέντρο της πόλης. Η Πυροσβεστική αναφέρει ότι ξεκίνησε από έκρηξη φιάλης προπανίου για να μεταδοθεί σε φορτηγό με δεξαμενή προπανίου και να ακολουθήσει νέα, τεράστια έκρηξη, που έκανε ανεξέλεγκτη την κατάσταση και στις γειτονικές εταιρείες με πλαστικά και χημικά, οι οποίες κράτησαν τους εργαζόμενους μέσα για να μη χάσουν τα κέρδη τους.

Δύο από τους Ρουμάνους εργαζόμενους που εργάζονταν εκείνη τη στιγμή στο σημείο μεταφέρθηκαν στο Θριάσιο Νοσοκομείο όπου διασωληνωθήκαν, ενώ ένας ακόμα διασωληνωμένος βρίσκεται στο ΚΑΤ. Οκτώ επιπλέον εργαζόμενοι τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν οι τέσσερις στο Θριάσιο και οι άλλοι τέσσερις στο Αττικό.

Το Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας παρενέβη απομακρύνοντας τους εργαζόμενους και κατήγγειλε την έλλειψη μέτρων προστασίας.

Οι κάτοικοι της περιοχής άλλη μια φορά έζησαν τον κίνδυνο και ανένπνευσαν το τοξικό νέφος που δημιουργήθηκε και διασκορπίστηκε σε όλο το ήδη σοβαρότατα επιβαρυνόμενο Θριάσιο Πεδίο.

Τα εργατικά ατυχήματα, που ήδη μετρούν 66 νεκρούς από την αρχή της χρονιάς, είναι εγκλήματα ενός συστήματος που αδιαφορεί παντελώς για τις ανθρώπινες ζωές, τόσο των εργαζόμενων που υπερεκμεταλλεύεται, όσο και των κατοίκων και που εξακολουθεί να καταστρέφει ό,τι έχει απομείνει από το περιβάλλον που καλούνται να ζήσουν.

Είναι υπόθεση τόσο των εργαζόμενων όσο και των κατοίκων να διεκδικήσουν μέσα από τους αγώνες τους το δικαίωμά τους να γυρνούν με ασφάλεια στο σπίτι τους και να ζουν σε μια πόλη βιώσιμη.

Νέα Δημοκρατία

Ο Σαμαράς σφυροκοπάει με ξένες πλάτες και ακροδεξιά ατζέντα

Συνεχίζεται με αμείωτο ρυθμό το σφυροκόπημα του Σαμαρά προς τον Μητσοτάκη, διαμορφώνοντας σοβαρές πιέσεις στο εσωτερικό της ΝΔ. Τα χτυπήματα μάλιστα αποκτούν μεγαλύτερη βαρύτητα όταν πραγματοποιούνται στην ιδιόμορφη προεκλογική περίοδο που ανακήρυξε επίσημα ο Μητσοτάκης από το βήμα του Συνεδρίου της ΝΔ. Επίσης, όταν πραγματοποιούνται εν μέσω δημοσιευμάτων στα αστικά ΜΜΕ, που σχεδόν έχουν ιδρύσει το κόμμα Σαμαρά και σε λίγο θα παρουσιάσουν τα ψηφοδέλτια του κόμματος.

Ενώ βέβαια ο Σαμαράς σφυροκοπάει, ταυτόχρονα δεν έχει εξαγγείλει, ούτε έχει δεσμευτεί για νέο κόμμα. Επειδή προφανώς «έχουν γνώση οι φύλακες» και ο Σαμαράς πολύ περισσότερο, παραμένει φειδωλός, με υπονοούμενα που συντηρούν το κλίμα, κρατώντας προς το παρόν κλειστά τα χαρτιά του. Όμως δεν είναι οι προσωπικές φιλοδοξίες του ίδιου που θα καθορίσουν την απόφασή του, αλλά οι γενικότεροι και αντικρουόμενοι σχεδιασμοί των κέντρων εξουσίας που παρεμβαίνουν στη χώρα, τροφοδοτώντας τη διαδικασία αναδιαμόρφωσής-ανασύστασης του αστικού πολιτικού σκηνικού.

Οι προσωπικές φιλοδοξίες ενός πρώην προέδρου του βασικού αστικού πυλώνα διαχείρισης της χώρας και πρώην πρωθυπουργού κάλλιστα αξιοποιούνται από τα κέντρα εξουσίας προς οποιαδήποτε κατεύθυνση τους βολεύει. Ο ίδιος πάντως εμφανίζεται πρόθυμος, όπως πάντα άλλωστε, στην υπηρεσία του συστήματος, να προωθήσει έναν σχεδιασμό είτε μέσα στη ΝΔ είτε έξω από αυτήν. Προφανώς, η δεύτερη επιλογή έχει μεγαλύτερο ρίσκο, ενέχοντας αυξημένο τον κίνδυνο να ολοκληρώσει την πολιτική του καριέρα ακόμη και ως «απόβλητο» του αστικού κόσμου. Ενώ η πρώτη, όντας διαγραμμένος, βάζει όρια στην παρέμβασή του, τόσο απέναντι στον Μητσοτάκη που, από την μια «πνέει τα λοίσθια» για κάποιους και από την άλλη δημοκοπικά φέρνει τη ΝΔ στην πρώτη θέση, όσο και απέναντι στους υποψήφιους «δελφίνους».

Εν αναμονή των εξελίξεων, το βέβαιο είναι πως η παρέμβαση Σαμαρά διαμορφώνει πολιτικά δεδομένα στη ΝΔ και κατ' επέκταση στο σύνολο του αστικού πολιτικού σκηνικού. Η παρέμβαση αυτή καθοδηγείται ή αξιοποιείται από ευρωπαϊκά ή αμερικανικά κέντρα εξουσίας, ασκώντας σοβαρές πιέσεις στη ντόπια αστική διαχείριση, που δυσκολεύεται ως και αδυνατεί πλέον να διευθετήσει τα ζητήματα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης από δυο αφεντικά που βρίσκονται σε ανοιχτή αντιπαράθεση, και ψαλιδίζοντας πολιτικά τον Μητσοτάκη. Πάνω σε αυτή τη βάση πατάει η προσφυγή του στον Άρειο Πάγο για το «σκάνδαλο» των υποκλοπών, στην κατεύθυνση που εξ αρχής έδειχναν τα ευρωπαϊκά τροχοδεικτικά πυρά, ζητώντας με την αίτησή του «Την πλήρη διερεύνηση της παγίδευσής μου με το κατασκοπευτικό λογισμικό Predator» και ακυρώνοντας την κυβερνητική μεθόδευση να μπει η υπόθεση στο αρχείο. Αλλά ταυτόχρονα, έγινε με το προστιθέμενο

πολιτικό βάρος και την αναγνώριση που του προσέδωσε η συνάντηση, μόλις μια βδομάδα πριν, με την πρέσβειρα των ΗΠΑ, Γκίλφοϊλ. Όπως ενημέρωσε η ίδια από τα σόσιαλ μίντια, «Πρόσφατα, είχα μια εξαιρετική συνάντηση με τον πρώην πρωθυπουργό Σαμαρά για να συζητήσουμε τις σχέσεις ΗΠΑ-Ελλάδας», ενώ 50 λεπτά νωρίτερα είχε ποστάρει τη συνάντησή της με τον Γραμματέα της Πολιτικής Επιτροπής της ΝΔ, Κ. Κυρανάκη, που φέρει το στίγμα Μητσοτάκη περί «αριστερόστροφου τραμπισμού».

Επίσης, η παρέμβαση αυτή πιέζει τη ΝΔ για ακόμη πιο δεξιό-ακροδεξιό και αντιδραστική πολιτική στροφή. Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται η επιστολή του Γραμματέα Πολιτικού Σχεδιασμού της ΝΔ, Β. Φεύγα, που, με ομολογημένο πρόσχημα την «ενότητα» και τους «παραδοσιακούς» ψηφοφόρους της ΝΔ που έχουν απομακρυνθεί και με ανομολόγητο το ακροδεξιό ακροατήριο που πρέπει να επιστρέψει εκ νέου στην μεγάλη αγορά, ζητά την άρση της διαγραφής του Σαμαρά και την κατάργηση του γάμου ομοφύλων ζευγαριών. Μια στροφή που θα ρυμουλκήσει το σύνολο του αστικού

πολιτικού συστήματος και που αποτελεί ανάγκη και απαίτηση του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού για την επιβολή της αντιλαϊκής βαρβαρότητας. Η αλήθεια είναι ότι ο Σαμαράς με «τα έργα και τις ημέρες του» τροφοδότησε την φασι-

στικοποίηση της πολιτικής και δημόσιας ζωής με την «ψυχή» του. Αυτό θα συνεχίσει να κάνει, μαζί με τους όμοιούς του, από όποια θέση και να του υποδειχθεί.

Τσίπρας

Οι δεσμεύσεις στα κέντρα εξουσίας απαιτούν χαμηλές προσδοκίες για τον λαό

«Οι πολίτες δεν μπορούν να περιμένουν. Χρειάζονται ανάσα». Με τούτα τα λόγια κατά την τοποθέτησή του στο Εθνικό Συμβούλιο της ΕΛΑΣ, ο Τσίπρας έδωσε ήδη μια ιδέα για το τι επρόκειτο να ακολουθήσει κατά την παρουσίαση του κυβερνητικού του προγράμματος των «100 πρώτων ημερών». Ποιο είναι, λοιπόν, το περιεχόμενο του ρηζικέλευθου αυτού προγράμματος; Δωρεάν εισιτήρια στα ΜΜΜ, που η εργατική τάξη και ο λαός έχουν χιλιοπληρώσει για να αντικρίσουν καθημερινά ένα όλο και χειρότερο χάλι, δημόσιος φορέας για τη στέγη και τα στεγαστικά δάνεια, εξαγγελίες για εκπώσεις στο ρεύμα, νέο-απροσδιόριστο σύστημα εισαγωγής στα πανεπιστήμια (άραγε για πόσους;) και αόριστες υποσχέσεις για «αξιοπρεπείς αμοιβές σε Υγεία και Παιδεία».

Μέχρις εκεί! Ακόμα και αυτές οι πάλα ποτέ ψεύτικες διακηρύξεις, με τις οποίες ανήλθε ο ΣΥΡΙΖΑ στη διακυβέρνηση το 2015, δεν έχουν θέση στον «εναλλακτικό πόλο» στη ΝΔ, που επιχειρείται να στηθεί με την αμέριστη προβολή μιας σειράς ΜΜΕ και τις βοήθειες ορισμένων ξένων και ντόπιων κέντρων εξουσίας. Ο λαός και η νεολαία μπορούν το πολύ-πολύ να προσμένουν σε μερικές κλεφτές ανάσες μέσα στη διαρκή ασφυξία που βιώνουν. Ανήκουν στο παρελθόν και αυτές οι ξοφλημένες σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες, που σε μια εποχή γενικευμένης επίθεσης των δυνάμεων του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, κρίσης και ανταγωνισμών

δεν δύνανται να σταθούν ούτε ως προεκλογικού τύπου εξαγγελίες.

Μετά από όλα αυτά, το μόνο δίλημμα που μπορεί να τεθεί ενόψει εκλογών, όπως εκφράστηκε δια στόματος Τσίπρα, είναι το «διαφθορά ή εντιμότητα». Ο κόσμος της δουλειάς, αφού αποδεχτεί να μείνει στο περιθώριο, μένοντας θεατής στις αντιδραστικές ανακατατάξεις που συντελούνται στο αστικό πολιτικό σκηνικό, καλείται στη συνέχεια να διαλέξει: τίμια ή άτιμη σφαγή των δικαιωμάτων του, υποταγή στον ιμπεριαλισμό και εμπλοκή στα ματωμένα σχέδια των «προστατών» της χώρας με διεφθαρμένους ή «αδιάφθορους» στο τιμόνι;

«Κάθε ευρώ που χάνεται από τη διαφθορά δεν είναι απλά ένας αριθμός. Είναι ένα παιδί που δεν έχει το σχολείο που αξίζει. Ένας δάσκαλος που αμείβεται με μισθούς ντροπής. Είναι ένα νοσοκομείο που δεν λειτουργεί κι ένας ασθενής που περιμένει για μήνες στις λίστες των χειρουργείων. Είναι ένας νέος που εγκαταλείπει την Ελλάδα γιατί πιστεύει ότι δεν έχει μέλλον», μας πληροφορεί ο Τσίπρας. Για όλα τα δεινά που βιώνει ο λαός, επομένως, δεν πρέπει να διανοηθεί ότι είναι υπεύθυνο το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο και οι πολιτικοί του υπηρέτες. Φταίει η επάρατος «διαφθορά» και το μόνο που μένει να γίνει είναι να εφευρεθεί μια «έντιμη» διαχείριση του καπιταλισμού. Τόσο έντιμη που θα αναγκάσει μέχρι και τους τραπεζίτες να συνεισιτούν και να «σταματήσουν την πλάκα» με τον αναβαλλόμενο φόρο, όπως τους ζήτησε ο

πρώην πρωθυπουργός του τρίτου μνημονίου και των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών στην ομιλία του.

Το πραγματικό πρόγραμμα, βέβαια, της ΕΛΑΣ είναι αυτό που δεν παρουσιάζεται ποτέ ολόκληρο σε τέτοιου τύπου εκδηλώσεις. Διαμορφώνεται σε συναντήσεις, όπως αυτή με την πρέσβειρα των ΗΠΑ, Γκίλφοϊλ, όπου ο Τσίπρας είχε την ευκαιρία να υπενθυμίσει τον στρατηγικό διάλογο με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, που ξεκίνησε επί των ημερών του, να επαινέσει τις πρωτοβουλίες Τραμπ για του Ουκρανικό και τη Μέση Ανατολή και να δηλώσει «παρών» στην επανέναρξη των διαπραγματεύσεων για μια ΝΑΤΟϊκή λύση στο κυπριακό. Δεν παρέλειψε, φυσικά, να εκφράσει και τις ανησυχίες της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης για την ανταγωνιστικότητα της την Τουρκία και τα περισσότερα ανταλλάγματα που επιδιώκει από τη σχέση της με τις ΗΠΑ. Αντίστοιχες αγωνίες εμπεριέχονται και στις διακηρύξεις για τη «στρατηγική ανάπτυξης», που δεν πρόκειται για τίποτε άλλο πέρα από την αναπαραγωγή της δυσαρέσκειας εγχώριων κέντρων για την «κατασπατάληση των ευκαιριών του Ταμείου Ανάκαμψης».

Αλλά για να μην αδικούμε... την προγραμματική δουλειά της ΕΛΑΣ, είμαστε σίγουροι ότι τώρα που θα πιάσουν δουλειά οι ορισμένοι τομεάρχες, το πρόγραμμα θα εμπλουτιστεί περαιτέρω. Και θα μας αποκαλύψει ακόμα πληρέστερα το αντιλαϊκό του περιεχόμενο.

Νοσοκομεία

Ενώ η κυβερνητική πολιτική αποκαλύπτεται,
ΟΕΝΓΕ και ΠΟΕΔΗΝ στρουθοκαμηλίζουν

Ολοκληρώθηκε το Ταμείο Ανάκαμψης και μαζί του τέλειωσαν και τα δωρεάν απογευματινά χειρουργεία. Τα 50.000 χειρουργεία που θα πλήρωνε το Ταμείο Ανάκαμψης έγιναν 30.000, κάποιοι ασθενείς παραπέμφθηκαν, εκβιαστικά, σε ιδιωτικές κλινικές (όσοι δεν δέχτηκαν το voucher για τον ιδιωτικό τομέα, διαγράφονται από τις λίστες αναμονής), για να καταλήξουμε σε έναν απολογισμό κάτω από 20.000 χειρουργεία, ούτε τα μισά των κυβερνητικών εξαγγελιών. Ακόμα και έτσι, τα

απογευματινά χειρουργεία αποτέλεσαν ευκαιρία για άλλο ένα φαγοπότι στις πλάτες του λαού. Έτσι είδαμε πολλές καταγγελίες για επείγοντα περιστατικά ή καρκινοπαθείς που οδηγήθηκαν στα απογευματινά χειρουργεία. Τα νοσοκομεία χρέωσαν ως απογευματινά, και άρα με έξτρα πληρωμή, χειρουργεία που κανονικά θα έπρεπε να γίνουν στο τακτικό, πρωινό ωράριο χωρίς επιπλέον χρέωση. Μόνο και μόνο για να μπορεί ο υπουργός να ισχυριστεί επιτυχίες. Όσο για τον χαρακτηρισμό των ΔΩΡΕΑΝ, μην ξεχνάμε

ότι το Ταμείο Ανάκαμψης χρηματοδοτείται σε μεγάλο ποσοστό από δάνεια που συνάπτει το κράτος. Και ότι σύντομα και όχι αργά θα απαιτηθεί η αποπληρωμή τους. Ταυτόχρονα, η λήξη της χρηματοδότησης φέρνει στο προσκήνιο την απευθείας πληρωμή από τους ασφαλισμένους.

Προφανώς στόχος της κυβέρνησης δεν ήταν η αποσυμφόρηση της λίστας αναμονής των χειρουργείων αλλά ένας διπλός εκβιασμός: από τη μια επιβάλλει την αύξηση του χρόνου εργασίας στους

υγειονομικούς για να αυξηθούν οι αποδοχές τους και ταυτόχρονα νομιμοποιεί το «φακελάκι» στις σχέσεις των ασθενών με το σύστημα περίθαλψης ώστε να παρακάμπτουν τη σειρά αναμονής. Βέβαια, την ίδια στιγμή η ΟΕΝΓΕ καταγγέλλει ότι σε πολλά νοσοκομεία όχι μόνο δεν έχουν αποζημιωθεί όσοι εργάστηκαν εκτός ωραρίου τους, αλλά δεν έχει καν προβλεφθεί κωδικός στους προϋπολογισμούς των νοσοκομείων.

Ανάμεσα στις πολυδιαφημισμένες παρεμβάσεις της κυβέρνησης στην περίθαλψη, περιλαμβάνεται και ο θεσμός του «προσωπικού γιατρού». Με δεδομένο ότι πραγματικός στόχος της κυβέρνησης δεν είναι η συγκρότηση πρωτοβάθμιας περίθαλψης, αλλά η όρθωση επιπλέον φραγμών στην πρόσβαση των ασφαλισμένων γενικά στη δωρεάν περίθαλψη, δεν είναι έκπληξη οι τελευταίες παρεμβάσεις. Όπως συμβαίνει και με τα επί πληρωμή χειρουργεία και ιατρεία των νοσοκομείων, έτσι και με τον «προσωπικό γιατρό», τώρα πια ο ασφαλισμένος μπορεί να πληρώνει τον προσωπικό του γιατρό από την τσέπη του.

Τόσο τα «απογευματινά χειρουργεία», όσο και ο «προσωπικός γιατρός», αποτελούν κομμάτια του παζλ της αντιλαϊκής πολιτικής. Αφενός να χτυπήσουν κάθε έννοια δικαιώματος του λαού στην περίθαλψη και αφετέρου να φορτώσουν όσο γίνεται περισσότερα βάρη στους εργαζόμενους. Στο πλαίσιο δε της άτυπης προεκλογικής περιόδου διάρκειας και μπροστά στην ανάγκη να εγκλωβίσουν για άλλη μια φορά τον λαό στις αντιδραστικές επιλογές, έχει εξαπολυθεί μια επικοινωνιακή καμπάνια ωραιοποίησης της κατάστασης.

Το βάρος όμως πέφτει στην καταστολή και τη φήμωση κάθε φωνής διαμαρτυρίας και αποκάλυψης της πραγματικής κατάστασης. Με χαρακτηριστικό παράδειγμα την περίπτωση του αγροτικού γιατρού στο Καστελόριζο. Οι καταγγελίες και οι αποκαλύψεις του γιατρού για τις συνθήκες διαβίωσης και εργασίας στο ακριτικό νησί οδήγησαν σε αντιπαραθέσεις, μηνύσεις και τελικά στη σύλληψή του. Το πρόβλημα για την κυβέρνηση και τους τοπικούς άρχοντες δεν είναι αυτές οι συνθήκες αλλά το γεγονός ότι γνωστοποιήθηκαν. Και έτσι κινητοποιήθηκε ο κρατικός μηχανισμός για τη δίωξη του «εγκληματία - γιατρού» για «συκοφαντική δυσφήμιση», με προσαγωγή και μηνύσεις. Το μήνυμα που δίνεται είναι ότι καμία φωνή αποκάλυψης ή διαμαρτυρίας, καμία αντίσταση στην αντιλαϊκή πολιτική δεν θα γίνει ανεκτή.

Όσο για τη συνδικαλιστική ηγεσία, επιβεβαιώνει για άλλη μια φορά ότι δεν ιδρώνει το αυτί της. Την ώρα που η κυβέρνηση κλιμακώνει την επίθεση βάροντας ζήτημα κατάργησης της μονιμότητας, η «κόκκινη» ΟΕΝΓΕ προσαρμόζει τον «σχεδιασμό» για απεργία στις 14/7, ενάντια στη συνταγματική αναθεώρηση, σε στάση εργασίας, ακολουθώντας την απόφαση της ΑΔΕΔΥ. Η δε γαλαζοπράσινη ΠΟΕΔΗΝ αρκείται στην αναπαραγωγή του καλέσματος της ΑΔΕΔΥ. Είναι φανερό ότι και οι δύο προσπαθούν σκληρά να πείσουν το σύστημα για τις υπηρεσίες που μπορούν να του προσφέρουν. Να κρατήσουν τους εργαζόμενους στο περιθώριο καθώς η αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος προχωράει και τα προβλήματα που προκαλεί εντείνουν την αγανάκτηση εργαζόμενων και λαού.

Κυριακή 19 Ιούλη

Το εμπόριο απεργεί!

Σε 24ωρη απεργία για τον κλάδο του εμπορίου προχωρά με απόφασή της η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων (ΟΙΥΕ). Οι άμαζες κινητοποιήσεις έξω από γραφεία εργοδοτικών ενώσεων που πραγματοποίησαν από κοινού μια σειρά πρωτοβάθμιων εμποροϋπαλληλικών σωματείων προμηνύουν πως και αυτή η κλαδική απεργία δεν θα έχει τη μαζικότητα που αντιστοιχεί στις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Χωρίς να υπάρχει πρόθεση να υποτιμηθεί, μέσα από αυτές τις γραμμές, ο απεργιακός αγώνας που καλούνται να δώσουν οι εμποροϋπάλληλοι, υπάρχουν δεδομένα που είναι καταθλιπτικά, όπως και οι συνθήκες εργασίας στο σύνολο των χώρων που απασχολούνται οι εργαζόμενοι στο εμπόριο.

Η Κλαδική Συλλογική Σύμβαση του 2011

Εδώ και δεκαπέντε χρόνια ο κλάδος έχει μείνει «ορφανός» από συλλογική σύμβαση που θα καλύπτει τις ανάγκες και το κόστος ζωής των εργαζομένων στη σημερινή εποχή. Η αντικατάστασή της από ατομικές και άλλες συμβάσεις, που εφαρμόζουν κατά γράμμα τις κυβερνητικές και εργοδοτικές κατευθύνσεις, έχουν συμπίεσει προς τα κάτω μισθούς και δικαιώματα. Από την άλλη, η μεγάλη χρονική απόσταση έχει διαγράψει από τη μνήμη του εργατοκόσμου κάθε έννοια συλλογικής διεκδίκησης που αποτυπώνεται και στις κλαδικές συμβάσεις. Ωρά-

ρια, μισθός ακόμα και ειδικότητες βρίσκονται στη διάθεση των εργοδοτών να τα ορίσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, πάντα σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα, έτσι όπως τα ορίζει η πρόσφατη «Κοινωνική Συμφωνία».

Καλοκαιρινή σεζόν
και Κυριακάτικη εργασία

13 χρόνια πέρασαν από τότε που η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ επανέφερε την κυριακάτικη εργασία και μαζί της τα προ 1909 εργασιακά ωράρια! Το νομοθετικό πλαίσιο από τότε έχει εμπλουτιστεί από όλες τις κυβερνήσεις. Η καλοκαιρινή σεζόν φέρνει μαζί της την πλήρη απελευθέρωση της κυριακάτικης εργασίας. Το μόνο που χρειάζεται είναι μια απόφαση των περιφερειακών ή δημοτικών συμβουλίων για όσες περιοχές έχουν οριστεί τουριστικές... Σε ολόκληρη τη χώρα δηλαδή.

Οι εργαζόμενοι στο εμπόριο μαζί με τα παραπάνω έχουν να αντιμετωπίσουν τους εσωτερικούς κανονισμούς λειτουργίας, τις κουτσουρεμένες άδειες και τις απολύσεις (ΝΟΤΟΣ, ΙΚΕΑ, ΖΑΡΑ κ.ά.). Μπορεί ο τζίρος του εμπορικού κεφαλαίου να έχει εκτιναχθεί, αλλά θα κάνει τα πάντα για να διατηρήσει σε υψηλά επίπεδα την κερδοφορία του πατώντας στα δικαιώματα των εμποροϋπαλλήλων.

Η απόφαση της ΟΙΥΕ ακολουθεί ίδια μονοπάτια αδράνειας που χάραξαν οι προηγούμενες διοικήσεις. Ο ταξικός συσχετισμός συνεχίζει να τσακίζει δικαιώματα και η νέα ηγεσία της ομοσπονδίας (ΠΑΜΕ), πίσω από τις ταξικές κορώνες, εφαρμόζει κατά γράμμα την υποταγή και τη συνδιαχείριση. Ο τρόπος που αποφασίστηκε η απεργία της Κυριακής δεν διαφέρει καθόλου με όλους τους προηγούμενους. Χωρίς να έχουν γίνει συνελεύσεις και παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς, βασική προϋπόθεση για την επιτυχία της απεργίας, έρχεται μια απόφαση από τα πάνω για μια σειρά σημαντικών διεκδικήσεων. Η διοίκηση της ΟΙΥΕ αφού χτύπησε, χωρίς επιτυχία, την πόρτα των εργοδοτικών ενώσεων για την υπογραφή κλαδικής σύμβασης, καλεί τώρα τους εμποροϋπαλλήλους να απεργήσουν. Με το «κάρο μπροστά από το άλογο» δεν προχωρούν οι αγώνες και οι διεκδικήσεις. Η μάχη όμως πρέπει να δοθεί με την καλύτερη δυνατή συμμετοχή του κλάδου σε αυτήν, για να γίνει έστω και ένα μικρό βήμα προς την αγωνιστική και ταξική κατεύθυνση.

ΑΠΕΡΓΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΛΗ

Τεχνητή Νοημοσύνη

Υποσχέσεις για ελεύθερο χρόνο και αφθονία, πραγματικότητα με απολύσεις, εντατικοποίηση και ελαστική δουλειά

4.800 απολύσεις ανακοίνωσε η Microsoft, πρόσθετα στους περίπου 3.000 «εθελοντικά» απολυμένους μέσα στη χρονιά και τους συνολικά 15.000 το 2025. Μέρος των απολυμένων θα μετακινηθούν στη νέα ανεξάρτητη εταιρία που θα αναλάβει τέσσερα στούντιο παιχνιδιών του Xbox, προκειμένου να δουλεύουν με πολύ χειρότερους όρους. Κάπως έτσι επιδιώκει η Microsoft «να ανταποκρίνεται στις ανάγκες των πελατών σε έναν ταχέως μεταβαλλόμενο κλάδο», όπως έγραψε η επικεφαλής του τμήματος ανθρώπινου δυναμικού. Αυτό που περιέγραψε, κάνοντας αναφορά και στην επίδραση της Τεχνητής Νοημοσύνης (ΤΝ) αλλά διευκρινίζοντας ότι δεν πρόκειται για «αντικατάσταση» θέσεων εργασίας, είναι η μεταφορά στην πλάτη των εργαζομένων της κρίσης που αντιμετωπίζει ολόκληρος ο κλάδος, καθώς οι προσδοκίες διαφεύδονται, οι μέτοχοι ανυπομονούν και ο ανταγωνισμός εντείνεται. Η μετοχή της Microsoft είχε νωρίτερα κατρακυλήσει κατά 21% σε ετήσια βάση, ενώ όλοι οι τεχνολογικοί κολοσσοί έχουν ανακοινώσει δεκάδες χιλιάδες απολύσεις, μεταξύ άλλων και καθώς επενδύουν σε υποδομές σχετικές με την ΤΝ, δηλαδή data centers (κέντρα υπολογιστών), ενεργειακές υποδομές, δίκτυα, συστήματα ψύξης και μηχανολογικό εξοπλισμό. Παράλληλα, το Bloomberg εκτιμά ότι στους κλάδους των χρηματοοικονομικών υπηρεσιών και της πληροφόρησης, που χρησιμοποιούν πλατιά εργαλεία ΤΝ, οι θέσεις εργασίας μειώνονται φέτος κατά 28.000 κάθε μήνα.

Και δεν είναι μόνο οι υφιστάμενες θέσεις εργασίας. Έρευνα του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ εντοπίζει ότι οι θέσεις για νέους εργαζόμενους που πιάνουν για πρώτη φορά δουλειά, μειώνονται δραματικά στους κλάδους όπου βρίσκουν εφαρμογή τα εργαλεία ΤΝ, δηλαδή κυρίως δουλειές γραφείου για αποφοίτους τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Σ' αυτούς τους κλάδους, σε αντίθεση πχ. με την αγροτική και βιομηχανική παραγωγή, τις κατασκευές και την εστίαση, η μείωση σε σχέση με το 2022 φτάνει το 16% στις ΗΠΑ, εντείνοντας την κατεύθυνση που παράγει η οικονομική αβεβαιότητα κι οι απαιτήσεις για περιορισμό των δαπανών. Ταυτόχρονα, το 68% των εργαζομένων δηλώνει ότι η χρήση ΤΝ αύξησε την «παραγωγικότητά» τους (όπως την εκτιμούν) και το 45% τις ώρες εργασίας τους.

Επίδραση όμως καταγράφεται και στις σχέσεις εργασίας, όπου η ΤΝ συναντά το καθεστώς περιστασιακής δουλειάς που γιγαντώθηκε την τελευταία δεκαετία και περιγράφεται ως «gig economy» (ορολογία που πηγάζει από τα «gigs», δηλαδή τις μεμονωμένες εμφανίσεις που κανονίζει πχ. ένα μουσικό συγκρότημα) ή «sharing economy» (οικονομία του «διαμοιρασμού» ή της «ανταλλαγής»). Κατά κανόνα με τη διαμεσολάβηση κάποιας ηλεκτρονικής πλατφόρμας, ο εργαζόμενος αναλαμβάνει συγκεκριμένη σύντομη εργασία και αμείβεται ανάλογα. Αν μέχρι πριν λίγα χρόνια, αυτό το μοντέλο αφορούσε βασικά διανο-

μείς και οδηγούς ταξί, σήμερα το 39% των εργαζομένων στις ΗΠΑ, περίπου 60 εκατομμύρια, δουλεύουν σαν «ανεξάρτητοι συνεργάτες» (freelancers) ή με συμβάσεις λίγων ημερών, ακόμα και λίγων ωρών. Ειδικά φέτος, καταγράφεται σημαντική αύξηση και στο πλήθος και στο είδος των εργαζομένων, με τις εταιρίες να αξιοποιούν και εργαλεία ΤΝ. Η σουηδική Klarna, μια ψηφιακή τράπεζα, ανακοίνωσε πως θα διατηρεί ελάχιστους μόνιμους υπαλλήλους και, με εργαλεία ΤΝ να αναλαμβάνουν τις απλές εργασίες, θα χρησιμοποιεί περιστασιακά εργαζόμενους του χρηματοπιστωτικού τομέα για να παρεμβαίνουν μόνο όταν χρειάζεται. Η αμερικανική Mercor, μια εταιρία εκπαίδευσης μοντέλων ΤΝ, χρησιμοποίησε περιστασιακά πέρσι πάνω από 30.000 γιατρούς, δικηγόρους και εξειδικευμένους ερευνητές ως «εξωτερικούς συνεργάτες» για να εκπαιδεύσουν συστήματα ΤΝ, κάνοντας τους τρεις 25χρονους ιδιοκτήτες της τους νεότερους «αυτοδημιούργητους» δισεκατομμυριούχους. Στις ΗΠΑ λειτουργούν πλατφόρμες που τροφοδοτούν νοσοκομεία με νοσηλευτές που ανταγωνίζονται για μια βάρδια. Εκατομμύρια εργαζόμενοι «με το κομμάτι», χωρίς σταθερό μισθό, ασφάλιση, άδειες, απο-

ζημίωση απόλυσης, επίδομα ανεργίας, και χωρίς κανέναν περιορισμό στις ώρες δουλειάς.

Μέσα σ' αυτή την πραγματικότητα, μόνο ως εικονική πραγματικότητα μπορούν να θεωρηθούν οι δηλώσεις του κύριου ιδιοκτήτη της Microsoft, δισεκατομμυριούχου Μπιλ Γκέιτς, ότι εξαιτίας της ΤΝ σε συνδυασμό με βελτιωμένα ρομπότ, «θα μπορείς να συνταξιοδοτείσαι νωρίτερα και να εργάζεσαι λιγότερες ημέρες». Συμπυκνώνει μ' έναν τρόπο τα αφηγήματα που σερβίρει το σύστημα για να κρύψει τις συνέπειες της λειτουργίας του, που τροφοδοτούν την ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση: της επίθεσης σε κάθε εργατική κατάκτηση. Γνωρίζουν, δε, οι ιθύνοντες αυτού του συστήματος το πόσο αποκρουστικό έχει γίνει, γι' αυτό και φτάνουν σε δηλώσεις όπως του Γκέιτς στην ίδια συνέντευξη, ότι «σε 20 χρόνια [...] αυτό το καθαρά καπιταλιστικό πλαίσιο πιθανότητα δεν θα λειτουργεί πλέον».

Το «καπιταλιστικό πλαίσιο» έχει αποδειχτεί θνησιγενές εδώ και πάμπολλα χρόνια, σχεδόν απ' την αρχή του. Ένα πλαίσιο που στηρίζεται στην εκμετάλλευση, παράγει ολοένα διευρυνόμενη ανισότητα, εκατομμύρια εξαθλιωμένων και καταστροφή σε πλανητικό επίπεδο. Αυτό

καθόλου δεν σημαίνει ότι θα «μετασχηματιστεί» σε κάποια προοδευτική κατεύθυνση με βάση την τεχνολογία που αναπτύσσει. Αυτό που αναζητά το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι οι όροι της αναπαραγωγής του, που έχει προϋπόθεση την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Γι' αυτό τη βομβαρδίζει με παραμύθια. Πριν ακριβώς 10 χρόνια, το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ προπαγάνδιζε ότι η «4η βιομηχανική επανάσταση» (του αυτοματισμού και των ρομπότ) θα έδινε λύση στην αγιάτρευτη κρίση του συστήματος. Παρά την εναγώνια αναζήτηση «λύσεων», τίποτα από όσα μπορεί να παράξει αυτό το σύστημα δεν θα το βγάλει απ' την κρίση· ούτε βέβαια η Τεχνητή Νοημοσύνη. Ακριβώς επειδή αυτή η κρίση δεν είναι μόνο, ούτε κυρίως, οικονομική. Γι' αυτό και η πιο αναπτυσσόμενη πρακτική χρήση της ΤΝ σήμερα βρίσκεται στα πεδία των μαχών, εκεί όπου ο ιμπεριαλισμός βυθίζεται ολοένα περισσότερο στις αντιθέσεις του. Ταυτόχρονα, βυθίζει όλους τους λαούς του κόσμου ολοένα περισσότερο στην εξαθλίωση, όσο κι αν μιλάει για «ευεξία» και «καλύτερες μέρες» που «θα» έρθουν. Αρκεί οι λαοί και η εργατική τάξη να παραμένουν στο παρασκήνιο.

Απεργία στο Λιμάνι της Ραφήνας Σε εγρήγορση ο «κοινωνικός αυτοματισμός»

Πραγματοποιήθηκε στις 3/7 η απεργία των ναυτεργατών στο λιμάνι της Ραφήνας. Η απεργία, που προκηρύχθηκε από τα σωματεία ΠΕΝΕΝ, ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ και ΠΕΜΕΝ, κατάφερε να υλοποιηθεί με επιτυχία, κόντρα στην προσπάθεια κράτους και εφοπλιστών να την καταστείλουν.

Στο επίκεντρο των διεκδικήσεων ήταν η διασφάλιση συνθηκών ασφαλείας, τόσο για τους ναυτεργάτες όσο και για τους επιβάτες, καθώς οι ασφαλείς θέσεις για πρόσδεση στο λιμάνι της Ραφήνας είναι 4 αλλά συνεχώς δένουν περισσότερα πλοία σε σημεία που δεν είναι θεσμοθετημένα. Βασικά ζητήματα διεκδίκησης, βέβαια, αποτελούσαν και τα ζητήματα των συμβάσεων των εργαζομένων και των εργασιακών τους δικαιωμάτων.

Πριν την απεργία, οι εφοπλιστές αιτήθηκαν ασφαλιστικά μέτρα, με το Πρωτοδικείο Πειραιά να βιάζεται να τους κάνει τη χάρη. Παρά τη δικαστική απόφαση, όμως, η απεργία έγινε και κανένα καράβι δεν απέπλευσε από το λιμάνι της Ραφήνας. Την ίδια μέρα, τα κυβερνητικά ΜΜΕ έριχναν τόνους προπαγάνδας ενάν-

τια στην απεργία και, στην κρατική ΕΡΤ σε απ' ευθείας σύνδεση με το λιμάνι και σε συνέντευξη με τον πρόεδρο της ΠΕΝΕΝ Α. Νταλακογεώργο, οι καλοπληρωμένοι δημοσιογράφοι «διερωτούνταν» αν είναι «λογικό» οι ναυτεργάτες και τα σωματεία τους να είναι υπέρνω του νόμου και των δικαστηρίων.

Σε κόντρα λοιπόν του «κοινωνικού αυτοματισμού» και των κυβερνητικών κρατικών εκβιασμών, η απεργία έγινε και αυτό ήταν σημαντικό. Το πιο σημαντικό όμως για τους εργαζόμενους στα καράβια και τα λιμάνια είναι να συνεχίσουν για να πετύχουν τα αιτήματά τους. Πράγμα απαιτητικό αλλά παράλληλα αναγκαίο. Η ηγεσία της ΠΝΟ για πολλοστή φορά βάζει πλάτη στο κράτος και τους εφοπλιστές, αφήνοντας ξεκρέμαστους τους ναυτεργάτες. Τα δε σωματεία που ελέγχει το ΠΑΜΕ (ΠΕΜΕΝ, ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ) δεν δείχνουν καμία διάθεση συνέχισης των κινητοποιήσεων. Η απεργία γι' αυτούς έκλεισε με τα γνωστά «παραμένουμε σε εγρήγορση» και «καλούμε σε συντονισμό και δράση για την κλιμάκωση του αγώνα».

Το βασικό ζήτημα βρίσκεται αυτή

τη στιγμή στη συσπείρωση στα πρωτοβάθμια σωματεία του κλάδου, μιας και η ΠΝΟ δεν θέλει καιρό τώρα να δώσει καμία μάχη και σε κανένα από τα ζητήματα που αναδείχτηκαν και σ' αυτή αλλά και σε προηγούμενες απεργίες στον κλάδο (ΣΣΕ, ασφάλεια, εντατικοποίηση κ.ά.). Η περσινή πολυήμερη απεργία στα πλοία της Αδριατικής σε Πάτρα και Ηγουμενίτσα κατάφερε να κερδίσει, παρ' όλο που απέναντί της είχε την κυβέρνηση, το κράτος, τους εφοπλιστές, την ΠΝΟ και, για μέχρι και τις τελευταίες μέρες, τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ. Παρ' όλα αυτά, στηριζόμενη στις δυνάμεις των ναυτεργατών και στο μεγάλο κύμα αλληλεγγύης, κατέγραψε μια πολύ σημαντική νίκη. Αυτή η νίκη, μαζί και μ' αυτήν που καταγράφηκε στο πλοίο RO/RO στο Κερατσίνι, είναι θετικές παρακαταθήκες, στις οποίες προστέθηκε η απεργία στη Ραφήνα. Αυτά τα βήματα πρέπει ν' αξιοποιηθούν για να συνεχίσει η πάλη μέχρι να δικαιωθούν τα αιτήματα των ναυτεργατών και να καταφέρουν τη συσπείρωση ακόμα περισσότερων εργατών στη γραμμή της διεκδίκησης.

Τετράημερη εργασία

Το «δώρο» της Ευρώπης στους εργαζόμενους

Τα τελευταία χρόνια, μια νέα «μόδα» τριγυρνάει στην Ευρώπη και, με φιλολαϊκό προσωπείο, ξεγελάει ακόμα και τους πιο «προοδευτικούς» σε ό,τι αφορά τις προθέσεις της. Μιλάμε για την τετράημερη εργασία. Από το Ρέικιαβικ ως τη Λισαβόνα, κυβερνήσεις, εργοδότες και ΜΜΕ παρουσιάζουν πιλοτικά προγράμματα, έρευνες και νομοσχέδια που υπόσχονται καλύτερη ισορροπία επαγγελματικής και προσωπικής ζωής. Η «ευελιξία», η «παραγωγικότητα», η «ευεξία του εργαζόμενου» έχουν γίνει οι λέξεις-κλειδιά μιας συζήτησης που εμφανίζεται σαν φιλεργατική. Αρκεί, όμως, να σκάψει κανείς λίγο πιο κάτω από την επιφάνεια για να δει ότι, όπως και με την τηλεργασία παλαιότερα, πρόκειται για ένα ωραίο περιτύλιγμα σε μια κατά τ' άλλα γνωστή πολιτική εντατικοποίησης.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Στο τετράημερο συνυπάρχουν δύο διαφορετικά μοντέλα, τα οποία οι υποστηρικτές του συνδέουν με άνεση. Το πρώτο είναι η πραγματική μείωση ωραρίου, δηλαδή λιγότερες συνολικές ώρες, ίδιος μισθός. Αυτό είναι και γνωστό ως μοντέλο «100-80-100», δηλαδή το 100% του μισθού, με το 80% των ωρών μεν, αλλά την υπόσχεση της παραγωγικότητας στο 100% δε. Ένα τέτοιο μοντέλο οραματίζονται πολλοί που μιλάνε για 4ήμερη εργασία. Το δεύτερο, όμως, είναι το συμπιεσμένο ωράριο: ο εργαζόμενος δουλεύει τις ίδιες συνολικές ώρες ανά εβδομάδα σε τέσσερις ημέρες αντί για πέντε, με δεκάωρες βάρδιες αντί για οχτάωρες.

Αυτό δεν αποτελεί μείωση, αποτελεί αναδιανομή της εξάντλησης. Κι αυτό ακριβώς το μοντέλο επέλεξε το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης. Στο Βέλγιο, πρώτη χώρα που νομοθέτησε το τετράημερο, λιγότερο από το 1% των εργαζομένων το επέλεξε τελικά, ένα αποτέλεσμα που από μόνο του λέει πολλά για το πόσο ελκυστικά είναι τα 10ωρα. Αντίθετα, στην Ισλανδία, το παράδειγμα που κάποιοι επικαλούνται πιο συχνά, η πραγματική μείωση από 40 σε 36 ώρες/εβδομάδα δεν έγινε μέσω νομοθεσίας, αλλά μέσω συλλογικών διαπραγματεύσεων, με περίπου το 90% του εργατικού δυναμικού της να καλύπτεται από συλλογικές συμβάσεις, ποσοστό που στον ευρωπαϊκό νότο παραμένει κατά πολύ χαμηλότερο. Στη Βρετανία, τα πιλοτικά προγράμματα (από 40 σε 32 ώρες) παρουσιάστηκαν ως «100% επιτυχία», αφού όμως κυρίως δουλειές γραφείου και εργαζόμενους σε τεχνολογία, μάρκετινγκ, συμβουλευτικές υπηρεσίες, και όχι τους εργαζόμενους σε βιομηχανία, λιανικό εμπόριο ή περιθαλψη.

Ακόμα και στα πιλοτικά προγράμματα που εφαρμόζουν τη «μείωση», ο αρχικός στόχος είναι η διατήρηση της παραγωγικότητας ή -εννοείται- και η ενδεχόμενη

Χώρα	Μοντέλο	Πραγματικότητα
Ισλανδία	Μείωση από 40 σε 36 ώρες	Μέσω συλλογικών διαπραγματεύσεων, με 90% συνδικαλιστική κάλυψη
Βέλγιο	Συμπιεσμένο (ίδιες ώρες σε λιγότερες ημέρες)	<1% υιοθέτηση
Βρετανία	Μείωση από 40 σε 32 ώρες (πιλοτικά)	Κυρίως δουλειές γραφείου
Γερμανία	Μείωση με περικοπή μισθού	Κόστος στον εργαζόμενο
Γαλλία	Τυπικά 35 ώρες	1 στους 7 δουλεύει >45 ώρες
Πορτογαλία	Πιλοτικό από 39 σε 34 ώρες	Επαναφορά προηγούμενου καθεστώτος
Ισπανία	Πρόταση μείωσης από 40 σε 37,5 ώρες	Καταψηφίστηκε στο κοινοβούλιο
Ολλανδία	Μερική απασχόληση, <u>μ.ο.</u> 32 ώρες	Μερική απασχόληση με μειωμένο μισθό, κυρίως γυναίκες
Πολωνία	Πιλοτικό 4ήμερο	Εκτίμηση ότι η «ελεύθερη μέρα» θα γίνει χρησιμοποιηθεί για 2 ^η δουλειά
Ελλάδα	Νόμος Χατζηδάκη για «ατομική διευθέτηση» με 10ωρα, Νόμος Γεωργιάδη για 6ήμερο, Νόμος Κεραμέως για 13ωρο	

αύξησή της, μέσα σε λιγότερες ώρες. Το ερώτημα που δεν τίθεται ποτέ ανοιχτά είναι: πώς επιτυγχάνεται αυτό; Μέσω εντατικότερης εργασίας, ψηφιακής πανταχού παρουσίας, κατάργησης οποιωνδήποτε παύσεων. Το κέρδος δεν πηγαίνει στον εργαζόμενο, πηγαίνει στον εργοδότη που αποσπά την ίδια αξία σε λιγότερο χρόνο. Η «ευεξία» γίνεται εδώ εργαλείο παραγωγικότητας και πλεονεκτικής προβολής, όχι αυτοσκοπός.

Και μέσα σε αυτή τη συζήτηση υπάρχει η Ελλάδα. Εδώ, το «ευρωπαϊκό μέλλον» της εργασίας έφτασε με πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Αν ορισμένες χώρες «πειραματίζονται» με τη μείωση, η Ελλάδα εφάρμοσε το αντίθετο. Το 2024, η κυβέρνηση νομοθέτησε τη δυνατότητα εργοδοτικής επιβολής 6ήμερης εβδομάδας, σε βιομηχανίες, μονάδες 24ωρης λειτουργίας και μεταποίηση. Τον Οκτώβριο του 2025, ο νέος νόμος Κεραμέως επέτρεψε βάρδιες έως 13 ωρών, ενώ επέκτεινε και τη δυνατότητα «ατομικής διευθέτησης ωραρίου» του νόμου Χατζηδάκη του 2021, επιτρέποντας απεριόριστα 10ωρα χωρίς προσαυξήσεις. Παράλληλα, συμβάσεις μηδενικών ωρών, προσλήψεις και απολύσεις μέσω μηνύματος, αναγνώριση της εξαρτημένης εργασίας σαν «ελεύθερης επαγγελματικής δραστηριότητας», δεν είναι ελληνικές ιδιαιτερότητες. Είναι πρακτικές που έχουν προταθεί από ευρωπαϊκές οδηγίες και έχουν δοκιμαστεί σε άλλες χώρες, και η Ελλάδα, στην κατώτατη βαθμίδα της ευρωπαϊκής ιεραρχίας, τις εφαρμόζει με τη γνωστή προθυμία του χρωμένου που εκτελεί εντολές.

Γιατί η Ελλάδα δεν «δοκιμάζει» τετράημερο, αλλά εφαρμόζει εξαήμερο; Προφανώς, όχι επειδή περιμένει κάποιον καλύτερο διαχειριστή να θέσει «σωστούς νόμους». Όταν μια οικονομία είναι εξαρτημένη, με χαμηλή παραγωγικότητα κατά τα ευρωπαϊκά κριτήρια, με ακριβό χρέος και φθηνή εργασία ως μοναδικό ανταγωνιστικό πλεονέκτημα, όπως αυτή της χώρας μας, δεν διαπραγματεύεται από θέση ισχύος. Η εργασία εδώ είναι εμπόρευμα χαμηλής τιμής σε ένα σύστημα που αυτή ακριβώς τη θέση της έχει βολικά προβλέψει.

Αυτό καθόλου δεν σημαίνει ότι η άλλη πλευρά της Ευρώπης είναι παράδεισος. Δεν υπάρχει άλλωστε καλός καπιταλισμός. Στη Γαλλία, παρά τον νόμο των 35 ωρών από το 2000, ένας στους εφτά ερ-

γαζόμενους δουλεύει πάνω από 45 ώρες την εβδομάδα και ο μέσος όρος μιας τυπικής εβδομάδας στην κύρια δουλειά, συμπεριλαμβανομένης της μερικής απασχόλησης, είναι 36,4 ώρες (ο αντίστοιχος στην Ελλάδα είναι 39,1). Στη Γερμανία, η IG Metall «διεκδίκησε» 28ωρο, αλλά με ανάλογη μείωση μισθού, κόστος δηλαδή που το σηκώνει ο εργαζόμενος. Στην Πορτογαλία, το πιλοτικό πρόγραμμα τελείωσε και οι εταιρείες επανήλθαν σταδιακά στις πέντε μέρες εργασίας. Στην Ισπανία, ένα νομοσχέδιο για μείωση από 40 σε 37,5 ώρες, υποστηριζόμενο από τα μεγαλύτερα συνδικάτα, καταψηφίστηκε τον Σεπτέμβριο του 2025 στη Βουλή με 178 έναντι 170 ψήφων. Στην Ολλανδία, το μέσο εβδομαδιαίο ωράριο φτάνει τις 32 ώρες, αλλά μέσω μαζικής μερικής απασχόλησης με αντίστοιχα μειωμένο μισθό. Δηλαδή ουσιαστικά το κόστος το επωμίζεται ξανά ο εργαζόμενος, και μάλιστα δυσανάλογα οι γυναίκες. Στην Πολωνία, κρατικά χρηματοδοτούμενο πιλοτικό πρόγραμμα ξεκίνησε τον Ιανουάριο του 2026 με σχεδόν 2.000 αιτήσεις εταιρειών, πολλαπλάσιες από τον αρχικό στόχο. Τα αποτελέσματα αναμένονται το 2027, αλλά ήδη εκφράζονται ανησυχίες ότι εργαζόμενοι θα χρησιμοποιήσουν την ελεύθερη μέρα για δεύτερη δουλειά, ακυρώνοντας το ίδιο το νόημα της μεταρρύθμισης.

Κι εδώ βρίσκεται ο πυρήνας της υπόθεσης. Το πενήντερο-οχτάωρο δεν ήταν δώρο ή ελεημοσύνη κανενός. Δεν ήταν ούτε αντικειμενική οριοθέτηση με την τότε δεδομένη κατάσταση της τεχνολογίας. Ήταν κατάκτηση δεκαετιών αγώνα, απεργιών, συγκρούσεων με κράτος και εργοδοσία, που κερδήθηκαν με αίμα. Το σύστημα τώρα βρήκε την ευκαιρία να πάρει την εκδίκησή του. Τώρα που το εργατικό κίνημα είναι αδύναμο, επιχειρείται η σταδιακή αποδόμηση κάθε δικαιώματος που κατακτήθηκε στον 20ό αιώνα.

Εργατικές κατακτήσεις δεν προέκυψαν ποτέ επειδή κάποιος «έπεισε» τους εργοδότες να γίνουν πιο ανθρωπίνους. Προέκυψαν επειδή οι εργαζόμενοι οργανώθηκαν, συγκρούστηκαν και επέβαλαν. Η απάντηση στην επίθεση που δεχόμαστε δεν βρίσκεται σε τραπέζια «κοινωνικού διαλόγου», βρίσκεται στους δρόμους, στα σωματεία, στη συλλογική οργάνωση. Γιατί, όσο κι αν το σύστημα παρουσιάζει την εκμετάλλευσή ως πρόοδο και την αποξένωσή μας ως «επιλογή», εμείς ξέρουμε πού βρίσκεται η διέξοδος.

30% φτωχότεροι από το 2009 οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα

Μα τι γκρινιάζετε; Δεν βλέπετε πόσες αυξήσεις έχουμε κάνει στους μισθούς; Αυτό είναι το μόνιμο αφήγημα της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, με το οποίο πασχίζει να παρουσιάσει σαν τάχα φιλολαϊκό έργο την πιο σκληρή επίθεση στα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας. Ό,τι και να λέει, ωστόσο, η πραγματικότητα είναι αμελίκτη.

Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση του ΙΝΕ ΓΣΕΕ, ο πραγματικός μέσος μισθός και το μέσο ωρομίσθιο βρίσκονται περίπου 31% κάτω από τα επίπεδα του 2009. Είναι προφανές ότι οι όποιες αυξήσεις δεν είναι αρκετές για να «καλύψουν» την ακρίβεια, τον πληθωρισμό, τις ανατιμήσεις στην ενέργεια, τις τεράστιες αυξήσεις στα ενοίκια. Ο πραγματικός μισθός, λοιπόν, αντιστοιχεί στο 70% της αγοραστικής δύναμης που είχε το 2009. Η ίδια έκθεση είναι αποκαλυπτική για τη διαφορά ονομαστικού και πραγματικού μισθού. Για το 2025 ο μέσος ετήσιος ονομαστικός μισθός ήταν 18.134 ευρώ, ενώ ο πραγματικός, αφού δηλαδή ληφθεί υπόψη ο πληθωρισμός, ήταν 14.998 ευρώ, όσο περίπου και το 2019. Μάλιστα, σε σύγκριση με χώρες της ΕΕ, η Ελλάδα βρίσκεται στην τρίτη από το τέλος θέση στην αγοραστική δύναμη που έχει αυτός ο μέσος μισθός.

Το success story της κυβέρνησης

δεν πείθει κανέναν. Τα ίδια τα δεδομένα το διαψεύδουν. Οι εργαζόμενοι και ο λαός συνολικά δεν χρειάζονται καμία έκθεση για να καταλάβουν τι ζουν. Ο καθένας ξέρει ότι παρά τις φαινομενικές αυξήσεις, τελικά έχει πρόσβαση σε λιγότερα αγαθά και υπηρεσίες, ότι τελικά ο μισθός δεν φτάνει μέχρι το τέλος του μήνα, ότι ένας στους δύο δεν θα κάνει καθόλου διακοπές φέτος.

Ο μόνος τρόπος να ανταποκρίνονται οι όποιες αυξήσεις στο πραγματικό κόστος ζωής είναι να είναι αποτέλεσμα της οργάνωσης και της διεκδίκησης των εργαζομένων. Μόνο μέσα από την πάλη τους, μόνο μέσα από τα σωματεία τους μπορούν οι εργαζόμενοι να κερδίσουν αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής και συλλογικές συμβάσεις εργασίας που να τις κατοχυρώνουν. Ο νόμος για τη θέσπιση του κατώτατου μισθού μέσω αλγορίθμου, που ψήφισε η κυβέρνηση πριν δυο χρόνια, είχε ως στόχο να πάψει το ύψος του μισθού να είναι ζήτημα πάλης των εργαζομένων, να μη συνδέεται με τις ανάγκες του κόστους ζωής, αλλά να ρυθμίζεται εντός των «δυνατοτήτων» και των «αντοχών» της αγοράς. Κόντρα σε αυτά τα αφηγήματα, οι εργαζόμενοι ναβάλουν μπροστά τις δικές τους διεκδικήσεις, για δουλειά και ζωή με δικαιώματα!

Συνταγματική αναθεώρηση

Άλλο ένα κομμάτι στο παζλ της αντεργατικής επίθεσης!

Είναι δεδομένος ο αντιδραστικός χαρακτήρας των προτάσεων για την αναθεώρηση του συντάγματος. Και μόνο το γεγονός ότι προτείνονται από μια κυβέρνηση που ψηφίζει το ένα αντεργατικό νομοσχέδιο μετά το άλλο δεν αφήνει καμία αμφιβολία. Αλλάγες σε άρθρα που πιάνουν μια σειρά ζητημάτων από τα πιο... πιασάρικα, όπως η τεχνητή νοημοσύνη που «θα υπηρετεί την ελευθερία του ατόμου και την ευημερία της κοινωνίας», το ασυμβίβαστο των Βουλευτών, η άρση της ασυλίας και η «θωράκιση» του ρόλου τους, οι κανόνες κυβερνητικής λειτουργίας, η «αυτοκάθαρση του τύπου και η προστασία του δημοσιογράφου», η «κρατική μέριμνα για προσιτή στέγη», μέχρι την «αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής». Αλλά και ζητήματα επικίνδυνα όπως «οι προϋποθέσεις ίδρυσης και λειτουργίας των πολιτικών κομμάτων», η επιστολική ψήφος, ο τρόπος επιλογής των ανώτατων δικαστικών, «η κατοχύρωση των αρχών καλής νομοθέτησης» και ο τρόπος επιβολής των φόρων της τοπικής αυτοδιοίκησης. Και, βεβαίως, ζητήματα που έχει στοχεύσει επί χρόνια το σύστημα και αφορούν λαϊκά κατακτημένα δικαιώματα όπως το άρθρο 16 για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Ωστόσο, εδώ θα επικεντρώσουμε στις αλλαγές που προτείνονται για άρθρα που αφορούν άμεσα και ξεκάθαρα ζητήματα δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζομένων. Όπως η αναθεώρηση του άρθρου 79, όπου με τη φράση «ο προϋπολογισμός οφείλει να διασφαλίζει τη δημοσιονομική ισορροπία μεταξύ εσόδων και εξόδων και την βιώσιμη δημοσιονομική λειτουργία» επαναλαμβάνεται η πετυχημένη συνταγή του δημοσιονομικού «κόφτη» του νόμου για τον κατώτατο μισθό, που σημαίνει ότι οποιαδήποτε παροχή και οποιαδήποτε κρατική δαπάνη θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη τα ματωμένα πλεονάσματα, τις πολεμικές δαπάνες και τους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών. Μισθοί, συντάξεις, δωρεάν υγεία και παιδεία, για άλλη μια φορά, γίνονται θυσία για τη «δημοσιονομική ισορροπία». Αλλά και τα έσοδα του προϋπολογισμού, τα λεφτά που ξεζουμίζονται από το λαϊκό εισόδημα θα υπηρετούν τους στόχους της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και του κεφαλαίου. Πίσω δε από τις, δήθεν αυτονόητες, διατυπώσεις όπως «κατάθεση και δημοσιότητα ετήσιου απολογισμού εκ μέρους των φορέων που χρηματοδοτούνται, άμεσα ή έμμεσα, από τον κρατικό προϋπολογισμό» βλέπουμε μόνο κλεισίματα δημόσιων φορέων και οργανισμών, κατάργηση θέσεων εργασίας και υπηρεσιών. Όλα λοιπόν στον βωμό των αναγκών του συστήματος, των επιλογών των ιμπεριαλιστών και της βιωσιμότητας της καπιταλιστικής οικονομίας.

Επίσης, μεταξύ των αλλαγών είναι και ο περίφημος «επανακαθορισμός της έννοιας της μονιμότητας», δηλαδή η άρση της μονιμότητας στο δημόσιο, το χτύπημα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Μια χρόνια επιδίωξη του συστήματος, που θέλει να απαλλαγεί και από αυτό το «αγκάθι». Προφανώς δεν φτάνει η επέκταση των δεκάδων μορφών ελαστικής απασχόλησης στο δημόσιο, ούτε το νέο πειθαρχικό που προβλέπει αυστηρότερες ποινές και οριστική παύση για μια σειρά από πειθαρχικά παραπτώματα, κυρίως συνδικαλιστικού και πολιτικού χαρακτήρα, ούτε βέβαια και οι διατάξεις που,

Σύσκεψη της ΑΔΕΔΥ στις 29/6

έτσι κι αλλιώς, επέτρεπαν τις απολύσεις μέσω της κατάργησης των οργανικών θέσεων και των οργανισμών. Διατάξεις που ο νυν πρωθυπουργός, ως υπουργός Εσωτερικών στα ζοφερά χρόνια των μνημονίων, επιστράτευσε για να βγάλει σε διαθεσιμότητα προς απόλυση χιλιάδες δημοσίους υπαλλήλους: διοικητικούς υπαλλήλους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, οδηγούς, καθαρίστριες, σχολικούς φύλακες... Τίποτα από όλα αυτά δεν είναι αρκετό για την αδηφάγα πολιτική του συστήματος. Έπρεπε να μπει και συνταγματική σφραγίδα στην κατάργηση της μόνιμης και σταθερής δουλειάς.

Και δεν μένει εκεί. Με το αναθεωρημένο σύνταγμα θα ρυθμίζονται, επίσης, «η διαδικασία, τα κριτήρια για την αξιολόγηση, οι επιβραβεύσεις και οι ποινές» με σαφή αναφορά στην οριστική παύση. Πάντα, βέβαια, με τις αρχές «της αμεροληψίας, της ουδετερότητας, της

επαγγελματικής ικανότητας και της αποδοτικότητας» του αστικού ταξικού κράτους των «αρίστων» που έχει εδώ και 16 μήνες σε ομηρία την Χ. Χοτζόγλου, την πρώτη απολυμένη για συνδικαλιστικούς λόγους δημόσια υπάλληλο μετά τη μεταπολίτευση.

Η συνταγματική αναθεώρηση αποτελεί άλλη μια αντιλαϊκή επιλογή συνέχια της, σε βάθος και ένταση, επίθεσης που βιώνουν οι εργαζόμενοι. Περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, «λιτότητα» σε υπηρεσίες και κοινωνικά αγαθά, ευέλικτες μορφές απασχόλησης, απολύσεις και τρομοκρατία είναι το μέλλον του νέου συντάγματος.

Για το ζήτημα αυτό πραγματοποιήθηκε, στις 29/6, σύσκεψη της ΑΔΕΔΥ με τις ομοσπονδίες του δημοσίου. Η συμμετοχή ήταν μικρή, με ούτε καν τα μέλη των προεδρείων να μην είναι παρόντα. Μια κατάσταση ενδεικτική των διαθέσεων των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνά-

μεων. Όσο για την οργάνωση της απάντησης, οι μεν κυβερνητικές και αστικές δυνάμεις απέκλεισαν οποιαδήποτε κινητοποίηση, είτε υποτιμώντας τον κίνδυνο είτε προφασιζόμενες τη ραστώνη του καλοκαιριού, η δε ΔΑΣ κατέθεσε ψήφισμα-πρόταση 40(!) πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων οργανώσεων, των οποίων βέβαια ούτε το ένα δέκατο δεν βρισκόταν εκεί, για 24ωρη απεργία στις 14 Ιουλίου. Σε κάθε περίπτωση όλοι συνηγόρησαν σε... ξεσηκωμό από Σεπτέμβρη! Αποτέλεσμα ήταν να παραπεμφθεί όλο αυτό στην επόμενη συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ, που αποφάσισε... στάση εργασίας για τις 14 Ιουλίου. Ωστόσο, το ζήτημα παραμένει και είναι πολύ σοβαρό και έχει μεγάλη σημασία αυτή η στάση εργασίας να ξεπεράσει τα όρια που της βάζουν οι ίδιοι οι διοργανωτές της, να θέσει στους χώρους εργασίας το ζήτημα της μόνιμης και σταθερής δουλειάς και να έχει μαζικότητα.

Το ασφαλιστικό ξανά στα χέρια της αντεργατικής επίθεσης

Το δικαίωμα στη σύνταξη και την ασφάλιση βρίσκεται ξανά στο στόχαστρο της κυβερνητικής επίθεσης και του κεφαλαίου. Οι επαναλαμβανόμενες δηλώσεις κυβερνητικών και οικονομικών στελεχών γύρω από την κατάσταση του ασφαλιστικού συστήματος, των ορίων της οικονομίας και των αναγκών παρεμβάσεων που απαιτούνται είναι ξεκάθαρο ότι προετοιμάζουν το έδαφος για νέες σημαντικές ανατροπές.

Νέες μελέτες προβλέπουν την «επιστροφή στα ελλείμματα» για τα ασφαλιστικά ταμεία μετά την περίοδο της κρίσης και των μνημονίων. Η μεγάλη αύξηση της συνταξιοδοτικής δαπάνης, δηλαδή οι πληρωμές των συντάξεων, οι μικρές αυξήσεις των εσόδων από τις ασφαλιστικές εισφορές και την κρατική επιχορήγηση αποτελούν τους βασικούς συντελεστές της αύξησης του ασφαλιστικού ελλείματος.

Στην ίδια διαδικασία δημιουργίας κλίματος έρχεται να προστεθεί η συζήτηση γύρω το «προσδόκιμο ζωής» και τη σχετική αύξησή του, ιδίως μετά την περίοδο των μνημονίων και του Covid. Στο ίδιο κλίμα οι αναφορές στη «γήραν-

ση του εργατικού δυναμικού» με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το ασφαλιστικό σύστημα και τη σύνδεση με τις συνταξιοδοτικές δαπάνες που αναφέραμε παραπάνω. Ο μνημονιακός νόμος που συνδέει τα όρια συνταξιοδότησης με το προσδόκιμο ζωής δείχνει την κατεύθυνση των εξελίξεων.

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα οι πρόσφατες δηλώσεις Στουρνάρα έρχονται να δυναμιτίσουν την κατάσταση και να υποδείξουν ότι τα κυβερνητικά επιτελεία και το κεφάλαιο κινούνται σε τροχιά προετοιμασίας συνολικών ανατροπών. Ο κεντρικός τραπεζίτης και πρώην υπουργός Οικονομικών τα ταράχνη χρόνια 2012-2014 δήλωσε ευθαρσώς πως «οι δημόσιες συντάξεις, από μόνες τους, δύσκολα θα μπορούν στο μέλλον να εξασφαλίσουν επαρκή ποσοστά αναπλήρωσης για τους εργαζομένους». Τα βλέμματα είναι ήδη στραμμένα προς τις μεγαλύτερες άμεσες ή έμμεσες περικοπές, την ιδιωτική ασφάλιση και τα επαγγελματικά ταμεία. Η ίδια κατεύθυνση άλλωστε προωθείται σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, με την ΕΕ να πιέζει προς την ενίσχυση του «δεύτερου» και «τρίτου πυ-

λώνα ασφάλισης» (επαγγελματική και ιδιωτική).

Όλα τα παραπάνω δείχνουν προς ένα σημείο: το κεφάλαιο βάζει ξανά στο στόχαστρο το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση και τη σύνταξη. Παρά τις τεράστιες αυξήσεις του κόστους ζωής και του πληθωρισμού, δεν σκοπεύουν να προχωρήσουν σε καμία παραχώρηση. Αντίθετα, προετοιμάζουν και προδιαγράφουν νέες αυξήσεις στα όρια συνταξιοδότησης την ώρα που οι θάνατοι εν ώρα εργασίας ηλικιωμένων εργατών πολλαπλασιάζονται. Προετοιμάζουν και προδιαγράφουν νέες περικοπές των κύριων συντάξεων (έμμεσες ή άμεσες), ενώσω ενισχύουν τους περιορισμούς και την ανταποδοτικότητα. Μετατρέπουν την επιστροφή της παρακρατημένης υπεραξίας από δικαίωμα κάθε εργαζόμενου, σε επενδυτικό εργαλείο του κεφαλαίου και του τραπεζικού συστήματος. Η επίθεση στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα του εργαζόμενου λαού έχει ταξικό χαρακτήρα και με αυτό το πρόσημο πρέπει να απαντηθεί τόσο από του συνταξιούχους όσο και κυρίως από τους ενεργούς, αλλά και τους μελλοντικούς εργαζόμενους.

Το πρόγραμμα του 27ου Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Για άλλη μια χρονιά θα πραγματοποιηθεί το Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης στο camping DIAS στο Γύθειο. Το camping αποτελεί μια ευκαιρία για ένα δυναμικό να δει τις διακοπές του με μια διαφορετική οπτική. Το «τρίπτυχο» Αυτοοργάνωση-Συλλογικότητα-Αλληλεγγύη είναι μια διαχρονική προσπάθεια να δούμε τις διακοπές μας όχι απλώς ως μια «αποφορτίση» ή ως πεδίο «εκτόνωσης», όπως προβάλει το σύστημα.

Αυτοοργάνωση, γιατί επιλέγουμε το camping μας να λειτουργεί από εμάς και για εμάς, μέσα από τη λειτουργία ομάδων. Συλλογικότητα, γιατί επιλέγουμε να βλέπουμε τις διακοπές μας ως μια διαδικασία συλλογική και όχι ξεκομμένη από τους καθημερι-

νούς αγώνες. Αλληλεγγύη, γιατί θεωρούμε πως όλοι πρέπει να έχουν δικαίωμα να συμμετάσχουν ισότιμα σε αυτό.

Οι πολιτικές συζητήσεις, τα εργαστήρια, τα πολιτιστικά δρώμενα αλλά και η λειτουργία των ομάδων στο camping αποτελούν σημαντικό «καύσιμο» και προετοιμασία για τα ζητήματα που αντιμετωπίζει η νεολαία από τη νέα χρονιά. Ιδιαίτερα στις δύσκολες συνθήκες που αντιμετωπίζει η νέα γενιά με βάση τα τύμπανα του πολέμου, το χτύπημα στο δικαίωμα των σπουδών, αλλά και τα συνολικά αδιέξοδα τα οποία προβάλλει για αυτή το σύστημα. Κόντρα στον ατομικό δρόμο και την ηττοπάθεια, το φετινό camping ευελπιστεί να είναι μια ευκαιρία για συζήτηση, προβληματισμό και διασκέδαση.

- Δευτέρα 20/7**
- Αφιξη στο camping DIAS στο Γύθειο
- Τρίτη 21/7**
- Εναρκτήρια Συνέλευση
 - Cocktail bar με ska, reggae DJ set
- Τετάρτη 22/7**
- Εργαστήριο | *ΑΙ: Εργαλείο που κάνει τη ζωή μας πιο εύκολη ή νέο πεδίο παρέμβασης για το σύστημα;*
- Πέμπτη 23/7**
- Παρουσίαση Μπροσούρας | *Η εκπαίδευση στην Ελλάδα, οι επιδιώξεις του συστήματος και οι στόχοι πάλης του κινήματος*
 - Μαθητικό Εργαστήριο
 - Quiz Night με Billy G και giagia_ntalton
- Σάββατο 25/7**
- Γλέντι με τους «Νήμα»
- Κυριακή 26/7**
- Εκδήλωση | *Με τους λαούς ή με τους φονιάδες; Ποια κατεύθυνση μπορεί να βάλει φραγμό στο μακελειό που ετοιμάζουν;*
- Δευτέρα 27/7**
- Εκδρομή και ιστορική ξενάγηση στους Μολάους Λακωνίας
 - Sunset Bar στην παραλία με DJ set
- Τρίτη 28/7**
- Εργαστήριο | *90 χρόνια από την εργατική-λαϊκή εξέγερση στη Θεσσαλονίκη τον Μάη του 1936*
Προβολή ταινίας | *Persepolis*
- Τετάρτη 29/7**
- Απολογιστική Συνέλευση
 - Party
- Πέμπτη 30/7**
- Αναχώρηση

Ένταση της παρέμβασης επιχειρήσεων στα πανεπιστήμια

Η συμφωνία του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών με την «Παπαστράτος» παρουσιάζεται από τις ειδήσεις ως «επένδυση στο μέλλον των νέων». Είναι μία συμφωνία που περιλαμβάνει χορήγηση υποτροφιών, πρακτικές ασκήσεις και διεξαγωγή κοινών ερευνών. Η παρουσία μάλιστα της υπουργού Ζαχαράκη έρχεται να επιβεβαιώσει και με τον πιο επίσημο τρόπο μια νέα πραγματικότητα εντός των αμφιθεάτρων. Προφανώς και δεν αποτελεί μια μεμονωμένη επιχειρηματική πρωτοβουλία. Αντίθετα, σηματοδοτεί την οργανωμένη και συστηματική είσοδο ολοένα και περισσότερων μεγάλων εταιρειών στο πανεπιστήμιο, με στόχο να δεσμεύσουν εργατικό δυναμικό πριν καν βγει και επίσημα στην αγορά εργασίας. Ωστόσο, πίσω από τη Βιτρίνα της οικονομικής ενίσχυσης και των «ευκαιριών καριέρας», κρύβεται μια βαθύτερη κατεύθυνση.

Γιατί όμως τώρα εντείνεται αυτή η στροφή των επιχειρήσεων προς τα ΑΕΙ; Η απάντηση βρίσκεται στις μεταβαλλόμενες, από το σύστημα, ανάγκες της αγοράς εργασίας, ανάγκες για ολοένα και φθηνότερο εργατικό δυναμικό, που θα είναι υπάκουο με σκυφτό το κεφάλι απέναντι σε κάθε είδους εργοδοτική αυθαιρεσία. Ονειρεύονται τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα, Η κατεύθυνση για περισσότερη εμπλοκή

και συνεργασίες μεταξύ μεγάλων εταιρειών και ΑΕΙ δεν αποτελεί κάποια «ανορθογραφία» ως προς τον τρόπο λειτουργίας της εκπαίδευσης στο εκμεταλλευτικό αυτό σύστημα. Αντίθετα, αποτελεί κομμάτι του καπιταλιστικού εποικοδομήματος και συνεπώς δεν είναι ουδέτερη και δεν μπορεί παρά να υπηρετεί τον ίδιο τον καπιταλισμό. Αυτό το καταφέρει με το να μεταδίδει τις κυρίαρχες αστικές αξίες, όπως τον ατομικισμό και τον συνεχή ανταγωνισμό, καθώς και τις δηλώσεις του Δένδια (7ο Forum «Οικονομικού Ταχυδρόμου», 11/06/2026), όπου κάλεσε τα πανεπιστήμια να ευθυγραμμιστούν με τις ανάγκες των Ένοπλων Δυνάμεων προσανατολίζοντας την έρευνά τους στην παραγωγή οπλικών συστημάτων όπως drones.

Για τους φοιτητές, που διώνουν μία εξαντλητική καθημερινότητα μέχρι να πάρουν πτυχίο, που αναγκάζονται να εργάζονται μαύρα και εφήμερα σε δουλειές του ποδαριού, προορίζεται ένα μαύρο εργασιακό μέλλον. Η ανάγκη για συλλογικό αγώνα για σπουδές και πτυχία με δικαιώματα γίνεται πιο επιτακτική από ποτέ.

Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων Απαγορεύσεις τώρα και στα mail σας!

Νέο κανονισμό για τη χρήση των ιδρυματικών λογαριασμών και των ακαδημαϊκών mail έφερε η διοίκηση του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Συνοπτικά αναφέρει πως επιτρέπεται η διακίνηση μηνυμάτων με καθαρά ακαδημαϊκό και υπηρεσιακό χαρακτήρα, ενώ απαγορεύονται όλα έχουν προσωπικό, πολιτικό ή κομματικό περιεχόμενο. Επίσης, οι παραβάσεις με βάση τα παραπάνω θα τιμωρούνται με «παύση της λειτουργίας του mail», έως και με «κυρώσεις πιθανών αποκλίσεων», όπως χαρακτηριστικά αναγράφεται στον κανονισμό.

Ο κανονισμός αυτός δεν έρχεται «εν αιθρία», αλλά αποτελεί συνέχεια μιας σειράς αντιδραστικών μέτρων που έχει φέρει η πρωτοβουλία -προφανώς όχι μόνη της, αλλά υπηρετώντας τις επιταγές του υπουργείου. Συγκεκριμένα, τον τελευταίο χρόνο μιλάμε για απαγορεύσεις πολιτικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων, εκκένωση πολιτικού χώρου, καταπάτηση του ασύλου από την αστυνομία, αστυνόμευση των χώρων του πανεπιστημίου, εξώσεις εστιακών φοιτητών και πάει λέγοντας. Δεν είναι μακριά η εξεταστική, όπου «χορτάσαμε» από καθηγητικές αυθαιρεσίες, σωματικούς ελέγχους, απειλές για πειθαρχικά, με αφορμή την αντιγραφή. Στην ίδια κατεύθυνση εντάσσεται και η επικείμενη εφαρμογή του νόμου Ζαχαράκη με την εγκατάσταση καμερών, ελεγχόμενων εισόδων κ.λπ. Αντίστοιχα συντελείται και η συγκρότηση πειθαρχικών συμβουλίων στα ιδρύματα της χώρας και στήνεται μια βιομηχανία διώξεων στις πλάτες φοιτητών. Πρόκειται για ένταση της φασιστικοποίησης από την πλευρά του συστήματος, καθώς το προχώρημα της επίθεσης «απαιτεί» και το αναλόγως πειθαρχημένο πλαίσιο. Εν ολίγοις, επικειρούν να φτιάξουν κλίμα τρομοκρατίας και πειθαρχησης στις σχολές, ώστε να αποτρέψουν την ανάπτυξη αγώνων ενάντια στα χτυπήματα που φέρ-

Σύγκρουση στο ΑΠΘ Κρεσέντο οπαδικής -χουλιγκανικού τύπου- λογικής

Δημοσιεύτηκε πρόσφατα ανακοίνωση με την υπογραφή «Αναρχικές/οί/ά», ομάδα του α/α χώρου η οποία ανέλαβε πλήρως την ευθύνη της επίθεσης που διεξήχθη στο Πολυτεχνείο του ΑΠΘ εναντίον μελών της ΑΡΑΣ μια μέρα πριν τις φοιτητικές εκλογές. Η συγκεκριμένη επίθεση ήρθε ως απάντηση στον «πόλεμο» που έχει ανοίξει η ΑΡΑΣ απέναντι στον χώρο της α/α τα τελευταία δύο χρόνια, με αποκορύφωμα την επίθεση της 15/11 στο Πολυτεχνείο της Αθήνας. Την εν λόγω δολοφονική επίθεση της ΑΡΑΣ ακολούθησαν μια σειρά επιθέσεις και από τις δύο πλευρές εντός και εκτός πανεπιστημίων πανελλαδικά.

Την ίδια στιγμή, λοιπόν, που το σύστημα ψάχνει τρόπους να χτυπήσει τον φοιτητικό συνδικαλισμό και τους συλλόγους, σε μια περίοδο που είδαμε τις αστυνομικές δυνάμεις να εισβάλλουν επανειλημμένα στο άσυλο με κάθε ευκαιρία, κάποιες οργανώσεις επιλέγουν να δρουν τελείως αποκομμένες από τις κινηματικές διαδικασίες, δίνοντας στην κυβέρνηση αυτό ακριβώς που περιμένει -μία αφορμή. Κυρίως, όμως, καταφέρνουν να απομακρύνουν ακόμη περισσότερο τους φοιτητές από τους συλλόγους τους, ενισχύοντας αυτό που θέλει να περάσει το ίδιο το σύστημα στις συνειδήσεις τους, ότι δηλαδή «αυτά κάνουν οι παρατάξεις», «αυτό είναι οι σύλλογοι» κ.ο.κ.

Δεν θέλουμε σε καμία περίπτωση να «βγάλουμε λάδι» την ΑΡΑΣ, τις δολοφονικές της επιθέσεις σε μέλη του α/α χώρου, την κόντρα που έχει ανοίξει πλέον και με σχήματα της attack, τον μαφιόζικο τρόπο με τον οποίο εμφανίζεται στις σχολές μετά τα γεγονότα της 15/11. Κι έχου-

με γράψει, άλλωστε, πολλά άρθρα καταγγελίας των τραμπούκικων και δολοφονικών πρακτικών της. Αυτό που μας απασχολεί, όμως, στη συγκεκριμένη ανακοίνωση των «Αναρχικές/οί/ά» είναι ο τελείως στρεβλός τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνονται κάποιοι χώροι την απάντηση στους τραμπουκισμούς της ΑΡΑΣ (αλλά και της όποιας ΑΡΑΣ). Και αυτή την απάντηση την αντιλαμβάνονται όχι πολιτικά, αλλά με ξύλα και αντεπιθέσεις, όχι συλλογικά, αλλά μόνον τους σαν αυτόκλητοι σωτήρες.

Αναφέρουν μεταξύ άλλων στην ανακοίνωσή τους, ότι η ΑΡΑΣ είναι στον «*πάτο των προτεραιοτήτων τους*», την ίδια στιγμή που δεν έχουν πει λέξη για κανένα από τα πραγματικά προβλήματα των φοιτητών. Αντί να βάλουν πλάτη στην ανάπτυξη κινήματος μπροστά στις διαγραφές, τα πειθαρχικά, την επικείμενη αναθεώρηση του άρθρου 16, κάθονται και ανοίγουν κεφάλια μέσα στις σχολές. Τι θα έκαναν άραγε αν η «εξάφριση» της ΑΡΑΣ ήταν η πρώτη τους προτεραιότητα; Δεν είχαμε βέβαια καμία αμφιβολία για τη στάση τους. Φράσεις όπως το «*στα αρχidia μας η προεκλογική σας φρέστα*» δείχνει πώς αντιλαμβάνονται αυτές οι ομάδες τους φοιτητικούς συλλόγους και τις διαδικασίες τους. Λες και οι εκλογές αποτελούν τη «φρέστα» της ΑΡΑΣ ή της οποιασδήποτε άλλης οργάνωσης και όχι όργανο πάλης στα χέρια των φοιτητών. Αυτοί είναι μάλλον που αντιλαμβάνονται τους φοιτητές σαν απλούς «παρατηρητές» και όχι ως το υποκείμενο των αγώνων, και με περίσσιο θράσος πήγαν να «διαλύσουν» μια από τις διαδικασίες τους -μια και δεν θεωρούμε καθόλου τυχαία την επιλογή της μέρας.

Από το πλευρά μας κάνουμε ξεκάθαρο ότι τα ξύλα και οι οργανωτικοί τύποι αντιπαραθέσεις που βλέπουμε να εξελίσσονται το τελευταίο διάστημα (αλλά και που δεν είναι καθόλου «καινούργια» για τις δυνάμεις των πάλοι ποτέ ΕΑΑΚ, αλλά και του α/α χώρου), δεν έχουν καμία σχέση με το φοιτητικό κίνημα. Δεν βοηθάει την ήδη υπαρκτή αποσυγκρότηση των φοιτητών το να βλέπουν οπαδικού τύπου δολοφονικές επιθέσεις στις γενικές τους συνελεύσεις και στα φουαγιέ της σχολής τους. Αν θέλουμε να απομακρυνθούν οι τραμπούκικες αυτές πρακτικές (από όποιον χώρο κι αν τις χρησιμοποιεί), ένας είναι ο τρόπος: η ανασυγκρότηση του κινήματος, η συμμετοχή των φοιτητών στις διαδικασίες τους, η πολιτική επί της ουσίας απομόνωση των τραμπούκων. Οι αντεπιθέσεις, τα καρτέρια που στήνονται στις σχολές και εκτός αυτών, δεν βοηθούν. Αντιθέτως, γίνονται βούτυρο στο ψωμί του συστήματος!

Όσο για την κυβέρνηση, φαίνεται ότι δεν έχασε την ευκαιρία να αξιοποιήσει την εν λόγω ανακοίνωση για να μας πείσει ότι καλώς εισέβαλαν τα ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο του ΑΠΘ. Άλλο που δεν ήθελε, μια αφορμή για να καταστείλει και να τρομοκρατήσει τους φοιτητές και τους συλλόγους τους, που τόσο πολύ φοβάται. Η απάντηση των ζητημάτων αυτών όμως δεν αφορά την κυβέρνηση και τους μηχανισμούς της, αλλά το ίδιο το κίνημα και τις διαδικασίες του. Κι εκεί θα λυθούν, στις γενικές συνελεύσεις, στην εμπλοκή των φοιτητών στους αγώνες, στην πάλη τους ενάντια στις διαγραφές, τα πειθαρχικά, την επικείμενη αναθεώρηση του άρθρου 16, στο χτύπημα κάθε κεκτημένου δικαιώματος.

Σημαντικός ο πόλεμος, αλλά μήπως έχουμε και πιο σοβαρά ζητήματα να ασχοληθούμε;

Μπορούν τελικά οι φαντάροι να είναι στην πρώτη γραμμή του αγώνα και ο στρατός να αποτελέσει πεδίο ταξικής πάλης; Σε αυτά τα ερωτήματα διάφορες δυνάμεις του ρεφορμιστικού χώρου προσβλέπουν έφορο έδαφος, αγνοώντας τον αντιδραστικό ρόλο που παίζει ο στρατός ως το τελευταίο καταφύγιο της αστικής τάξης, με το οποίο επιβάλλει την εξουσία της στον καπιταλισμό.

Βασικός εκφραστής αυτής της άποψης είναι το ΚΚΕ, το οποίο επιβεβαιώνει αυτήν την άποψη με κάθε ευκαιρία που του δίνεται, από τα συνθήματά του («Οι φαντάροι είναι του λαού παιδιά») έως τη συμμετοχή απόστρατων στα ψηφοδέλτιά τους. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η παρέμβαση της ΚΝΕ στο στρατόπεδο «Παπαφλέσσα» στην Καλαμάτα στις 26 Ιουνίου.

Ο στρατός αποτελεί το ισχυρότερο όπλο της αστικής τάξης με το οποίο επιβάλλει την εξουσία της. Αξιοποιείται ως μέσο καταστολής του λαού σε συνθήκες που οι κλασικοί μηχανισμοί καταστολής δεν επαρκούν για να σταματήσουν την κίνηση του λαού.

Παράλληλα, καμία εντύπωση δεν προκαλεί το γεγονός ότι στις παρεμβάσεις της ΚΝΕ δεν υπάρχει καμία αναφορά για τις πολεμικές εξελίξεις που διαδραματίζονται στον κόσμο με τον πόλεμο στην Ουκρανία, στο Ιράν και με τη συνεχιζόμενη γενοκτονία του Πα-

λαιστινιακού λαού. Δεν τίθεται το ζήτημα της εξάρτησης της χώρας από τους ευρωπαίους και κυρίως από τους αμερικάνους, γεγονός το οποίο εμπλέκει τη χώρα και τον λαό στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών, με μοναδικό θύμα τον λαό και τη νεολαία. Για την ΚΝΕ, το βασικό πρόβλημα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι νέοι που πάνε στον στρατό είναι «συνθήκες διαβίωσης και τα δικαιώματα των φαντάρων», ενώ φυσικά από την παρέμβαση δεν λείπει και το κάλεσμα στο «52ο Φεστιβάλ ΚΝΕ-«Οδηγητή» στην Καλαμάτα, που και φέτος θα αποτελέσει σημείο συνάντησης της νεολαίας, με πλούσιο πολιτικό και πολιτιστικό πρόγραμμα». Μάλλον η πάλη ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό είναι «φιλάγραμματα».

Είναι αναγκαία η απόρριψη λογικών που προσμένουν λύσεις σε μηχανισμούς που έχουν δημιουργηθεί για να καταπιέζουν τον λαό και τη νεολαία. Απαντήσεις στο μαύρο μέλλον που του ετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές και τα ντόπια μαντρόσκυλά τους μπορεί να δώσει ο λαός μέσω της οικοδόμησης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος ενάντια στην εμπλοκή της χώρας στους πολέμους και στην εξάρτηση από τους ιμπεριαλιστές, προτάσσοντας την αλληλεγγύη και τη φιλία των λαών.

Εξαγορά ιδιωτικών σχολείων από ξένα funds Τα αρπακτικά εφορμούν!

Συνολικά δέκα ιδιωτικά σχολεία εξαγοράστηκαν την τελευταία διετία από ξένα funds (κυρίως βρετανικά), διαδικασία που συμβάλλει στη σταδιακή αναμόρφωση του τοπίου στην ιδιωτική εκπαίδευση. Πιο συγκεκριμένα, στα σχολεία αυτά φοιτούσαν περίπου 12.000-15.000 μαθητές, σε σύνολο περίπου 100.000 πανελλαδικά, ενώ απασχολούσαν περίπου 1.300-1.600 εκπαιδευτικούς. Τα funds μάλιστα απαιτήσαν τη λειτουργία προγράμματος International Baccalaureate στα σχολεία αυτά, πράγμα που συνεπάγεται την παράκαμψη των πανελλαδικών εξετάσεων για όσους μαθητές επιλέξουν να παρακολουθήσουν το πρόγραμμα αυτό, ώστε να υπάρχουν ευνοϊκότεροι όροι εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Η εξαγορά αποτυπώνει την απορρόφηση κάποιων από τους «μεγάλους παίκτες» του χώρου. Αυτή η προτίμηση των funds σε μεσαία ή μικρότερα ιδιωτικά σχολεία έγκειται στο γεγονός ότι τα σχολεία αυτά είχαν ήδη έτοιμες υποδομές (campuses) και μεγάλο μαθητικό δυναμικό, άρα οι απαιτούμενες επενδύσεις των funds είναι μικρότερης κλίμακας και το περιθώριο κέρδους μεγαλύτερο. Στο σχεδιασμό τους μάλιστα είναι η προώθηση «ολοκληρωμένων» εκπαιδευτικών διαδρομών από την προ-

σχολική ηλικία έως και την εισαγωγή σε δημόσια πανεπιστήμια χωρίς πανελλαδικές, είτε σε ιδιωτικά που αναμένεται να ιδρυθούν μετά και τον σχετικό νόμο που ψήφισε η κυβέρνηση, αλλά και την πρόθεση αναθεώρησης του άρθρου 16. Σημαντική προσθήκη στο όλο αντιδραστικό παζλ, η δυνατότητα συστέγασης ιδιωτικών σχολείων, κολεγίων και ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Οι επιπτώσεις από την εξαγορά θα είναι άμεσες και εμφανείς, ενώ ήδη καταγράφονται τα πρώτα επεισόδια επιδείνωσης των εργασιακών σχέσεων, μείωσης μισθών με πρόσχημα τη μείωση του λειτουργικού κόστους, επιπλέον γραφειοκρατική δουλειά, αφού όλα διέπονται από την «κουλτούρα της αξιολόγησης» και την ανάγκη διαρκούς επιμόρφωσης, επιβολή κλίματος άλλης άποψης. Ενδεικτικό παράδειγμα το fund της IEG, που απαγόρευσε στους εκπαιδευτικούς των σχολείων που ελέγχει να κάνουν αναρτήσεις με πολιτικό, θρησκευτικό ή οικονομικό περιεχόμενο στα προσωπικά τους μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Τέλος, η διαδικασία εξαγοράς αποδεικνύει το βάθος της εξάρτησης της χώρας μας, αφήνοντας ελεύθερο το ξένο κεφάλαιο να αλωνίζει και να διεισδύει σε διάφορους τομείς.

Θεσσαλονίκη Δίκη των 15 μελών της φασιστικής οργάνωσης ΕΝΕΘ Μια υπόθεση όπου οι φασίστες πέφτουν στα «μαλακά»

Την Τρίτη 30/06/2026 ολοκληρώθηκε στη Θεσσαλονίκη η δίκη 15 μελών της φασιστικής οργάνωσης «ΕΝΕΘ» (Εθνικιστική Νεολαία Θεσσαλονίκης), γνωστής και ως «DEFEND SALONICA». Η ΕΝΕΘ είναι γνωστή τουλάχιστον από το 2019 για μια σειρά φασιστικές επιθέσεις έξω από σχολεία, σε μετανάστες, σε εργαζόμενους και μέλη αριστερών και αναρχικών οργανώσεων. Είναι γνωστό ότι η ΕΝΕΘ οργάνωνε τη δράση της μέσα στα γραφεία της Χρυσής Αυγής στην πόλη και αποτελεί, όπως και άλλες οργανώσεις, συγκαλυμμένη προέκταση της δράσης της.

Τη Δευτέρα 29/06 και την Τρίτη 30/06 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση φοιτητικών συλλόγων και αριστερών οργανώσεων έξω από το Δικαστικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης, με απαίτηση την καταδίκη των φασιστών. Το ΚΚΕ(μ-λ) και οι Αγωνιστικές Κινήσεις συμμετείχαν στη συγκέντρωση με πανό, μοιράζοντας την ανακοίνωσή τους. Η αστυνομία είχε εμφανή παρουσία κοντά στη συγκέντρωση.

Για την υπόθεση είχαν συλληφθεί 28 άτομα, εκ των οποίων 13 ανήλικοι, που παραπέμφθηκαν σε αρμόδιο δικαστήριο. Το κατηγορητήριο κάνει λόγο για πράξεις που τελέστηκαν από τον Σεπτέμβριο του 2024 έως τον Μάρτιο του 2025, η δίωξη αφορά, δηλαδή, μόνο ένα μέρος της φασιστικής δράσης τους, παρότι δρούσαν κάτω από την ίδια υπογραφή ήδη από το 2019. Από τους 15 ενήλικους που δικάστηκαν στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Θεσσαλονίκης οι 2 αθώωθηκαν, ενώ οι υπόλοιποι είχαν ποινές φυλάκισης από 1 έως 4 έτη. Του ενός η ποινή ανεστάλη, ενός άλλου μετατράπηκε σε χρηματική και για τους υπόλοιπους δόθηκε η δυνατότητα άσκησης έφεσης με αναστολή της ποινής. Εξοργιστική ήταν η εισήγηση της Εισαγγελέως για απαλλαγή των κατηγορουμένων από τις κακουργηματικού χαρακτήρα κατηγορίες της εγκληματικής οργάνωσης, της ληστείας και της εμπορίας ανθρώπων με στρατολόγηση ανηλίκων και η οποία πρόταση έγινε δεκτή από το δικαστήριο! Εν τέλει τους καταδίκασαν μόνο για πλημμεληματικές πράξεις, όπως σωματικές βλάβες, παράβαση του νόμου περί όπλων και φθορά. Είναι άξιο σχολιασμού και το σύντομο χρονικό διάστημα που διήρκησε η εκδίκαση της όλης

υπόθεσης, η οποία ξεκίνησε στις 22/04/2026 για να ολοκληρωθεί δύο μήνες μετά, ρίχνοντας τους φασίστες στα μαλακά. Αντίθετα, όταν οι δίκες αφορούν συλληφθέντες σε κινητοποιήσεις, όπως στην περίπτωση των 31 συλληφθέντων το 2021 στην Πρυτανεία του ΑΠΘ (που πήρε για άλλη μια φορά αναβολή), έχουμε συνηθίσει να τραβάνε χρόνια, κρατώντας τους δέσμιους σε ένα άτυπο καθεστώς ομηρίας.

Η απόφαση του δικαστηρίου είναι άλλη μια ένδειξη ότι τόσα χρόνια αυτή η οργάνωση λειτουργούσε κάτω από την ανοχή του αστικού κράτους, της αστικής δικαιοσύνης και των κυβερνήσεων. Δείχνει, επίσης, τα όρια που έχει η οποιαδήποτε καταδικαστική απόφαση, αφού ο φασισμός δεν μπορεί να ηττηθεί από τα αστικά δικαστήρια, όπως μας έδειξε και το παράδειγμα της πολύχρονης δίκης της Χρυσής Αυγής. Κι αυτό συμβαίνει, γιατί οι κάθε λογής φασιστικές οργανώσεις εξυπηρετούν τα σχέδια αυτού του συστήματος. Τρέφονται από την πολιτική της φασιστικοποίησης. Είναι εκεί για να χτυπήσουν τις προοδευτικές φωνές, να ρίξουν αντικομμουνιστική λάσπη, να λειτουργήσουν ως τσιράκια της εργοδοσίας, να τρομοκρατήσουν. Στοχοποιούν αριστερούς καθηγητές και μαθητές, χτυπάνε όσους μιλούν ενάντια στον πόλεμο, ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, «δείχνουν» ως υπαίτιο των προβλημάτων μας τον πρόσφυγα και τον μετανάστη, τον αγωνιστή, τον αριστερό, τον κομμουνιστή. Ιδιαίτερα σε μια περίοδο πολεμικών προετοιμασιών, όπου η κυβέρνηση της χώρας μας εμπλέκει σε μια σειρά πολεμικά μέτωπα και προσπαθεί να μας πείσει ότι αξίζει να θυσιάσουμε στους πολέμους των ιμπεριαλιστών, χρειάζεται να είμαστε έτοιμοι να αντισταθούμε και να χτυπάνε τους αγώνες, να καλλιεργούν τον εθνικισμό και να παρεμβαίνουν ιδεολογικά στην νεολαία...

Ο φασισμός, ως κομμάτι του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος, μπορεί να ηττηθεί μέσα από την ανάπτυξη της εργατικής και λαϊκής πάλης. Και αυτό μπορεί να γίνει στα σωματεία, στους συλλόγους και στις γειτονιές, εκεί που αναπτύσσεται η πάλη του λαού ενάντια στην εκμετάλλευση, την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, τον πόλεμο και την καταστολή.

Κυνικές δηλώσεις Βορίδη Το σχολείο-αναμορφωτήριο

Η κυβέρνηση, δια στόματος του ακροδεξιού Βορίδη, αποκαλύπτει το «όραμά» της για την εκπαίδευση, ένα σχολείο απόλυτης πειθαρχίας και καταστολής. Μιλώντας στον τηλεοπτικό σταθμό του ΣΚΑΙ ανέφερε χαρακτηριστικά ότι πρέπει να «θωρακιστεί η πειθαρχική λειτουργία του σχολείου» και ότι αυτό πρέπει «να έχει πολύ μεγαλύτερη σχέση με την εποπτεία πάνω στα παιδιά». Και αν με αυτές τις αναφορές δεν είχε γίνει απολύτως σαφές, φρόντισε να τις συγκεκριμενοποιήσει δηλώνοντας με τον πιο

ωμό κυνισμό: «Βλέπεις λοιπόν ένα παιδί ότι κάπως αρχίζει και ξεφεύγει... εδώ θέλει παρεμβάσεις που ...φυσικά να το αντιμετωπίσουν σε επίπεδο καταστολής»!

Αυτές οι δηλώσεις δεν αποτελούν μια μεμονωμένη «ακροδεξιά παραφωνία της κυβέρνησης», αλλά αποκαλύπτουν τον πυρήνα των κεντρικών πολιτικών στοχεύσεων τους για την εκπαίδευση. Η προσπάθειά τους να μετατρέψουν τα σχολεία σε «κολαστήρια-αναμορφωτήρια» για τους μαθητές, έχει αρχίσει ήδη να δρομολογείται με τα μέτρα που

Από την Παρέμβαση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών στο Συνέδριο της ΟΛΜΕ

«Βασικό μας καθήκον είναι η συγκρότηση κινήματος υπεράσπισης της δουλειάς μας, των μαθητών μας, της ζωής μας!»

Ολοκληρώθηκε το Συνέδριο της ΟΛΜΕ (2-5/7). Στις αποφάσεις αποτυπώθηκε η κυριαρχία του υποταγμένου συνδικαλισμού. Αποτυπώθηκε στο σχέδιο δράσης και η μεγαλύτερη προσαρμογή της ΑΣΕ-ΠΑΜΕ (πλέον πρώτη δύναμη στην ΟΛΜΕ) στον ρόλο του συνομιλητή με το σύστημα. Γι' αυτό ψηφίστηκε από όλες τις παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού. Καμιά ουσιαστική συζήτηση για το πώς θα αντιμετωπίσουμε την επίθεση που δεχόμαστε δεν δόθηκε από αυτές τις δυνάμεις!

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών (ΑΚΕ) με τις παρεμβάσεις τους ανέδειξαν τα κρίσιμα ζητήματα πάλης στην εκπαίδευση. Κατέθεσαν την εμπειρία τους στην κίνηση ενάντια στην αργία της Χρύσας. Ανέδειξαν ότι στην πράξη οι αγώνες μπορούν να νικάνε. Διαχωρίστηκαν από τη λογική της αναζήτησης αγωνιστικών πλειοψηφιών στις Ομοσπονδίες (όπως έκαναν οι Παρεμβάσεις). Γι' αυτό έκαναν ανοικτό κάλεσμα κοινής δράσης με τις δυνάμεις του αγώνα στη βάση.

Η καλύτερη στιγμή του Συνεδρίου ήταν η μαζική παρέμβαση με πανό και συνθήματα νεοδιόριστων και διωκόμενων, που πήραν τον λόγο και έβαλαν τα ζητήματα της πάλης ενάντια στις διώξεις! Αυτό δημιούργησε και το απαραίτητο κλίμα, ώστε στο τέλος να βγει ψήφισμα για να γυρίσει η Χρύσα στο σχολείο μετά και την ομόφωνη γνωμοδότηση του Πειθαρχικού Συμβουλίου ενάντια στην αργία και για τους δυο αγωνιστές εκπαιδευτικούς (Χρύσα και Δημήτρη)! Συνεχίζουμε εκεί από όπου ξεκινήσαμε: στη βάση, στα σωματεία, στις επιτροπές, στους δρόμους!

Ακολουθεί συνοπτικά η κεντρική ομιλία των ΑΚΕ, που έκανε η Χρύσα Χοτζόγλου:

Συνάδελφοι/ισες
Η επίθεση που δεχόμαστε οι εκπαιδευτικοί είναι κομμάτι της επίθεσης που βιώνει ο λαός. Ταυτόχρονα καλούμαστε με τρομοκρατία να εφαρμόσουμε την αντιεκπαιδευτική, αντιδραστική πολιτική, πείθοντας τη μαθητική νεολαία ότι αυτή η πολιτική είναι σωστή.
Οι ισχυροί της γης οξύνουν τη μεταξύ τους αντιπαράθεση. Στο κέντρο της Ευρώπης, στην Ουκρανία, στη Μέση Ανατολή, από την Παλαιστίνη και τον Λίβανο έως το Ιράν, οι ιμπεριαλιστές δολοφονούν μαζικά τους λαούς στην κούρσα

για την παγκόσμια κυριαρχία.
Η αστική τάξη της χώρας δίνει γη και ύδωρ σε Αμερικάνους και Ευρωπαίους, υποστηρίζοντας πλήρως τις πολεμικές μηχανές, τη λειτουργία των βάσεων.
Εργαλείο για την προώθηση αυτής της πολιτικής είναι η ένταση της φασιστικοποίησης. Η νεολαία προορίζεται να γίνει κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών. Οι εργαζόμενοι ερχόμαστε αντιμέτωποι με την ακρίβεια, τους μισθούς πείνας, το πλέγμα των αντεργατικών νόμων.
Στην εκπαίδευση εξελίσσεται η πιο άγρια, ταξική επίθεση, μια συνολική ταξική αναπροσαρμογή της εκπαίδευσης για τις ανάγκες του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου.

Ο κυβερνητικός συνδικαλισμός τάσσεται στην υπηρεσία της αντιλαϊκής επίθεσης. Έχει μετατρέψει την απεργία από όπλο των εργαζομένων σε μέσο διαπραγμάτευσης της ύπαρξής του. Απαντά με το επιχείρημα της αλλαγής των συσχετισμών στην κάλπη. Υποτάσσεται στη νομιμότητα του συστήματος. Απαντά με τον κατακερματισμό. Μετέτρεψε την απεργία-αποχή από μια συλλογική απόφαση του κλάδου σε προσωπική ατομική επιλογή.

Το σύστημα παράγει αδικία και αδιέξοδο. Δεν μπορεί να φτιάξει «μαξιλαράκια» για να απορροφήσουν τους κραδασμούς του εργασιακού μεσαίωνα.

Εμείς θεωρούμε ότι πάνω στις αιχμές που η πραγματικότητα έχει αναδείξει, η απάντηση πρέπει να δοθεί με κεντρική απεργιακή μάχη. Με ξεκάθαρο πολιτικό πλαίσιο και ξεκάθαρους στόχους πάλης.

Την ανατροπή των νόμων για την αξιολόγηση -για τη μονιμοποίηση όλων των νεοδιόριστων και των αναπληρωτών. Τις πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς. Για να πάρουν πίσω όλες τις διώξεις. Για να ανατραπεί η επιδίωξη για σχολείο για λίγους και εκλεκτούς. Για να ανατραπεί η επίθεση του συστήματος που γεννά φτώχεια και πολέμους.

Ακόμα και σε αυτές τις συνθήκες που οι συσχετισμοί είναι αρνητικοί, επιμένουμε ότι μπορούν να δημιουργηθούν μέτωπα πάλης. Η επίμονη προσπάθεια να βγουν οι εργαζόμενοι στον δρόμο φέρνει αποτελέσματα. Κόντρα και παρά τους συσχετισμούς που θα προκύψουν και από αυτό το Συνέδριο.

Έχει αποδειχτεί ότι η γραμμή αυτή είναι η μόνη που μπορεί να παράγει αποτελέσματα και να ζορίσει την κυβερνη-

ση. Το είδαμε στη μάχη ενάντια στην αργία, όταν ανοίξαμε το ζήτημα σε σωματεία, συλλογικότητες, συναδέλφους, αγωνιστές, φοιτητές. **Ενισχύσαμε** το στήσιμο επιτροπών αγώνα πανελλαδικά. **Αναδείξαμε** το ζήτημα των συνδικαλιστικών διώξεων και απολύσεων στην εκπαίδευση σε εργασιακούς χώρους, στα πανεπιστήμια, που ήδη μετρούν τον πρώτο τους απολυμένο συνάδελφο για συνδικαλιστική δράση, τον Δημήτρη Αντωνίου. **Παραμένει στόχος του κινήματος ο Δημήτρης να επιστρέψει πίσω στη δουλειά του.** Δείξαμε τον δρόμο του αγώνα. Δημιουργήθηκε κίνηση που παρήγαγε σημαντικά κινηματικά γεγονότα.

Κινηθήκαμε κόντρα σε εκείνους που έλεγαν πως κινδυνολογούμε, κόντρα στη γραμμή της αστικής νομιμότητας. Προσπεράσαμε την αδράνεια. Δεν υποταχτήκαμε στον δυσμενή συσχετισμό. Πήραμε πρωτοβουλίες. Επιδιώξαμε την κοινή δράση. Απευθυνθήκαμε στον κλάδο και τον λαό. Στηριχτήκαμε στη δύναμη του κόσμου.

Και καταφέραμε πράγματα. Και έχουμε να κάνουμε και κάποιες ερωτήσεις: γιατί όλη αυτή η κίνηση που κάναμε ΕΜΕΙΣ για την αργία, δεν έγινε για όλες τις διώξεις και τους διωκόμενους; Πού πήγαν όλες αυτές οι πλειοψηφίες των αγωνιστικών σωματείων;

Οι ΑΚΕ πιστεύουμε ότι αυτός είναι ο μόνος δρόμος που έχει προοπτική, που μπορεί να μας οδηγήσει σε πραγματικές νίκες.

Είναι βέβαιο ότι οι συσχετισμοί δεν ανατρέπονται με διάφορα εκλογικά διλήμματα που θα διαμορφώσουν πλειοψηφίες ή αγωνιστικές πρωτίες. Ανατρέπονται με απεργίες, συνελεύσεις, με απεργιακά ταμεία και επιτροπές αγώνα. Και με την αλληλεγγύη του αγώνα!

Βασικό μας καθήκον είναι η συγκρότηση κινήματος υπεράσπισης της δουλειάς μας, των μαθητών μας, της ζωής μας!

Όλα τα βίντεο με τις παρεμβάσεις των ΑΚΕ στο συνέδριο:

<https://www.youtube.com/@ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣΚΙΝΗΣΕΙΣΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚ/videos>

που σχεδιάζει η κυβέρνηση!

έχουν περάσει πρόσφατα, αλλά και αυτά που βρίσκονται στα σχέδιά τους. Ήδη εφαρμόζουν στα σχολεία σκληρά μέτρα πειθαρχησης και καταστολής, ώστε η καθημερινότητα των μαθητών να είναι πλέον ένα σαφάρι ποινών. Έχουν να αντιμετωπίσουν τα ποινολόγια, τις πολυήμερες αποβολές, την επιστροφή «διαγωγής» στο απολυτήριο, τον καταγιγισμό από αποβολές για τη χρήση κινητών κ.λπ.

Τα περιστατικά καταστολής το τελευταίο διάστημα στα σχολεία έχουν κορυφωθεί με την αστυνομία να εισβάλλει σε μαθητικές κα-

ταλήψεις, να στοχοποιεί και να συλλαμβάνει μαθητές. Στο στόχαστρο, όμως, βρίσκονται και οι αγωνιστές εκπαιδευτικοί, για τους οποίους η κυβέρνηση έχει στήσει μια ολόκληρη βιομηχανία διώξεων, απειλώντας τους με πειθαρχικά, διαθεσιμότητες και απολύσεις. Αυτό το κλίμα τρομοκρατίας και καταστολής εντείνεται ακόμα περισσότερο από τον πέλε-κυ της αξιολόγησης, που επικρέμαται πάνω από τα κεφάλια εκπαιδευτικών και μαθητών. Επομένως, η πραγματική στόχευση της κυβέρνησης δεν είναι «να αντιμετωπίσει την

παραβατικότητα και τη βία» στα σχολεία, φαινόμενα που το ίδιο το σύστημα γεννά και αναπαράγει, αλλά να καταπνίξει κάθε εστία αντίστασης και αμφισβήτησης απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική της.

Εδώ ακριβώς κουμπώνει η κυνική ομολογία του Βορίδη: «*Το σχολείο δεν είναι απλώς ένας μηχανισμός γνώσης, είναι ένας ιδεολογικός μηχανισμός που παράγει κοινωνική ενσωμάτωση*». Με τη φράση αυτή εκφράζει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο μια πραγματικότητα: τον διαχρονικό ρόλο της εκπαίδευσης ως

μηχανισμού ιδεολογικής χειραγώγησης της νεολαίας και αναπαραγωγής των ιδεολογημάτων της αστικής τάξης. Για την κυβέρνηση, «κοινωνική ενσωμάτωση» σημαίνει πλήρης υποταγή της νεολαίας και αποδοχή της μελλοντικής της θέσης στις γραμμές της εργασιακής σκλαβιάς. Οι αγώνες της νεολαίας είναι ικανοί να τσακίσουν την τρομοκρατία. Απέναντι στο μαύρο μέλλον που ετοιμάζουν για τη νεολαία, ο μόνος δρόμος είναι ο οργανωμένος συλλογικός αγώνας για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της!

Η συμφωνία Ισραήλ – Λιβάνου εδραιώνει την κατοχή και απειλεί τον Λίβανο με εμφύλιο

Λίγες μέρες μετά την υπογραφή του «μνημονίου κατανόησης» των ΗΠΑ- Ιράν και του «Οδικού χάρτη» των 60 ημερών και τη στιγμή που συνεχίζονταν τα εκατέρωθεν χτυπήματα, δοκιμάζοντας την αντοχή του, υπογράφηκε στις 26 Ιουνίου στην Ουάσιγκτον από Ισραήλ και Λίβανο, κατ' απαίτηση των ΗΠΑ, συμφωνία για τον τερματισμό των εχθροπραξιών στον Λίβανο και για την «εμπέδωση της ειρήνης»!

Ο Νετανιάχου τη χαρακτήρισε πλήγμα στους εχθρούς του Ισραήλ, ο Ρούμπιο μίλησε για «μια καλή μέρα» και στο ίδιο μήκος κύματος το υποχείριό τους, ο πρόεδρος του Λιβάνου, Τζοζέφ Αούν, τη χαιρέτισε ως πρώτο βήμα για την αποκατάσταση της κυριαρχίας της χώρας του! Πίσω από τις φανφάρες για «ιστορικό βήμα» και για παράθυρο στη «διαρ-

κή ειρήνη» δύσκολα κρύβονται οι επιδιώξεις της κάθε πλευράς.

Σύμφωνα με την προσχηματική συμφωνία-πλαίσιο, ο ισραηλινός στρατός θα «απομακρυνθεί» από δύο πολύ μικρά τμήματα-«πilotικές ζώνες», ώστε να αναλάβει ο λιβανέζικος στρατός με τη «βοήθεια» Αμερικανών στρατιωτών για να διασφαλιστεί ότι δεν θα υπάρχει παρουσία της Χεζμπολάχ, με τον απαράβατο όρο του αφοπλισμού της. Οι δηλώσεις Ισραηλινών αξιωματούχων και του Νετανιάχου σχεδόν ταυτόχρονα με την υπογραφή της συμφωνίας ότι δεν θα αποσυρθούν από τις «ζώνες ασφαλείας» όσο υπάρχει η Χεζμπολάχ, αλλά και οι σφοδροί βομβαρδισμοί που ακολούθησαν ξεκαθάρισαν για ακόμα μια φορά τις αληθινές προθέσεις των σιωνιστών.

Εξάλλου, το μοντέλο της εκκευρίας

που ενώ υπογράφεται παραβιάζεται καθημερινά από τις ισραηλινές επιθέσεις είναι ένα χιλιοπαιγμένο έργο που δεν πείθει κανέναν. Ωστόσο, αυτή η επιβεβλημένη από τους Αμερικανούς συμφωνία ξεπερνά τα όρια του Λιβάνου. Αποτελεί εξειδίκευση του «μνημονίου κατανόησης» και έρχεται να ακουμπήσει στα δεδομένα που έχουν διαμορφώσει οι επιθέσεις των Αμερικανοσιωνιστών και τα χτυπήματα τόσο στη Χεζμπολάχ όσο και στην Παλαιστινιακή Αντίσταση, να τα κατοχυρώσει αλλά και να καλύψει ανάγκες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, διαμόρφωσης καλύτερων όρων επέμβασης συνολικά στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Η εισβολή του Ισραήλ στο νότιο Λίβανο, οι βομβαρδισμοί στη Βηρυττό και οι επιχειρήσεις νότια αλλά και βόρεια του ποταμού Λιτάνι στα πρότυπα των γενοκτονικών εγκλημάτων στη Γάζα τους προηγούμενους μήνες, με πάνω από 4.200 νεκρούς, χιλιάδες τραυματισμένους και 1,2 εκατομμύρια εκτοπισμένους, πιστοποιούν ότι το σιωνιστικό μόρφωμα και θα συνεχίσει και θα προσπαθεί να επεκτείνει τη ζώνη κατοχής βαθιά στο έδαφος του Λιβάνου, με το πρόσχημα την εξάλειψη της «απειλής στην ασφάλειά» του.

Από την άλλη, η αμερικανική πλευρά καλείται να ισορροπήσει την ενίσχυση της στρατιωτικής παρουσίας του μαντρόσκυλού της, νομιμοποιώντας τη χρήση του λιβανέζικου εδάφους για τις τρομοκρατικές επιχειρήσεις των σιωνιστών, αλλά και επιδιώκοντας την οριοθέτησή τους, ώστε να μην υπονομεύουν τους σχεδιασμούς της αμερικανικής κυβέρνησης. Παράλληλα χρησιμοποιεί τη συμφωνία ως μοχλό πίεσης στην κυβέρνηση του Λιβάνου για περαιτέρω ευθυγράμμι-

ση στο πολιτικό και στρατιωτικό χτύπημα της σιιτικής οργάνωσης, ενώ ταυτόχρονα εδραιώνει την κατοχή από το Ισραήλ και αναιρεί εκείνα τα σημεία του μνημονίου που έδιναν πόντους στην ιρανική πλευρά.

Πράγματι, η κατάπαυση πυρός σε όλα τα μέτωπα και η αναφορά στη διασφάλιση της εδαφικής ακεραιότητας και κυριαρχίας του Λιβάνου στο σημείο 1 του «μνημονίου κατανόησης» ΗΠΑ - Ιράν αποτελούσε μια επιτυχία του ιρανικού καθεστώτος που από την αρχή κινούνταν στη γραμμή συμπερίληψης αυτού του ζητήματος ως προϋπόθεση οποιασδήποτε οριστικής συμφωνίας με τις ΗΠΑ.

Ωστόσο, η ανυπαρξία ρητής αναφοράς στην απόσυρση των Ισραηλινών εισβολέων άφηνε ανοικτό το ενδεχόμενο να καταστεί η κατάπαυση του πυρός «κενό γράμμα». Οι συνεχιζόμενες επιθέσεις απειλούσαν να δυναμίσουν την κεντρική διαπραγματεύση, γι' αυτό και προβλεπόταν στον «Οδικό χάρτη» η σύσταση ειδικού μηχανισμού διαχείρισης των συγκρούσεων στον Λίβανο. Το διπλωματικό βήμα που έγινε καθ' υπόδειξη των ΗΠΑ στην Ουάσιγκτον αμφισβητεί ευθέως τη διατύπωση του σημείου 1, διαχωρίζει τις δύο συγκρούσεις, δικαιολογεί και δίνει το ελεύθερο στο Ισραήλ να συνεχίσει τις επιθέσεις, αφού ούτε η Χεζμπολάχ θα παραδώσει τα όπλα ούτε καμιά κυβέρνηση στον Λίβανο μπορεί να επιβάλει τον αφοπλισμό.

Η εκρηκτική εσωτερική κατάσταση στον Λίβανο φορτίζεται περαιτέρω, με τον πρόεδρο του κοινοβουλίου Ναμπί Μπέρι, σύμμαχο της Χεζμπολάχ, να μιλά για «συμφωνία διαταγών» που δεν πρόκειται να εφαρμοστεί και να ενημερώνει τον Ιρανό ομόλογό του, Γκαλιμπάφ, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι η Τεχεράνη θέτει ως όρο οποιασδήποτε τελικής συμφωνίας με τις ΗΠΑ τον τερματισμό του πολέμου στον Λίβανο και την απομάκρυνση των Ισραηλινών δυνάμεων.

Με την είδηση της συμφωνίας ξέσπασαν διαδηλώσεις στη Βηρυττό και συγκρούσεις με αστυνομικές δυνάμεις, ενώ ο ηγέτης της Χεζμπολάχ, Ναϊμ Κασέμ, τη χαρακτήρισε προδοτική, ταπεινωτική και άκυρη και καταφέρθηκε εναντίον της λιβανικής κυβέρνησης που εφαρμόζει τις επιταγές του Ισραήλ και των ΗΠΑ, την ώρα που ένα μεγάλο τμήμα της χώρας βρίσκεται υπό Ισραηλινή κατοχή.

Το Ισραήλ δεν παραιτείται από την επιδίωξη χτυπήματος της επιρροής του Ιράν στην περιοχή, αποδυνάμωσής του και ξηλώματος του λεγόμενου «άξονα της Αντίστασης», για να μπορέσει το ίδιο να ασκήσει περιφερειακή ηγεμονία. Οι επιθέσεις των IDF στον Λίβανο συνεχίζονται αμείωτες, ο Νετανιάχου διατάζει τον στρατό να καταστρέψει εντελώς τις υποδομές της Χεζμπολάχ και να «μην αφήσει τίποτα όρθιο», ενώ ισχυρίζεται ότι χριστιανικά χωριά του νοτίου Λιβάνου «ζήτησαν να προσαρτηθούν στο Ισραήλ, αναζητώντας προστασία από τη φιλοϊρανική Χεζμπολάχ».

Την ίδια στιγμή στις ΗΠΑ οι εσωτερικές επικρίσεις και οι αποκλίσεις αξιωματούχων της κυβέρνησης στη «διαχείριση» του Ισραήλ συναντιούνται με τις «ανασφάλειες» των σιωνιστών και τις ανησυχίες των χωρών του Κόλπου, συνθέτοντας το απειλητικό για τους λαούς τοπίο της επόμενης μέρας στη Μέση Ανατολή.

Παλαιστίνη

Η αντίσταση στη μέγγενη των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών

Η Χαμάς ανακοίνωσε στις 6/7 ότι διαλύει την κυβέρνησή της στη Γάζα και είναι έτοιμη να παραδώσει τη διακυβέρνηση της Λωρίδας της Γάζας στην Εθνική Επιτροπή Διαχείρισης, όπως προβλέπει η συμφωνία εκκευρίας που -θεωρητικά τουλάχιστον- ισχύει από τον περασμένο Οκτώβρη. Η ίδια θα συνεχίσει να επιβλέπει την ασφάλεια και την αστυνόμευση σε τμήματα της Γάζας, στην ουσία θα παραμείνει οπλισμένη και μάχιμη.

Της απόφασης αυτής προηγήθηκαν δύο άλλες σοβαρές εξελίξεις, με πρώτη χρονικά τη διεξαγωγή μυστικής συνάντησης στελεχών της Χαμάς με γαλλική αντιπροσωπεία. Ο πόλεμος σε Λίβανο και Συρία και τα σχέδια των ΗΠΑ για «ανάπλαση» της Λωρίδας της Γάζας και μετατροπή της σε Ριβιέρα απειλούν με εξοβελισμό τη Γαλλία από την περιοχή. Αυτή είναι η αιτία του αυξημένου ενδιαφέροντός της για δημιουργία παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967 με αυτόματη αναγνώριση του σιωνιστικού κράτους-δολοφόνου.

Το δεύτερο κατά σειρά γεγονός είναι οι συνομιλίες της Εθνικής Επιτροπής για τη Διοίκηση της Γάζας και του τραμπικίου Συμβουλίου Ειρήνης τις πρώτες μέρες του Ιούλη. Για τις συζητήσεις αυτές επιλέχθηκε η Κύπρος

λόγω της εγγύτητάς της με τη Μέση Ανατολή, της ιδιότητάς της ως κράτους μέλους της ΕΕ αλλά και της ενίσχυσης της διάθεσής της να εμπλακεί στις διεργασίες για τη Γάζα. Ελάχιστα στάθηκαν στην ειρωνεία του πράγματος, ότι δηλαδή μια χώρα διχοτομημένη, με το βόρειο τμήμα της να βρίσκεται ακόμα υπό κατοχή, αναζητά ρόλο στην εθνοκάθαρση και τεμαχισμό μιας άλλης πατρίδας. Στα αποτελέσματα της συνάντησης αυτής ήταν η παραδοχή πως παραμένουν οι εκκρεμότητες του σχεδίου «ανάπλασης» της Γάζας: η χρηματοδότηση, η ασφάλεια, η διεθνής και πολιτική νομιμοποίηση αλλά και η αποδοχή του από τους Παλαιστίνιους.

Το μόνο για το οποίο μπορεί κανείς να είναι σίγουρος για την Παλαιστίνη και γενικότερα τη Μέση Ανατολή είναι αυτό που έχει ήδη συντελεστεί. Με αυτή την έννοια, κανείς δεν μπορεί να προδικάσει την έκβαση των παραπάνω διαδικασιών. Πολύ περισσότερο, δεν πρέπει να το κάνει.

Με τη συμπλήρωση 1.000 ημερών από τον πόλεμο αρκετοί θεώρησαν ότι μπορούν να κάνουν «απολογισμούς». Κυβερνητικά στελέχη δυτικών χωρών, μέλη ανθρωπιστικών οργανώσεων, ΟΗΕ δημοσιεύουν εκθέσεις, αριθμούς,

στατιστικές. Αναφέρονται -και καλά κάνουν- στην «αποκατάσταση της αξιοπρέπειας» των Παλαιστινίων, καθώς ακόμα και τώρα στερούνται ασφάλεια, στέγη, καθαρό νερό, υγεία, παιδεία. Θα αντισταθούμε στον πειρασμό να αναφερθούμε σε αριθμούς, το αποφεύγουμε. Άλλωστε, είναι εύκολο οι αναγνώστες της εφημερίδας να τους βρουν αλλού. Θα αναφέρουμε μόνο ότι αυτές οι 1.000 ημέρες ήταν ημέρες αδιάλειπτης αντίστασης και πάλης του παλαιστινιακού λαού, συνέχειας της αντίστασης από το 1948. Γιατί πουθενά στην Παλαιστίνη δεν υπάρχει εκκευρία. Υπάρχει διαστροφικά μελετημένη γενοκτονία. Υπάρχουν βομβιστικές επιθέσεις, δολοφονίες από στρατό και εποίκους, πείνα, αρρώστιες, φόβος. «Κοιμόμαστε όλη η οικογένεια μαζί, ώστε να φύγουμε όλοι μαζί» σε περίπτωση βομβαρδισμού, αναφέρει μια μητέρα σε ντοκιμαντέρ των Γιατρών χωρίς Σύνορα, ενώ ένας πατέρας ομολογεί πως «όταν πηγαίνω σε κηδείες ζηλεύω την τύχη των νεκρών»! Την ειρήνη, την ασφάλεια και την αξιοπρέπεια που υποκριτικά κόπτονται να χαρίσουν μέσα από ψηφίσματα χώρες όπως η Ελλάδα θα την κερδίσει ο παλαιστινιακός λαός με το όπλο στο χέρι.

Το «Μνημόνιο Κατανόησης» ΗΠΑ – Ιράν και η Μέση Ανατολή

Η «επόμενη μέρα» είναι εδώ

Αντεγκλήσεις και ανακατατάξεις σε ένα περίπλοκο τοπίο

Μετ’ εμποδίων προχωρούσαν οι συζητήσεις μεταξύ Αμερικάνων και Ιρανών αξιωματούχων, με κύριο αντικείμενο την εφαρμογή των «προτεραιοποιημένων» σημείων/παραγράφων του Μνημονίου Κατανόησης, πριν οι επετειακές εκδηλώσεις των ΗΠΑ για τα 250 χρόνια ανεξαρτησίας και κυρίως το εξαήμερο εθνικό πένθος που κήρυξε η ηγεσία του Ιράν για να τιμήσει τον δολοφονημένο από τον βομβαρδισμό της 28ης Φεβρουαρίου αγιατολάχ Χαμενεΐ τις παγώσει.

Όπως αναμέναμε, ο δρόμος προς μια τελική συμφωνία αλλά και η ίδια εφαρμογή των σημείων του Μνημονίου είναι μακρύς, σπαρμένος με εντάσεις και όχι δεδομένος. Στο πρώτο πλάνο των συζητήσεων βρίσκονται το καθεστώς των Στενών του Ορμούζ, η κατάσταση στον Λίβανο και το ξεπάγωμα των ιρανικών περιουσιακών στοιχείων και κεφαλαίων. Μετά από αυτά τα καθόλου εύκολα προς συμφωνία ζητήματα, βρίσκονται εξίσου σοβαρά και δισεπίλυτα ζητήματα, όπως το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, για το οποίο ο Τραμπ θέλει -όπως έχουμε ξαναγράψει- να αποσπάσει συμφωνία έστω και σε κάτι καλύτερη από αυτήν του 2015, και η άρση των πολύχρονων δυτικών κυρώσεων. Και με την κάθε πλευρά να κινείται αναλόγως για να προωθήσει τις θέσεις της.

Ιδιαίτερα οι ΗΠΑ, μετά την αποτυχία να εκπληρώσουν τους στόχους τους, κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους, διπλωματικά και στρατιωτικά, για να σχετικοποιήσουν/αναιρέσουν τις ιρανικές επιτυχίες. Έσπευσαν, μέσω της περιοδείας του Αμερικανού ΥΠΕΞ, Μάρκο Ρούμπιο, να καθυστερήσουν τις χώρες που επλήγησαν πιο πολύ από τις ιρανικές πυρηνικές επιθέσεις (ΗΑΕ, Κουβέιτ και Μπαχρέιν) ότι μια τελική συμφωνία με το Ιράν δεν θα είναι σε βάρος των δικών τους συμφερόντων. Φυσικά ο Ρούμπιο έγινε δέκτης έντονων διαμαρτυριών για το ότι οι ΗΠΑ δεν μπόρεσαν να τους προστατεύσουν από τις ιρανικές επιθέσεις.

Η περιοδεία επισφραγίστηκε με τη συμμετοχή του Ρούμπιο στη Σύνοδο των ΥΠΕΞ του Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου (Σαουδική Αραβία, ΗΑΕ, Κατάρ, Κουβέιτ, Ομάν, Μπαχρέιν), όπου τόνισε πως οι ΗΠΑ θέλουν συμφωνία με το Ιράν «αλλά όχι με κάθε κόστος», ενώ αντιτάχθηκε στην επιβολή «τελών διέλευσης» στα Στενά του Ορμούζ. Από τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα τέθηκε έντονα η ανάγκη περιορισμού του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος και της επιρροής του Ιράν στην περιοχή μέσω των «πληρεξούσιων» του (Χεζμπολάχ, Χούθι της Υεμένης).

Αμέσως μετά τις συναντήσεις αυτές η Wall Street Journal αποκάλυψε ότι οι ΗΠΑ μελετούν την απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων από το Κουβέιτ και τη Σαουδική Αραβία λόγω της εγγύτητάς τους στο Ιράν και τη μεταφορά τους πιθανά στο Ισραήλ, ενώ αντίθετα για τη βάση του 5ου στόλου στο Μπαχρέιν μελετάται η ενίσχυση/αναβάθμισή του. Ίδωμεν...

Πάντως, σαν άμεσο αποτέλεσμα των συναντήσεων αυτών πρέπει να θεωρηθεί η προσπάθεια του σουλτανάτου του Ομάν να εφαρμόσει ένα αμερικανικό σχέδιο για μια νέα, εναλλακτική πορεία διέλευσης, με μεγαλύτερη εγγύτητα στις

ακτές του Ομάν, που προκάλεσε την απάντηση των Φρουρών της Επανάστασης (χτύπημα του πλοίου «Ever Lovely») και στη συνέχεια την επιδρομή των ΗΠΑ σε ιρανικές παράκτιες θέσεις.

Επιπλέον η συνάντηση αξιωματούχων Ιράν και Ομάν για το καθεστώς των Στενών του Ορμούζ δεν κατέληξε πουθενά. Η πλευρά του Ομάν προωθεί ένα σχέδιο ανάλογο με αυτό των Στενών της Μάλακα (δημιουργία ταμείου, όπου τα κράτη θα προσφέρουν εθελοντικά χρήματα ως «τέλη θαλασσίων υπηρεσιών») έναντι των διοδίων-«τελών διέλευσης» που προωθεί το Ιράν. Γι’ αυτό τον σκοπό ο σουλτάνος του Ομάν επισκέφθηκε το Παρίσι, με τον Μακρόν να δηλώνει πως η Γαλλία θα συμμετέχει στην αποναρκοθέτηση, «*προκειμένου να διασφαλίσουμε τις θαλάσσιες διαδρομές και να εγγυηθούμε την ελεύθερη και άνευ όρων διέλευση μέσω των Στενών του Ορμούζ*». Καταδεικνύοντας έτσι την ανάγκη των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να έχουν λόγο στις εξελίξεις. Τελικά η ηγεσία του Ομάν μετά και τις ιρανικές πιέσεις αναγκάστηκε να δεχτεί ότι η αποναρκοθέτηση είναι αποκλειστική αρμοδιότητα του Ιράν, ενώ στο ζήτημα των Στενών η διαπραγμάτευση συνεχίζεται.

Όσον αφορά το σιωνιστικό κράτος, το γεγονός ότι έχει σοβαρά πληγεί η εικόνα ενός φοβερού και τρομερού Ισραήλ δεν σημαίνει ότι δεν διατηρεί μια σημαντική για τα δεδομένα της περιοχής στρατιωτική δυνατότητα. Πολύ περισσότερο όταν οι αντιθέσεις Ισραήλ και ΗΠΑ σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να αναιρέσουν το γεγονός ότι το σιωνιστικό κράτος θα στηριχθεί με κάθε τρόπο και μέσο από το υπερατλαντικό αφεντικό.

Από την άλλη, μεσοπρόθεσμα, η ωμή βία και η φασιστική βαρβαρότητα που επιδεικνύει εναντίον του άμαχου πληθυσμού του Λιβάνου, η γενοκτονία εναντίον των Παλαιστινίων στη Λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική Όχθη, η ακόρεστη δίψα του σιωνισμού για πλήρη κατοχή ολόκληρης της ιστορικής Παλαιστίνης δεν θα «μεταφραστεί» σε κάτι καλό για το σιωνιστικό μόρφωμα. Δεν είναι κυρίως ή «μόνο» το καθόλου αμελητέο γεγονός ότι το Ισραήλ είναι πιο απομονωμένο από ποτέ, έχει χάσει την καλή έξωθεν μαρτυρία που η δυτική προπαγάνδα είχε οικοδομήσει σε τόνους ψεμάτων. Είναι πως με τις πράξεις του δημιουργεί όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που κάνουν αναπόφευκτη την καταστροφή αυτού του τερατώδους μηχανισμού αποικιοκρατίας, εποίκισμού, κατοχής και απαρτχάιντ που έχει δημιουργήσει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στη Μέση Ανατολή.

Σε ένα άλλο πεδίο, η εργαλειοποίηση του κουρδικού ζητήματος από το Ισραήλ και η αντίστοιχη του Παλαιστινιακού από την Τουρκία (στο πλαίσιο μιας πολιτικής ανάδειξής της ως «προστάτιδας δύναμης» των μουσουλμάνων), που εγείρουν ζητήματα «ασφάλειας» για τον «απέναντι» και ταυτόχρονα αντανakλούν τη δικαίωση από τον καθένα περιφερειακού ρόλου, έχουν οδηγήσει τις δύο χώρες σε μια αυξανόμενη αντιπαλότητα. Οι εξελίξεις στη Συρία πρόσθεσαν ακόμη ένα ισχυρό σημείο τριβής. Ενώ η κίνηση του Ισραήλ να αναγνωρίσει τη γενοκτονία των Αρμενίων από την Τουρκία όξυνε τα πνεύματα.

Βέβαια, δείγμα τού πόσο έχουν αλλάξει οι ισορροπίες και οι «κολεγίες» στην περιοχή, ο νεοεκλεγμένος και με τη στήριξη ΗΠΑ-ΕΕ Αρμένιος πρόεδρος κατήγγειλε το Ισραήλ για εργαλειοποίηση της γενοκτονίας. Έτσι ήθελε να υπερασπίσει τον φιλοδυτικό προσανατολισμό του, που περιλαμβάνει την αποκατάσταση των σχέσεων με την Τουρκία και την προώθηση του διαδρόμου Zanzegur με το Αζερμπαϊτζάν (αδελφή χώρα με την Τουρκία). Ένα Αζερμπαϊτζάν, βέβαια, που ως το άλλο πρόσωπο του Ιανού έχει αναβαθμίσει τις σχέσεις του με το Ισραήλ, προσφέροντάς του βάσεις εκτόξευσης ντρώουν κατά του Ιράν!

Όπως και να έχει, οι ΗΠΑ έχουν κάθε λόγο να κρατούν τις αντιθέσεις Τουρκίας - Ισραήλ σε ελεγχόμενα επίπεδα και να τις χρησιμοποιούν για να αναπαράγουν την επικυριαρχία τους και φυσικά δεν θα διαστάσουν να παρέμβουν αν θεωρήσουν ότι αυτές ξεφεύγουν, προκαλώντας κι άλλα προβλήματα στην ήδη δύσκολη φάση που οι ίδιες βιώνουν στη Μέση Ανατολή.

«Τέλος», όπως ξαναγράψαμε, η ιρανική ηγεσία εξακολουθεί να βρίσκεται μπροστά σε ένα σύνολο ζητημάτων που πρέπει να αντιμετωπίσει. Παρά τα επιφαινόμενα, θα ήθελε μια πιο προβλέψιμη και, γιατί όχι, μια σχετική αποκατάσταση των σχέσεων με τη Δύση και ειδικά με τις ΗΠΑ, ακόμα και αν αυτό δεν μπορεί να γίνει τώρα. Έχει σίγουρα την ανάγκη να δει πώς θα εξελίξει και μέχρι πού, τις αντικειμενικά πιο στενές σχέσεις που δημιουργήθηκαν με Ρωσία και Κίνα. Ερωτήματα που υπάρχουν και από την πλευρά της Ρωσίας και της Κίνας, και με δεδομένη την επιδίωξή τους να εκμεταλλευτούν την αμερικανική αποτυχία για να επεκτείνουν την επιρροή τους στη Μέση Ανατολή και τον πλανήτη. Επιπλέον το Ιράν βιώνει την αντίφαση μεταξύ της αναβάθμισης της περιφερειακής του δυνατότητας σε στρατιωτικό επίπεδο και της σοβαρής πολιτικής υποβάθμισης των σχέσεών του με τα αραβικά καθεστώτα.

Στο εσωτερικό, φανερά προσπαθεί να αντλήσει υπεραξία από την αυτοκτονία που επέδειξε έναντι των ΗΠΑ-Ισραήλ, για να κερδίσει χρόνο και ανοχή. Στο ανώτερο επίπεδο ήδη σημειώνονται «γκρίνιες» για την αναστολή της λειτουργίας του κοινοβουλίου. Σημαντικά τμήματα της βιομηχανίας και των υποδομών του Ιράν είναι χτυπημένα, ενώ η ηγεσία έχει επίσημα παραδεχθεί το μεγάλο πρόβλημα που προκάλεσε ο ναυτικός

αποκλεισμός των ΗΠΑ στις εξαγωγές πετρελαίου και άρα στα έσοδά του.

Έτσι, το ιρανικό καθεστώς βρίσκεται μπροστά στην ανάγκη να κάνει τέτοιες επιλογές που να διατηρούν στοιχειωδώς την «κοινωνική συνοχή» και την πολιτική σταθερότητα, ενώ από την άλλη η αντιλαϊκή φύση του και τα χαρακτηριστικά της άρχουσας τάξης του Ιράν θα πιέζουν για φόρτωμα των βαρών στις πλάτες της ιρανικής εργατικής τάξης και του λαού.

Η «επόμενη μέρα» στη Μέση Ανατολή είναι «εδώ», είναι «τώρα», και παρ’ όλη τη ρευστότητα και τις αβεβαιότητες της, ήδη δείχνει πως δεν προμηνύεται ευοίωνη για τους λαούς της περιοχής, που παραμένουν στο περιθώριο των εξελίξεων.

Επί του πιεστηρίου

Είχε ολοκληρωθεί το άρθρο όταν έγιναν γνωστά τα νέα χτυπήματα των ΗΠΑ κυρίως στις στρατιωτικές υποδομές των παράκτιων περιοχών του Ιράν, ενώ επανέφεραν τις κυρώσεις στο ιρανικό πετρέλαιο. Ως αιτία αναφέρεται το χτύπημα, ένα εικοσιτετράωρο πριν, τριών πλοίων, για τα δύο από τα οποία Κατάρ και Σαουδική Αραβία δείχνουν το Ιράν. Το Ιράν απάντησε με 85 επιθέσεις στις αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις στο Κουβέιτ και στο Μπαχρέιν.

Μετά και τις αντιφατικές δηλώσεις Τραμπ («*η εκχειρία έχει τελειώσει*» και «*η στρατιωτική ένταση θα τελειώσει πολύ γρήγορα*») κατά τη διάρκεια της Συνόδου του NATO, είχαμε νέες επιδρομές στο νότιο Ιράν, ενώ από την πλευρά της ιρανικής ηγεσίας μπήκαν στο στόχαστρο και οι αμερικανικές βάσεις στο Κατάρ.

Αν οι κινήσεις των ΗΠΑ αφορούν, όπως γράφουν εδώ και πολλές μέρες Κινέζοι αναλυτές, και την προετοιμασία για χερσαία απόβαση -μεταξύ Δεκεμβρη του 2026 και Μάρτη του 2027- είναι μάλλον πολύ παρακινδυνευμένο να το υποστηρίξουμε.

Ήταν και μια επίδειξη δύναμης στους «συμμάχους» του NATO, που δεν συμμορφώνονται με τις αμερικανικές απαιτήσεις; Θα έχουν και ποια συνέχεια ή και κλιμάκωση;

Σε κάθε περίπτωση, με αυτές τις κινήσεις οι ΗΠΑ δείχνουν ότι δεν θα παραιτηθούν από την επιδίωξή τους να αποδυναμώσουν τον έλεγχο που ασκεί το Ιράν στα Στενά του Ορμούζ και γενικότερα τις επιτυχίες του και αυτό θα δοκιμάζει ξανά και ξανά την εύθραυστη εκχειρία.

Ουκρανία

Οξύνεται η στρατιωτική σύγκρουση Η Δύση επενδύει στη φθορά της Ρωσίας, η Ρωσία αναβαθμίζει τις επιθέσεις της

Απόλυτα αναμενόμενη ήταν η πρόσφατη απόρριψη από τον Πούτιν της νέας ουκρανικής «πρότασης» για άμεση παύση των εχθροπραξιών στο μέτωπο και για περιορισμό και από τις δύο πλευρές των επιθέσεων με πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς. Η ρωσική πλευρά διαμήνυσε για μια ακόμη φορά ότι ακόμη και μια εκκευρία προϋποθέτει α) την απόσυρση του ουκρανικού στρατού από τις τέσσερις περιφέρειες που η Μόσχα θεωρεί ότι της ανήκουν, και β) τη δημόσια άρση της πρόθεσης της Ουκρανίας να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ. Και επειδή κάτι τέτοιο δεν έγινε, όπως ήταν πάλι φυσικό από την ουκρανική πλευρά, η στρατιωτική σύγκρουση συνεχίζεται αμείωτη και «χοντραίνει».

Σε αυτή τη φάση, τόσο οι δήθεν ειρηνευτικές προτάσεις Ζελένσκι όσο και οι πλήρως αντιφατικές δηλώσεις Πούτιν - μετά την απόρριψη της ουκρανικής πρό-

τασης που προαναφέρθηκε - σχετικά με το πότε ή με ποιον θα ήταν διατεθειμένος να ξαναρχίσει τις συνομιλίες, εντάσσονται στο επικοινωνιακό παιχνίδι της κάθε πλευράς, που θέλει να παριστάνει τη φιλειρηνική τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό. Ακόμη, ο Ζελένσκι, ενοχοποιώντας τη ρωσική αδιαλλαξία για τη συνέχιση του πολέμου, παρουσιάζει ως απόλυτα δίκαιη και επιβεβλημένη την απρόσκοπτη οικονομική και στρατιωτική στήριξη της Δύσης (ΗΠΑ-ΕΕ-Μ.Βρετανία) στην Ουκρανία, εν όψει μάλιστα της συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ. Απ' την άλλη, ο Πούτιν, στοχοποιώντας τον Ζελένσκι και την ουκρανική πλευρά ως υπαίτια της πολεμικής σύγκρουσης, δικαιολογεί στον ρωσικό λαό την «πολεμική επιχείρηση», καλώντας τον να δείξει υπομονή και αντοχή...

Στο διαρκώς επεκτεινόμενο πεδίο της πολεμικής σύγκρουσης, η Δύση μέσω

της Ουκρανίας επενδύει στην εντεινόμενη φθορά της Ρωσίας τόσο σε οικονομικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο.

Η αποδυνάμωση της ρωσικής πολεμικής οικονομίας βρίσκεται στο επίκεντρο της πολεμικής τακτικής Ουκρανίας-Δύσης. Με πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς αλλά κυρίως με drones δέχονται απανωτά χτυπήματα διυλιστήρια, τερματικοί σταθμοί πετρελαίου, πολεμικά πλοία και εργοστάσια παραγωγής οπλικών συστημάτων. Με τη βοήθεια των ΗΠΑ στο επίπεδο της τεχνολογίας, οι Ουκρανοί κατάφεραν ισχυρά πλήγματα σε εμβληματικά διυλιστήρια αλλά και στρατιωτικο-βιομηχανικές εγκαταστάσεις στο Σλαβιάνσκ, στο Γιάροσλαβ, στο Βόλγκογκραντ, ακόμη και στο Ομσκ της Σιβηρίας, σε απόσταση πάνω από 1.200 χιλιόμετρα από το ουκρανικό έδαφος. Αν οι ελλείψεις σε πετρέλαιο και βενζίνη είναι εμφανείς στην καθαυτή ρωσική επικράτεια, όπως ομολογούν και Ρώσοι αξιωματούχοι, η Κριμαία ήδη από τον Απρίλιο έχει μπει στο στόχαστρο της Ουκρανίας-Δύσης. Όπως δήλωσε ο Ουκρανός υπουργός Άμυνας, Φεντόροφ, «Στο εγγύς μέλλον φαίνεται ότι η Κριμαία θα μετατραπεί σε νησί. Για τους Ρώσους η κόλαση μόλις αρχίζει».

Το Κίεβο επιχειρεί να κόψει τις γραμμές εφοδιασμού των ρωσικών δυνάμεων και να απομονώσει την Κριμαία από τις προμήθειες της Ρωσίας. Γι' αυτό και με επιθέσεις με drones έχει καταστήσει ανενεργή τη γέφυρα που συνδέει σιδηροδρομικώς την ηπειρωτική Ρωσία με το Κερτς. Ταυτόχρονα, χτυπά και την προμηθευτική διασύνδεση Ρωσίας-Κριμαίας, φέρνοντάς την σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και επιφέροντας πλήγματα όχι μόνο σε διυλιστήρια αλλά και στον τουρισμό.

Στην επίσημη τοποθέτησή του στην κρατική ρωσική τηλεόραση ο Πούτιν παραδέχθηκε ότι η χώρα του δέχεται χτυπήματα από την Ουκρανία, δηλώνοντας ταυτόχρονα ότι «όπου κι αν χτυπήσουν τις υποδομές μας δεν επηρεάζουν καθόλου την κατάσταση στο μέτωπο». Παράλληλα, απευθυνόμενος στον ρωσικό λαό, εν όψει μάλιστα και των βουλευτικών

εκλογών του Σεπτεμβρίου, τον κάλεσε να δείξει ανθεκτικότητα και να έχει εμπιστοσύνη στη Ρωσία, προσπαθώντας να μαλακώσει τη λαϊκή κόπωση και τη δυσανεμία από τον πολύχρονο πόλεμο.

Στο πολεμικό πεδίο, καταγράφηκε ως επιτυχία η πλήρης κατάληψη της Κονσταντινίβκα από τις ρωσικές δυνάμεις. Συνεχίζεται το μοτίβο της αργής αλλά σταθερής προέλασης του ρωσικού στρατού στο κυρίως μέτωπο. Από την άλλη, και η Ρωσία συνεχίζει, επεκτείνει και συστηματοποιεί τις επιθέσεις της στο εσωτερικό της Ουκρανίας. Το τελευταίο διάστημα, η Οδησός, έξι μεγάλες πόλεις και ανάμεσά τους το Κίεβο δέχτηκαν ισχυρά πλήγματα.

Ιδιαίτερα η ουκρανική πρωτεύουσα δέχθηκε το σφοδρότερο μέχρι σήμερα ρωσικό χτύπημα με 75 πυραύλους και 500 drones. Η επίθεση διήρκεσε 11 ώρες και χτυπήθηκαν 30 τοποθεσίες. Στοχοποιήθηκαν, με επιτυχία για τους Ρώσους, πολλές εγκαταστάσεις αποθήκευσης ενέργειας, εργοστάσια παραγωγής πολεμικού υλικού και drones, αποθήκες λογισμικού ηλεκτρονικού πολέμου. Χτυπήθηκαν μάλιστα και δύο ξενοδοχεία με νατοϊκούς και μυστικές εγκαταστάσεις, όπως πρόσφατα απειλούσε ότι θα κάνει η ρωσική πλευρά. Οι επιθέσεις αυτές εκτός των άλλων ανέδειξαν και τη μεγάλη έλλειψη των Ουκρανών σε αντιβαλλιστικούς πυραύλους, γεγονός που επισήμανε ο Ζελένσκι, ζητώντας την απαραίτητη βοήθεια από τη Δύση.

Η Δύση (ΗΠΑ-ΕΕ, Βρετανία) δεσμεύτηκε για μια ακόμη φορά για αμείωτη οικονομική και στρατιωτική βοήθεια προς την Ουκρανία. Η Ρωσία, ενώ ανεβάζει κλίμακα στις στρατιωτικές της επιθέσεις, δεν φαίνεται να έχει αποφασίσει να «απαντήσει» με τη μέγιστη ισχύ του συμβατικού της οπλοστασίου, πιθανότατα για να μην προκαλέσει τη μέγιστη αντισυμπείρωση της Δύσης, σε μια περίοδο που τα ρήγματα στο πλαίσιο της είναι παραπάνω από εμφανή.

Αλβανία

Συνεχίζονται οι μαζικές διαδηλώσεις Τα «ροζ φλαμίνγκο» θα έρθουν ξανά;

Όταν στις 30/5 ξεκίνησαν οι διαμαρτυρίες των «ροζ φλαμίνγκο», κανείς δεν πίστευε ότι θα είχαν τόσο διάρκεια. Μετά από ένα μήνα σχεδόν καθημερινών διαδηλώσεων, αυτή η εικόνα έχει ανατραπεί. Το περασμένο Σάββατο 4/7 οργανώθηκε η πιο πρόσφατη μεγάλη διαδήλωση στο κέντρο της πρωτεύουσας Τίρανα! Τα νούμερα είναι χαρακτηριστικά: μέχρι τώρα έχουν πραγματοποιηθεί πάνω από 35 διαδηλώσεις!

Οι διαμαρτυρίες μπορεί να είχαν σαν αφορμή την καταστροφή μιας ολόκληρης προστατευόμενης περιοχής στη Βίόσα-Νάρτα της νότιας Αλβανίας, στην Αδριατική, αλλά γρήγορα άλλαξαν χαρακτήρα. Συναντήθηκαν με την οργή των εργαζόμενων και της νεολαίας που βλέπει ένα συνεχές ξεπούλημα γης και δημόσιας περιουσίας από μια κυβέρνηση βουτηγμένη στη διαφθορά, ενώ η καθημερινότητα βυθίζεται στην ανέχεια, τους χαμηλούς μισθούς, την ακρίβεια, τη διαλυμένη παιδεία και υγεία.

Το σχέδιο ξεπουλήματος της περιοχής έχει πολλά χρόνια που εξυφάνεται. Οι ντόπιοι αστοί μυρίστηκαν εύκολο χρήμα και ορμήσαν. Στην περιοχή μάλιστα έχει κτιστεί τα τελευταία χρόνια από τον Ράμα και αεροδρόμιο, «για να υποδεχθεί και να κάνει ελκυστική την περιοχή σε επενδυτές», παρόλο που γειτνιάζει σε βιότοπο στο δέλτα του ποταμού!

Ο Ράμα μπροστά στη λαϊκή οργή προσπάθησε να ελιχθεί. Στην αρχή «καλωσόρισε τις διαμαρτυρίες» και τις χαρακτήρισε «υγιή κοινωνική αντίδραση».

Μετά είπε πως δεν έχει αποφασισθεί ακόμα τι θα γίνει αφού το προτεινόμενο σχέδιο δεν έχει εγκριθεί! Στη συνέχεια επικαλέστηκε «υβριδικό πόλεμο» που υφίσταται η χώρα «από το Ιράν και ανταγωνιστές επενδυτές»! Όμως η πραγματικότητα τον διαψεύει.

Οι εργασίες στην παραλία Βίόσα-Νάρτα με βαριά μηχανήματα αλλά και η αποκάλυψη των σχεδίων του τεράστιου συγκροτήματος, με τουλάχιστον 1.000 ξενοδοχειακές κλίνες και 200 αυτοτελείς κατοικίες, που πρόκειται να κτιστεί είναι μια τεράστια καταστροφή της ευρύτερης περιοχής. Σε αυτό προστίθεται και η συμφωνία για την εκμετάλλευση του μοναδικού νησιού της χώρας που βρίσκεται ακριβώς απέναντι από τον βιότοπο.

Ενδιαφέροντα δημοσιεύματα αποκαλύπτουν ότι πίσω από την επένδυση βρίσκεται η εταιρία Affinity Partners του γαμπρού του Τραμπ, Τζάρεντ Κούσνερ, με εμπλεκόμενα τόσο το Ισραήλ όσο και τις μοναρχίες του Περσικού κόλπου (Σαουδική Αραβία, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Κατάρ).

Στις 13/6 κάτοικοι συγκρούστηκαν με την αστυνομία στην παραλία του χωριού Ριόλ. Πρόκειται για μια περιοχή με αμώδεις παραλίες και πευκοδάση στη βορειοδυτική Αλβανία, όπου κατασκευάζεται ένα άλλο τουριστικό θέρετρο σε κατασχεμένη γη των κατοίκων της περιοχής! Παρά την παρουσία της αστυνομίας, οι φράχτες που είχαν μπει ξηλώθηκαν από τους κατοίκους.

Η οργή των κατοίκων ξεχειλίζει και η αντίσταση βρίσκεται σε όλη τη χώρα μιμητές!

Κούβα

Υποταγή απαιτούν οι Αμερικάνοι με μοχλό τον εγκληματικό αποκλεισμό

Με κάθε τρόπο πλέον έχει γίνει ξεκάθαρο τους τελευταίους μήνες πως η αμερικανική διοίκηση επιδιώκει την πλήρη παράδοση της Κούβας και την απόσυρση του μοντέλου διακυβέρνησης που μέχρι τώρα κυριαχεί. Το καθεστώς αποκλεισμού σε συνδυασμό με τις συνεχείς απειλές για στρατιωτικές επιχειρήσεις, αλλά και η αδυναμία στήριξης από Κίνα και Ρωσία ανάγκασαν την κυβέρνηση της Κούβας σε άμεσες κινήσεις «ανοίγματος» -προσαρμογής του οικονομικού πλαισίου του συστήματος, το προηγούμενο διάστημα.

Παρόλα αυτά η σκληρή απάντηση της αμερικανικής διοίκησης έκανε σαφές πως δεν αρκούν αυτά στη σημερινή φάση και αναγνωρίστηκαν ως κινήσεις παραπλανητικές για την εξαγορά χρόνου από την κουβανική ηγεσία. Οι τελευταίες αμερικανικές κυρώσεις που ανακοινώθηκαν στοχοποιούν τον κορμό του κρατικού-στρατιωτικού ελέγχου της οικονομικής δραστηριότητας της Κούβας δείχνοντας πως απαιτείται το ξήλωμα της τωρινής διοίκησης. Από την κουβανική πλευρά η επιδίωξη για διάλογο και ειρηνικές διαπραγματεύσεις είναι φανε-

Η 24η Ιουνίου στη Βενεζουέλα άρχισε όπως κάθε χρόνο με τις καθιερωμένες επίσημες τελετές προς τιμήν της μάχης του Καραμπόμπο. Στις 6 το πρωί κυβερνητική αντιπροσωπεία συνοδεία σπουδαστών της Στρατιωτικής Ακαδημίας αφού κατέθεσε λουλούδια στη σαρκοφάγο του Μπολιβάρ έκαναν έπαρση της σημαίας μπροστά στο Εθνικό Πάνθεον και στο Μαυσωλείο του Απελευθερωτή. Δεν ήταν μοναχά η ψιλή βροχή και ο συννεφιασμένος ουρανός που μετέδιδαν ένα αίσθημα μελαγχολίας. Παρά τις πομπώδεις εκφράσεις των κυβερνητικών μηνυμάτων, τόσο στις εκδηλώσεις στην πρωτεύουσα, όσο και σε εκείνη στο Εθνικό Μνημείο στο πεδίο της μάχης που παραβρέθηκε η προσωρινή πρόεδρος Ροντρίγκεζ, ποτέ τα τελευταία χρόνια από τότε που επικράτησε η λεγόμενη μπολιβαριανή επανάσταση, η αντίθεση ανάμεσα στους όρκους για την ανεξαρτησία της χώρας και την πραγματικότητα δεν υπήρξε μεγαλύτερη.

Η νίκη στην σαβάνα του Καραμπόμπο, περίπου 150 χιλιόμετρα δυτικά του Καρακάς άνοιξε τον δρόμο για την ανεξαρτησία. Πριν 205 χρόνια, στις 24 Ιουνίου του 1821 οι δυνάμεις του Σιμόν Μπολιβάρ κατατρόπωσαν τους Ισπανούς βασιλικούς και πέντε ημέρες αργότερα στις 29, ο Μπολιβάρ έμπαινε θριαμβευτικά στο Καρακάς. Στη συντακτική συνέλευση της Κούκουτα λίγους μήνες αργότερα ψηφίστηκε το νέο σύνταγμα και εκλέχτηκε πρώτος πρόεδρος της Μεγάλης Κολομβίας. Στα χρόνια της ανόδου του Τσαβισμού η επέτειος της μάχης ήταν ευκαιρία για μαζικές λαϊκές εκδηλώσεις υποστήριξης στο στρατό, ως υπερασπιστή της ανεξαρτησίας, ενώ ο ίδιος ο Τσάβες συνήθιζε να επαναλαμβάνει με νόημα πως η μάχη του Καραμπόμπο δεν έχει τελειώσει. «*Το Καραμπόμπο εξακολουθεί να αντηχεί στις πεδιάδες και σε όλη αυτή τη γη. Βρισκόμαστε στη μέση της μάχης για την Ανεξαρτησία και ο Μπολιβάρ συνεχίζει να προχωρά μπροστά και να μας συνεπαίρνει*» είχε πει σε μια ομιλία του.

Παρά τις οικονομικές δυσκολίες και το αίσθημα της διάψευσης πολλοί Βενεζουελάνοι εκμεταλλεύτηκαν την κρατική αργία που συνδυάστηκε και με μια μεγάλη

θρησκευτική γιορτή. Στις κεντρικές και παράκτιες περιοχές ιδιαίτερα, μεταξύ αυτών τη Λα Γκουάιρα, τη Μιράντα και αλλού, από το προηγούμενο βράδυ είχαν ξεκινήσει οι εκδηλώσεις προς τιμήν του Άγιου Ιωάννη του Βαπτιστή οι οποίες κορυφώνονται με μουσικές και χορευτικές πομπές στις οποίες η θρησκεία συναντά την αφρό-Βενεζουελάνικη λαϊκή κουλτούρα. Έτσι αρκετοί εργαζόμενοι βρήκαν την ευκαιρία για ξεκούραση, οικογενειακές συναντήσεις και βόλτες στους δρόμους μέχρι το απόγευμα που έγινε ξαφνικά το κακό. Ήταν λίγο μετά τις έξι, όταν ύστερα από ένα υπόκωφο βουητό σείστηκε η βόρεια Βενεζουέλα δύο φορές σε διάστημα λιγότερο από ένα λεπτό. Ένας σπάνιος διδυμός ισχυρός σεισμός, 7,2 και 7,5 Ρίχτερ, προκάλεσε ανυπολόγιστες καταστροφές θάβοντας κάτω από τα ερείπια χιλιάδες ανθρώπους. Μέχρι σήμερα οι καταγεγραμμένοι νεκροί είναι 3.800, οι τραυματίες 16.000 και πιο πολλοί αγνοούνται ακόμη. Περισσότερες από 15 χιλιάδες οικογένειες αναγκάστηκαν να εκτοπιστούν. Η μάχη των σωστικών συνεργείων με τον χρόνο ήταν άνιση. Εκτός από τις συμβολικές, υποκριτικές και ιδιοτελείς «βοήθειες» με λίγες εξαιρέσεις η Βενεζουέλα έμεινε αβοήθητη, λαβωμένη ήδη από μια μακρά περίοδο οικονομικών κυρώσεων και ασφυκτικού αποκλεισμού από τους εγκληματίες της Ουάσιγκτον και των Βρυξελλών. Αντίθετα ένα αίσθημα αλληλεγγύης κατέκλυσε τους λαούς όλου του κόσμου, ιδιαίτερα αυτούς στην Λατινική Αμερική που γνωρίζουν καλά ποιοι είναι οι κοινοί εχθροί και οι αληθινοί φίλοι.

Η γη κλαίει επειδή έχει μνήμη ! Ο διπλός σεισμός κτύπησε το Καρακάς και την παράκτια ζώνη, κυρίως τις πολιτείες Αράγκουα, Καραμπόμπο, Φαλκόν, Λα Γκουάιρα, Μιράντα και τις γύρω περιοχές. Η σκέψη πολλών έτρεξε στο μακρινό παρελθόν, τότε που μια παρόμοια καταστροφή συνέβη και πάλι σε μια κρίσιμη στιγμή για την ανεξαρτησία της χώρας. Στις 26 Μαρτίου 1812, ένας σφοδρός σεισμός έπληξε την Βενεζουέλα, πιο πολύ την πόλη του Καρακάς, αφήνοντας την κατεστραμμένη με χιλιάδες νεκρούς. Στην πρωτεύουσα, τα δύο τρίτα του πληθυσμού έχασαν τη ζωή τους και στη Λα Γκουάιρα οι μισοί κάτοικοι θάφτηκαν στα ερείπια. Ορι-

είναι κινήσεις που δεν μπορούν να επηρεάσουν τα πραγματικά δεδομένα που έχουν επιβληθεί. Οι προσπάθειες του προέδρου Ντίαζ-Κανέλ να εμψυχώσει τον δοκιμαζόμενο κουβανικό λαό μέσω αντιαμερικανικών δηλώσεων έχουν και την πλευρά της ενίσχυσης της βάσης στήριξης της ηγεσίας.

Ο εγκληματικός αποκλεισμός του νησιού χρησιμοποιείται ως μοχλός πίεσης. Όλα τα παραπάνω συμβαίνουν με δεδομένο ότι τα φωτοβολταϊκά πάρκα μπορούν να καλύψουν μόνο το 10% της απαιτούμενης ηλεκτρικής ενέργειας. Ο ενεργειακός αποκλεισμός βυθίζει συνεχώς στο σκοτάδι, με διακοπές ηλεκτροδότησης, μεγάλες περιοχές της χώρας. Τα προβλήματα σε ύδρευση, μεταφορές, περίθαλψη, εμπόριο και καλλιέργειες δοκιμάζουν για ακόμη μια φορά την αντοχή του λαού που δίνει μια μάχη επιβίωσης λίγα μίλια μακριά από τις ακτές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού

ρή, την ίδια ώρα, όμως, αναγνωρίζεται πως δεν υπάρχει κάποια πρόοδος στις επαφές όπως ομολόγησε και ο υπουργός Εξωτερικών της Κούβας Μπρούνο Ροντρίγκες.

Οι εξελίξεις στην Κούβα επηρεάζουν και επηρεάζονται από τη ρευστή πολιτική κατάσταση που επικρατεί σε όλη τη νότια Αμερικανική Ήπειρο ως αποτέλεσμα της επιθετικότητας των ΗΠΑ στα πλαίσια του κλιμακούμενου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Η εξέλιξη στη Βενεζουέλα αλλά και η άνοδος φιλο-τραμπικών κυβερνήσεων σε σειρά χωρών της περιοχής δυσχεραίνουν τη θέση της κουβανικής ηγεσίας που αντιμετωπίζει την παντελή έλλειψη στηριγμάτων. Οι διπλωματικές κινήσεις όπως η τελευταία απόφαση της γενικής συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών (136 υπέρ, 9 κατά) για την ανάγκη συζήτησης για τον τερματισμό του Αμερικανικού αποκλεισμού στο νησί των 10 εκατομμυρίων ανθρώπων,

Βενεζουέλα

Η μελαγχολία, η τραγωδία ... και ο Μπολιβάρ

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια περιγραφή της μάχης του Καραμπόμπο www.mincultura.gob.ve/noticias/24-de-junio-aniversario-de-la-batalla-de-carabobo/ και ένα σχετικό με το σεισμό του 1812 άρθρο στο αμερικάνικο Nation www.thenation.com/article/world/simon-bolivar-venezuela-earthquake-greg-grandin/ Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

σμένοι μίλησαν τότε για θεϊκή τιμωρία για αυτούς που σήκωσαν το ανάστημά τους στην ευλογημένη από την καθολική εκκλησία Ισπανική κυριαρχία. Ανάμεσα στα ερειπωμένα σπίτια, τους κατεστραμμένους δρόμους, την καμένη γη και τους άντρες και τις γυναίκες που είχαν πληγωθεί και απελπιστεί, ο Σιμόν Μπολιβάρ δεν έχασε ούτε το θάρρος ούτε την ψυχραιμία του. Σίγουρος για τον σκοπό του απευθυνόμενος στον φιλοβασιλικό Χοσέ Ντομίνγκο Ντίαζ, έναν γιατρό πιστό στην Ισπανία, που τον ρώτησε δηκτικά «*Και τώρα τί;*» έστρεψε το βλέμμα του στον ορίζοντα και είπε με γαλήνια αλλά σταθερή φωνή: «*Αν η φύση είναι ενάντια μας, τότε θα πολεμήσουμε εναντίον της !*». Μετά τον σεισμό ακολούθησαν στρατιωτικές ήττες και η παράδοση του Φρανσίσκο Ντε Μιράντα στους Ισπανούς. Παρά την πτώση της πρώτης δημοκρατίας της κατεχόμενης από την Ισπανία Αμερικής, ο Μπολιβάρ συνέχισε τον αγώνα για την απελευθέρωση.

Η Κερκόπορτα που άνοιξαν οι πιο διεξίς και πρόθυμες για συμβιβασμούς μερίδες και παράγοντες του κυβερνητικού κόμματος, όταν οι Αμερικανοί αποφάσισαν να σφίξουν την θηλιά και οργάνωσαν την απαγωγή του Μαδούρο και της γυναίκας του στην αρχή του χρόνου, συμπλήρωσαν οι ανατροπές στους επόμενους μήνες. Στο όνομα του ρεαλισμού ακολούθησε μια πολιτική διαρκούς προσαρμογής στις αυτοκρατορικές απαιτήσεις και συνδιαλλαγής με την Ουάσιγκτον. Συμφώνησαν να παραδώσουν την διαχείριση των εσόδων από την πώληση του πετρελαίου, να ανοίξουν τον τομέα των εξορύξεων για επενδύσεις στις δυτικές πολυεθνικές και να προετοιμάσουν μια συμφωνία με το ΔΝΤ και τους δανειστές -ληστές, με στόχο, όπως λένε, να επαναφέρουν την Βενεζουέλα στις διεθνείς αγορές. Ξεκίνησαν σχέσεις με τον διοικητή του αμερικάνικου στρατού στην περιοχή, του επέτρεψαν μέχρι και να διεξάγει ασκήσεις στο έδαφος της χώρας και ανέτρεψαν τον εξωτερικό προσανατολισμό. Έφτασαν στο σημείο να υποδεχθούν ισραηλινή στρατιωτική αντιπροσωπεία με το πρόσχημα της βοήθειας μετά τον σεισμό, ενώ η Βενεζουέλα από καιρό είχε διαρρήξει τις σχέσεις της με το σιωνιστικό κράτος. Παρ' όλες τις υποχωρήσεις οι Αμερικανοί όχι μόνο δεν αναθεωρούν το σχέδιό τους για μια ολοκληρωτική ανατροπή αλλά μετά τον σεισμό βρήκαν την ευκαιρία να προ-

χωρήσουν πιο αποφασιστικά στην επεμβατική πολιτική τους. Με το πρόσχημα της βοήθειας έστειλαν πεζοναύτες, πλοία και αεροπλάνα σε λιμάνια και αεροδρόμια δήθεν μόνο για επιτήρηση και διόρισαν με κυνισμό ως επικεφαλής της ανθρωπιστικής αποστολής ένα στρατιωτικό ! Από την άλλη ενορχηστρώνουν σε συνεργασία με την φιλοδυτική δεξιά αντιπολίτευση εκστρατεία με σκοπό να αποδώσουν όλες τις πληγές του σεισμού και τα προβλήματα στη διαχείρισή τους στις πολιτικές των Τσάβες και Μαδούρο. Συμπεριλαμβάνουν βέβαια μέσα και τους σημερινούς κυβερνητικούς με επικεφαλής τα αδέρφια Ροντρίγκεζ (πρόεδρος και επικεφαλής Εθνοσυνέλευσης) συνεχίζοντας να αναζητούν διαδόχους τους. Ο Αμερικανός πρέσβης Μπάρετ ήταν κάτι περισσότερο από σαφής σε πρόσφατη δήλωσή του μετά τον σεισμό. «*Ο πρόεδρος και ο υπουργός Ρούμπιο έχουν θέσει ένα σχέδιο τριών φάσεων (πολιτική σταθερότητα, οικονομική ανάκαμψη και θεσμική μετάβαση) για τη Βενεζουέλα, που παραμένει αμετάβλητο*» είπε.

Ο σεισμός αποτελεί μια αιματοβαμμένη ευκαιρία για την Ουάσιγκτον. Μια ευκαιρία να προχωρήσει γρήγορα στον πλήρη οικονομικό έλεγχο της χώρας και των πλουτοπαραγωγικών πηγών της μέσα και από το πρόσχημα της ανοικοδόμησης εκτοπίζοντας ανταγωνιστές, αποκομίζοντας τεράστια κέρδη και επιβάλλοντας πολιτικές λύσεις. Για τον λαό της Βενεζουέλας ήρθε στην πιο ακατάλληλη στιγμή (αν και μια τέτοια καταστροφή ποτέ δεν έχει κατάλληλο χρόνο). Βρίσκεται στριμωγμένος και περιτριγυρίζεται από τσακάλια και ύαινες. Σε μια δύσκολη οικονομική και κοινωνική κατάσταση, με κλονισμένη την εμπιστοσύνη του στους κυβερνητικούς και βέβαια με την έλλειψη μιας επαναστατικής ηγεσίας. Αν και το παρελθόν δεν μπορεί να δώσει απαντήσεις για το μέλλον μερικές φορές είναι χρήσιμο να το θυμάται κανείς. Το παράδειγμα του Μπολιβάρ που βρήκε την δύναμη να ξεπεράσει την καταστροφή του 1812 και να ηγηθεί ενός νέου κύκλου στους πολέμους της ανεξαρτησίας φθάνοντας μέχρι τη νίκη του Καραμπόμπο είναι μια τέτοια περίπτωση. Δεν είναι τυχαίο πως πολλοί στην Βενεζουέλα έστρεψαν την σκέψη τους σε αυτό, όχι για να παρηγορηθούν αλλά για να πάρουν δύναμη.

Σύνοδος NATO

Καταγραφή διαφορετικών προσεγγίσεων για το μέλλον της Συμμαχίας

Με συνταγμένο από πριν κοινό ανακοινωθέν, ολοκληρώθηκαν στις 8 Ιουλίου οι εργασίες της νατοϊκής διήμερης Συνόδου Κορυφής στην Άγκυρα. Στο επίκεντρο των εργασιών, όπως αναμενόταν, βρίσκεται ο Τραμπ (που εξακολουθεί να είναι... «θυμωμένος» με το NATO), και η έντονη υπενθύμιση προς τους συμμάχους ότι ο «εξευμενισμός του» δεν είναι εύκολη υπόθεση.

Πίσω από την ομαδική φωτογραφία αποκαλύπτεται ένα «οικογενειακό δράμα». Παλιές εντάσεις ξέσπασαν και νέες ρωγμές αναδύθηκαν. Διαπροσωπικές διαμάχες, πιέσεις για την επίτευξη συμφωνιών και απεγνωσμένες εκκλήσεις για συνοχή κυριάρχησαν, καθώς η πραγματικότητα παραμένει πολύ ακανθώδης.

Ο ΓΓ του NATO, Ρούτε, έκανε «υπερωρίες» για να τα διατηρήσει όλα σε τάξη και να στείλει το μήνυμα ότι οι ΗΠΑ εξακολουθούν να είναι πλήρης εταίρος στη Συμμαχία. Ωστόσο η διατύπωση της απόφασης δίνει άλλη εικόνα: «Οι Ευρωπαίοι Σύμμαχοι και ο Καναδάς, σε **συνεργασία με τις ΗΠΑ, αναλαμβάνουν μεγαλύτερη ευθύνη για την άμυνα της Συμμαχίας**».

Η Σύνοδος της Άγκυρας προβλήθηκε ως η πιο κρίσιμη, καθώς η Συμμαχία καλούνταν να χαράξει μια μακροπρόθεσμη στρατηγική σε ένα ολοένα πιο ασταθές διεθνές περιβάλλον, όπου στη μεγάλη εικόνα κυριαρχεί ο πόλεμος στην Ουκρανία και οι πολεμικές, και μη, εντάσεις στη Μ. Ανατολή, που εγκυμονούν πολλά απρόβλεπτα.

Η Ρωσία εξακολουθεί να θεωρείται η «κυριότερη μακροπρόθεσμη στρατιωτική απειλή για το NATO», αναφέρει το κείμενο της απόφασης, αλλά η αντιμετώπιση αυτής της μακροπρόθεσμης απειλής υπόκειται σε διαφορετικές προσεγγίσεις για το μέλλον της διατλαντικής σχέσης. Οι σχέσεις Ρωσίας-ΗΠΑ βρίσκονται εγκλωβισμένες σε ένα βαθύ στρατηγικό αδιέξοδο, και οι σχεδιασμοί των ΗΠΑ, εδώ και καιρό, δεν συγκλίνουν με αυτούς των Ευρωπαίων. Στο κείμενο δίνεται ειδική έμφαση στη βοήθεια προς Ουκρανία. Ωστόσο, Ευρωπαίοι και Καναδάς χρηματοδοτούν πλέον αυτή τη βοήθεια, αγοράζοντας οπλισμό από τις ΗΠΑ! Ταυτόχρονα υπογραμμίζουν ότι η υποστήριξη αυτή «**πρέπει να είναι δίκαιη, προβλέψιμη και βιώσιμη σε μακροπρόθεσμη βάση**»! Τέλος, γίνεται γενικόλογη αναφορά στο Ιράν, το οποίο... «**δεν πρέπει ποτέ να αποκτήσει πυρηνικό όπλο και το καλούν να σεβαστεί πλήρως την ελευθερία της ναυσιπλοΐας στα Στενά του Ορμούζ**».

Αλλά το επίδικο, για τους Ευρωπαίους, δεν αφορούσε «τη διαχείριση Τραμπ», αλλά αυτή καθαυτή την επιχειρησιακή ικανότητα της Συμμαχίας στις νέες συνθήκες. Στην ουσία οι Ευρωπαίοι καλούνται να χρηματοδοτήσουν τους στόχους των στρατηγικών σχεδιασμών των ΗΠΑ και ταυτόχρονα να προωθήσουν τη δική τους «αμυντική» αυτονομία. Μια τέτοια μετάβαση, με τα σημερινά δεδομένα, είναι βέβαιο ότι θα ενισχύσει τους ανταγωνισμούς Γαλλίας, Βρετανίας και Γερμανίας. Κάτι τέτοιο συμβαίνει ήδη. Μια ομάδα περίπου δώδεκα χωρών, με πρωτοβουλία της Βρετανίας, επιχειρεί έναν νέο συνασπισμό, παρά τον σκεπτικισμό Αμερικανών αξιωματούχων. Το ερώτημα που τίθεται αφορά το αν η εκτόξευση των αμυντικών δαπανών της Ευρώπης (παρά τις σοβαρές αποκλίσεις), διαμορφώνει μια δυναμική χειρα-

φέτησης από τις ΗΠΑ ή αν αντίθετα ενισχύει παραπέρα τους όρους πολιτικής ευθυγράμμισής τους.

Η Σύνοδος Κορυφής του NATO στην Άγκυρα δεν επικεντρώθηκε μόνο στις δαπάνες, όπως η προηγούμενη. Ο Τούρκος πολιτικός αναλυτής Σελβί ανέλαβε να υποστηρίξει ότι το NATO δεν μπορεί πλέον να συνεχίσει με το δόγμα που είχε πριν από 77 χρόνια. Σύμφωνα με τον ίδιο, το νέο δόγμα της Συμμαχίας ξεκινά τη διαμόρφωσή του στην Άγκυρα και σηματοδοτεί την επέκταση της επιρροής της Συμμαχίας στη Μ. Ανατολή, τη Μαύρη Θάλασσα και τον Καύκασο. Μία από τις πιο χαρακτηριστικές ενδείξεις αυτής της στρατηγικής είναι ότι καλέστηκαν ηγέτες από αυτές τις χώρες. Και η Τουρκία είναι η μοναδική χώρα-μέλος του NATO που συνορεύει με πολλές από αυτές τις χώρες, γεγονός που της προσδίδει ιδιαίτερη γεωπολιτική βαρύτητα. Και αυτό το πλεονέκτημα, της «στρατηγικής χρησιμότητας», ο Ερντογάν επιχειρεί να μετατρέψει άμεσα σε συγκεκριμένα ανταλλάγματα (F-35) και μεσοπρόθεσμα πολιτικό κεφάλαιο περιφερειακής ισχύος.

Η Τουρκία θεωρεί ότι είναι ο εκπρόσωπος της Μ. Ανατολής στο NATO. Η ενδεχόμενη νατοϊκή αναβάθμιση της Τουρκίας του Ερντογάν ίσως να εξυπηρετεί και άλλους στόχους των ΗΠΑ. Μια «αναβάθμιση-χειραγώγηση» της Άγκυρας είναι αναγκαία, ώστε να αποτραπεί μετωπική σύγκρουση με το Τελ Αβίβ στη Συρία, που ήδη διεξάγουν έναν ακήρυκτο πόλεμο δι' αντιπροσώπων για τον έλεγχο της.

Ενώ ο Νετανιάχου διαφωνεί με πιθανή παραχώρηση F-35 στην Τουρκία, θεωρώντας ότι θα επηρεάσει τις ισορροπίες στην περιοχή, ο Ερντογάν δείχνει

να κρατά θετική στάση σε διαφαινόμενη προσπάθεια του Τραμπ να «μοιράσει» τη Συρία ανάμεσα στην Άγκυρα και το Τελ Αβίβ. Πάντως η διαχείριση των αλληλοσυγκρουόμενων περιφερειακών φιλοδοξιών Ισραήλ-Τουρκίας δεν θα αποδειχτεί εύκολη υπόθεση για τις ΗΠΑ.

Η επιδείνωση των σχέσεων μεταξύ Νετανιάχου-Τραμπ, δεν ξέρουμε πόσο σχετίζεται με την αναθέρμανση της σχέσης Ερντογάν-Τραμπ. Σίγουρα σχετίζεται με τη διαπίστωση ότι οι χώρες του Κόλπου, και γενικότερα οι αραβικές χώρες, θεωρούν πως το Ισραήλ φέρει τη βασική ευθύνη για το αδιέξοδο που δημιουργήθηκε στα Στενά του Ορμούζ (με τη στρατηγική αλλαγή στη θέση του Ιράν) και για τις νέες εστίες έντασης στον Λίβανο και τη Συρία. Το Ισραήλ, ως απειλή, έχει

κυριαρχήσει στην περιοχή και το ερώτημα για την Τουρκία είναι αν μπορεί να μετατρέψει αυτή την πραγματικότητα σε συγκεκριμένα πολιτικά οφέλη.

Η μεγαλύτερη πρόκληση για το αμερικανικό NATO, δεν είναι η διαχείριση των οικονομικών διαφορών στο εσωτερικό της Συμμαχίας. Είναι οι διαφορετικές προσεγγίσεις απέναντι στα πολεμικά μέτωπα Ουκρανίας και Ιράν και συνακόλουθα οι επιλογές πολιτικών και στρατηγικών προσανατολισμών, σε μια περίοδο έντονων γεωπολιτικών ανακατατάξεων.

Τέλος το απρόβλεπτο «εσωτερικό ζήτημα» για τη Συμμαχία που αφορά τη Γροιλανδία, και που συχνά-πυκνά επαναφέρει ο Τραμπ, διεκδικώντας την, δεν έχει αποκαλύψει όλες τις πτυχές του.

XB

Άγκυρα

Αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις παρά την καταστολή

Μπροστά στη σύνοδο κορυφής του NATO στην Άγκυρα εντάθηκε η τρομοκρατία και η καταστολή σε όλη την Τουρκία. Αν και από την Πρωτομαγιά συνεχίζονταν οι έφοδοι σε σπίτια και κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους σε πόλεις και χωριά με εκατοντάδες προσαγωγές και συλλήψεις, τον Ιούνιο και τον Ιούλιο ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο. Με την προανάκριση να στρέφεται στη συμμετοχή στην Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση και τα συνθήματά της, μάζεψαν τα πρωτοπόρα στοιχεία σε πόλεις και χωριά.

Οι οργανώσεις της αριστεράς, κόμματα και συλλογικότητες συγκρότησαν τον Ιούνιο το συντονισμό ΟΧΙ ΣΤΟ NATO (NATO'YA HAYIR! COORDINASYONU), για τη μαζικοποίηση των αντιστάσεων

ενάντια στη σύνοδο του NATO. Με κύριες αιχμές «ΟΧΙ ΣΤΟ NATO», «ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ», «ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ NATO» κάλεσαν τον λαό να οργανώσει την αντίστασή του στον αιματοβαμμένο πολεμικό μηχανισμό του ιμπεριαλισμού, να καταδείξει ότι η σύνοδος κορυφής του NATO και οι εκπρόσωποί της ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ στην χώρα του.

Εβδομάδες πριν τη σύνοδο άρχισαν οι κινητοποιήσεις που καλούνταν από το συντονισμό «ΟΧΙ ΣΤΟ NATO», από τις «Δυνάμεις Εργασίας, Ειρήνης και Δημοκρατίας», από κόμματα και οργανώσεις απέναντι στην καταστολή, στις εφόδους σε σπίτια και στις συλλήψεις.

Κωνσταντινούπολη, Άγκυρα, Σμύρνη, Άδανα, Εσκί Σεχίρ, Ντερσίμ, Σαμψούντα, Τσανάκαλε, Μπαλίκσεχιρ, Σίβας, Γκαζιαντέπ, απ' άκρη σ' άκρη όλη η Τουρκία έγινε τόπος μαζικών λαϊκών διαδηλώσεων. Η Τουρκία και ειδικότερα η Άγκυρα μετατράπηκε σε μια ανοιχτή φυλακή. Παρά το ανθρωποκυνηγητό που εξαπέλυσε η κυβέρνηση, τις απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων, παρά το ότι γέμισαν τα τμήματα με κρατούμενους και όσους δεν χωρούσαν τους κρατούν σε τμήματα εξιχνίασης ληστειών, δεν κατάφερε να καταστείλει τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα του λαού. Αγωνιστές, κομμουνιστές, επαναστάτες, σοσιαλιστές, οικολόγοι, φοι-

τητές, εργάτες, πανεπιστημιακοί, συγγραφείς, ηθοποιοί, όλοι διαδηλώνουν και ας συλλαμβάνονται. Βασανιστήρια καταγγέλλονται κατά τις προσαγωγές.

Αποκορύφωμα η προσαγωγή 135 εκδρομέων του περιβαλλοντικού ιδρύματος ΤΕΜΑ που επιστρέφοντας από μια περιήγηση συνάντησαν τους απεργούς που έκαναν πορεία στην Άγκυρα και εκφράσανε την αλληλεγγύη τους. Πανεπιστημιακοί, δικηγόροι, δημοσιογράφοι και εθελοντές της ΤΕΜΑ προσήχθησαν και οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα με την κατηγορία ότι ήταν μέλη του ΤΚΡ/ΜΛ και οι 129 οδηγήθηκαν στο δικαστήριο με αίτημα προφυλάκισης. Οι 103 προφυλακίστηκαν και στους υπόλοιπους επιβλήθηκαν περιοριστικοί όροι. Η απαγόρευση στους δικηγόρους είναι άλλο ένα μέτρο πίεσης που καταστρατηγεί βασικά δικαιώματα

Συνθήματα που κυριάρχησαν στις διαδηλώσεις «Ιμπεριαλιστές μη ξεχνάτε τον 6ο στόλο», «Ο ιμπεριαλισμός θα ηττηθεί, οι λαοί που αντιστέκονται θα νικήσουν» «Το NATO φέρνει πόλεμο και καταστροφή». Οι κινητοποιήσεις για την απελευθέρωση των εκατοντάδων κρατουμένων συνεχίζονται παρά την αστυνομοκρατία και τις απαγορεύσεις.

Γαλλία

Η λιτότητα απάντηση στην αύξηση του χρέους

...και την ίδια στιγμή χιλιάδες οι νεκροί από τον καύσωνα

Ασχημα τα μαντάτα για τη γαλλική οικονομία από την έκθεση που δημοσίευσε ο ΟΟΣΑ στο τέλος Ιουλίου, αλλά και από τα στοιχεία του Εθνικού Ινστιτούτου Στατιστικής και Οικονομικών Μελετών. Το δημόσιο χρέος της χώρας, που πλέον ξεπέρασε τα 3,5 τρισ. ευρώ, φτάνοντας το 117,5% του ΑΕΠ, κινδυνεύει βάσιμα να φτάσει στο 127% του ΑΕΠ ως το 2030.

Οι δαπάνες του προϋπολογισμού για την αποπληρωμή των τόκων αυξήθηκαν από 35,8 δισ. ευρώ το 2020 (1,3% του ΑΕΠ) σε 50,9 δισ. το 2025 (2,1% του ΑΕΠ). Η αύξηση θα συνεχιστεί, φτάνοντας τα 59 δισ. ευρώ το 2026, τα 77 δισ. ευρώ το 2028 και ίσως και το 5% του ΑΕΠ μέχρι το 2050.

Η υπερχρέωση της Γαλλίας δεν είναι, βέβαια, καινούρια εξέλιξη. Είναι χρόνια που το χρέος της μεγαλώνει και οι δημοσιονομικοί στόχοι που έχουν τεθεί από την ΕΕ δεν επιτυγχάνονται. Με αυτές τις συνθήκες, η γαλλική οικονομία θα μπορούσε να βρίσκεται σε επιτήρηση από την ΕΕ, αλλά, βέβαια, δεν μπορεί η ΕΕ να επιτηρήσει τους στυλοβάτες της!

Οι προτάσεις που περιλαμβάνει η έκθεση του ΟΟΣΑ για τη μείωση των δημοσίων δαπανών κινούνται αποκλειστικά σε αντιλαϊκή κατεύθυνση, στην πολιτική της λιτότητας. Οι βασικοί άξονες είναι τρεις: Πρώτος, το ασφαλιστικό, όπου προτείνονται αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές και αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης (στα 64 έτη έως το 2033), δεύτερος, η φορολογία, με αύξηση της φορολογίας των καυσίμων και αναθεώρηση των φορολογικών εξαιρέσεων (που φτάνουν σχεδόν το 3% του ΑΕΠ) και τρίτος, οι δαπάνες της τοπικής αυτοδιοίκησης, οι οποίες κρίνεται ότι πρέπει να επανεξεταστούν.

Την ίδια στιγμή, στο πλαίσιο της έντονης διαπραγμάτευσης μεταξύ των εταίρων της ΕΕ για το μελλοντικό πολυετές δημοσιονομικό κοινοτικό πλαίσιο, η γαλλική κυβέρνηση ζητά την εισαγωγή νέων κοινοτικών φόρων, ώστε να αποφευχθεί η επιβάρυνση των εθνικών προϋπολογισμών με επιπλέον κοινοτικές εισφορές, αλλά και η μείωση των γεωργικών επιδοτήσεων.

Ο δρόμος της μεταφοράς της κρίσης στον λαό είναι η μόνη σαφής και ξεκάθαρη επιλογή και η μόνη στην οποία η γαλλική αστική τάξη δεν θα βρει κανέναν από τους εταίρους της στην ΕΕ να διαφωνεί. Τέτοιες πολιτικές έχουν πολλές φορές στο παρελθόν προσκρούσει σε μαζικές αντιστάσεις από την πλευρά του γαλλικού λαού και της εργατικής τάξης, αλλά αντιμετωπίστηκαν με σιδηρά πυγμή από το ... πρότυπο της ευρωπαϊκής δημοκρατίας, η οποία έφτασε ακόμα και στα όρια συνταγματικής εκτροπής.

Την ίδια στιγμή, η ισχυρή ιμπεριαλιστική γαλλική αστική τάξη δεν είναι ικανή να προστατεύσει τους πολίτες της από τον καύσωνα. Πάνω από 2.000 θάνατοι καταγράφηκαν μέσα σε λίγες μέρες και εκτιμάται ότι ο πραγματικός αριθμός μπορεί να είναι και διπλάσιος. Οι σκηνές που εκτυλίχθηκαν στην «πόλη του φωτός», με τις χιλιάδες που βουτούσαν στον -όχι και τόσο καθαρό- Σηκουάνα για να δροσιστούν, με αποτέλεσμα ακόμα και ορισμένους πνιγμούς, με τις ουρές στα καταστήματα για την αγορά κλιματιστικών και με το μακάβριο μπλοκάρισμα στα γεμάτα νεκροτομεία κάθε άλλο παρά πολιτισμένη και αναπτυσσόμενη Ευρώπη θυμίζουν, πόσο μάλλον ιμπεριαλιστική μητρόπολη!

Τα πρόβατα της Volkswagen και τα κέρδη της BMW

Διαβάζουμε στην ιστοσελίδα ertnews: «Καθώς ο όμιλος Volkswagen συνεχίζει να συνδέεται με σχέδια αναδιοργάνωσης, τα οποία σύμφωνα με φήμες και εκτιμήσεις που κυκλοφόρησαν τους τελευταίους μήνες θα μπορούσαν να μεταφραστούν σε δεκάδες χιλιάδες περικοπές θέσεων εργασίας (μέχρι και 31.000 έχουν ακουστεί - σημείωση δική μας) ένα νέο κύμα “προσλήψεων” έχει φτάσει σε ένα από τα εργοστάσιά του...

...Στο εργοστάσιό της στην Πολωνία, η Volkswagen χρησιμοποιεί ένα κοπάδι 100 προβάτων για να καθαρίσει το γρασίδι κάτω από 31.000 ηλιακούς συλλέκτες. Δεν πρόκειται για νέους εργαζόμενους ή τεχνικούς, αλλά για 100 πρόβατα, τα οποία έχουν αναλάβει ένα πολύ ιδιαίτερο έργο: να διατηρούν υπό έλεγχο τη βλάστηση που αναπτύσσεται κάτω από έναν από τους μεγαλύτερους βιομηχανικούς φωτοβολταϊκούς σταθμούς στην Ευρώπη...

...Τα 100 πρόβατα, που ανήκουν στην αυτόχθονη πολωνική ράτσα Wielkopolska, βόσκουν ανάμεσα σε περισσότερα από 31.000 φωτοβολταϊκά στοιχεία, διατηρώντας τη βλάστηση σε κατάλληλο ύψος χωρίς τη χρήση ειδικών μηχανημάτων».

Δεν μπορούμε να αποφύγουμε την παρατήρηση πως μέχρι διαβολικής συμπτώσεως τα φωτοβολταϊκά είναι όσοι και οι προγραμματισμένοι για απόλυση εργαζόμενοι!

Μία παράλληλη είδηση μας έρχεται πάλι από τη Γερμανία διαβάζοντας την Ναυτεμπορική: «“Καυτό καλοκαίρι” για την αυτοκινητοβιομηχανία προανήγειλε το συνδικάτο IG Metall, ξεκινώντας σήμερα με συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε εγκαταστάσεις της Mercedes».

Οι εργαζόμενοι της Mercedes διαμαρτύρονται σήμερα σε εθνικό επίπεδο κατά των εντατικών μέτρων μείωσης κόστους της εταιρίας. Η έκτακτη καταβολή μπόνους αναβλήθηκε, ενώ το Διοικητικό Συμβούλιο εξετάζει το ενδεχόμενο να ζητήσει από τους εργαζόμενους περισσότερες ώρες εργασίας με την ίδια αμοιβή. Σε επιστολή προς τους εργαζόμενους στη Γερμανία στα τέλη της περασμένης εβδομάδας, το Διοικητικό Συμβούλιο της Mercedes-Benz ανακοίνωσε ότι πρέπει “να συνεχίσει να μειώνει το κόστος με πλήρη ταχύτητα” προκειμένου να παραμείνει ανταγωνιστικό σχετικά με τις τιμές των προϊόντων.

Αντιδρώντας στις τελευταίες εξελίξεις, το συνδικάτο κάλεσε τους εργαζόμενους να συγκεντρωθούν μπροστά στις πύλες των εργοστασίων της Mercedes σε όλη τη Γερμανία, στο Ζιντελφίνγκεν και στο Ουντερτούρκχαϊμ στη Στουτγκάρδη, στη Βρέμη, στο Βερολίνο, στο Αμβούργο, στο Γκερμερσχαϊμ, στο Ράστατ και στο Κούπερχαϊμ.

Η πρόεδρος της IG Metall Κριστιάνε Μπένερ θα μιλήσει σε συγκέντρωση στο Ντίσελντορφ».

Η εφημερίδα κάνει λόγο και για 100.000 απολύσεις στην Volkswagen.

Η πίεση είναι μεγάλη και στις πέντε εμβληματικές αυτοκινητοβιομηχανίες της χώρας. Η υπερκέρωση σε τεχνολογία-κόστος-τιμή από την κινέζικη ηλεκτρική αυτοκινητοβιομηχανία είναι μία από τις βασικές εξηγήσεις.

Το άλλο είναι η μείωση της ζήτησης, όχι μόνο μέσα στη Γερμανία, αλλά και στην ίδια την Κίνα, που αποτελούσε

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

καταναλωτικό προορισμό για τα «βαριά» γερμανικά μοντέλα. Μείωση της ζήτησης τόσο συνολικά, όσο και λόγω κρίσης.

Στο παζλ να προσθέσουμε και τον παράγοντα γεωπολιτική κρίση, με την αβεβαιότητα που αυτός προκαλεί, αλλά και την αύξηση του ενεργειακού κόστους στη Γερμανία εξ' αιτίας των επιλογών της ηγεσίας της χώρας και της εμπλοκής στο μέτωπο της Ουκρανίας.

Η απάντηση των Γερμανών αυτοκινητοβιομηχανών δεν περιορίζεται μόνο στις αιματηρές απολύσεις προσωπικού ή στις εναλλακτικές λύσεις παραγωγής ενέργειας (γιατί όχι και... κεφίρ από τα πρόβατα, που εσχάτως έχει μεγάλη ζήτηση στους Γερμανούς) αλλά και σε μία συνολικότερη αναπροσαρμογή.

Κύρια κατεύθυνση, απ' ό,τι αφήνουν να κατανοήσουμε, είναι η αλλαγή του Made in Germany, δηλαδή η απαγκίστρωση από την εγχώρια προστιθέμενη αξία και η μετανάστευση μονάδων σε περιοχές ή χώρες με φτηνό εργατικό δυναμικό ή χώρες που αποτελούν πύλες για αναδυόμενες και αναπτυσσόμενες αγορές.

Παράδειγμα της πρώτης περίπτωσης είναι το μεγαλύτερο εργοστάσιο συναρμολόγησης στην Ευρώπη που ετοιμάζει η Volkswagen στην Ουγγαρία. Παράδειγμα της δεύτερης η Κίνα, όπου π.χ. η Audi, σε συμπράξεις της με κινέζους εταίρους, ανοίγει πωλήσεων πανιά για τις αναδυόμενες αγορές της Ασίας. Μάλιστα κάποιο από τα νέα μοντέλα της σύμπραξης δεν φέρει στη σήμανσή του τους πασίγνωστους τέσσερις κύκλους της φίρμας!

Ε, το κεφάλαιο μπορεί να υποστεί και μεγαλύτερες «ταπεινώσεις» εάν πρόκειται να διευρυνθεί ο ... ενάρτετος κύκλος της κερδοφορίας!

Σύμμαχος σε αυτή την προσπάθεια αποκέντρωσης είναι τα τεράστια ταμειακά αποθέματα των Γερμανών βιομηχανών, της εποχής του φτηνού ενεργειακού κόστους, παρόλες τις κλάψες των ιθυνόντων μπροστά στους εργάτες για μείωση των κερδών.

Οι ΗΠΑ, με την τεράστια αγορά που εξακολουθεί να απορροφά τα πολυτελή π.χ. μοντέλα της Porsche, αποτελούν μία άλλη διέξοδο. Αυτή η αγορά όμως κυρίως εισάγει γερμανικά αυτοκίνητα, παρά μοντέλα που συναρμολογούνται ή μερικώς παράγονται εκεί. Έχουν εξ' άλλου να αντιμετωπίσουν και άλλους ανταγωνιστές. Όπως το ινδικό κομμάτι της Land Rover.

Να μην αναφέρουμε τη μετατροπή ή και την με πολλούς τρόπους συμμετοχή της αυτοκινητοβιομηχανίας στην αναπτυσσόμενη πολεμική βιομηχανία.

Ποιοι έχουν ανάγκη τους αυτόκλητους τιμωρούς;

Συνονθύλευμα ακροδεξιών και λοιπών αντιδραστικών ιδεολογημάτων σε συνδυασμό με διάφορες συμβολικές καταστάσεις είναι η γενική περίληψη της ταινίας του Ούβε Μπολ, «Αυτόκλητος Τιμωρός» (Citizen Vigilante) που κυκλοφόρησε πριν λίγες μέρες.

Απαγόρευση

Η άρνηση του αρμόδιου κινηματογραφικού φορέα να δώσει σήμανση καταλληλότητας στην ταινία (πρακτικά σημαίνει ότι δεν μπορεί να κυκλοφορήσει) δεν κατέστησε δυνατό να εμποδιστεί και η πρόσβαση σε αυτήν. Ο Ίλον Μασκ (δείξε μου τον φίλο σου...) έκανε διαθέσιμη την ταινία στο Χ για 48 ώρες και πλέον είναι διαθέσιμη σε διάφορες πλατφόρμες αφού μπορεί κανείς εύκολα να την πάρει από εκεί.

Ιδεολογήματα

Στην ταινία ένας αυτόκλητος τιμωρός σε ευρωπαϊκή χώρα σκοτώνει όποιον παρανομεί. Βιαστές, κλέφτες, λαθρεπιβάτες, όλοι βρίσκονται στο στόχαστρο, αφού κατά τη γνώμη του πρωταγωνιστή ο νόμος αδιαφορεί να τους συνεντίζει. Κι ενώ φαίνο-

μενικά η δική του τιμωρία εφαρμόζεται οριζόντια, αυτή βασικά στοχεύει τους φτωχότερους, τους μετανάστες κι όσους αδυνατούν να πληρώσουν νοίκι ή παρανομούν με διάφορους τρόπους. Αυτή η... οριζόντιωση συνδυαστικά με τακτικές αναφορές αύξησης της εγκληματικότητας λόγω της μετανάστευσης δεν κάνουν δύσκολο να καταλάβει κανείς τα συμπεράσματα της ταινίας. Εννοείται πως δεν απασχολούν στιγμή οι λόγοι αύξησης της εγκληματικότητας, ούτε στοχοποιούνται πλούσιοι που τόσο συχνά κατηγορούνται για βιασμούς, δολοφονίες ή άλλα «όμορφα» και οι υποθέσεις τους δεν φτάνουν σε δίκη ή πέφτουν στα μαλακά. Μόνιμο θύμα ο φτωχός παραβάτης/εγκληματίας, με μόνες εξαιρέσεις τους υπεύθυνους του νόμου (δικαστές και αστυνομικούς), που αποτελούν συνεργούς και ποτέ φυσικούς αυτουργούς.

Υ.Γ. 1: Για το βιασμό φταίει το «αρχαϊκό σύστημα αξιών που έφεραν οι μετανάστες μαζί τους», όχι συνολικά η θέση της γυναίκας σε όλο τον καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό κόσμο.

Υ.Γ. 2: Οι βιασμοί ενοχλούν εκτός αν είναι ο θεσμοθετημένος της πορνείας τον

οποίο «τιμά» ο τιμωρός!

Υ.Γ. 3: «Αν 10% κλέβει, 10% θα ανέβουν οι τιμές στα προϊόντα». Μανιφέστο ακρίβειας.

Διανομή

Αρνητικότητα εντύπωση έκανε, μεταξύ άλλων, ο πρωταγωνιστικός ρόλος στον Άρμι Χάμερ, επανερχόμενος από την αφάνεια στην οποία είχε επιπέσει λόγω πλήθους κατηγοριών για βιασμούς μέχρι και κατηγορίες για κανιβαλισμό. Η δική του αντίδραση απέχθειας στο τελικό αποτέλεσμα της ταινίας ακούγεται αστεία, δεδομένου ότι από το στόμα του βγαίνουν τα χειρότερα μαργαριτάρια. Συνάμα, η ίδια η επιλογή ενός ανθρώπου με αυτό το προφίλ για το ρόλο του αυτόκλητου τιμωρού μεταναστών και των φερόμενων προστατών τους είναι συμβολισμός πραγματικά άξιος λόγου.

Κοινό

Σε ποιους απευθύνεται η ταινία; Μπορεί να πείσει ή να παραπλανήσει με τον τρόπο που το κάνουν διάφορες προοδευτικές επικάλυψης παραγωγές (που μάλιστα αποτελούν σημαία των απανταχού ρεφορμιστών); Μάλλον όχι, τέτοιες πλάνες εξαπατούν ελάχιστους. Μπορεί όμως να δώσει θάρρος στους ήδη πεισμένους, ότι ο δρόμος είναι να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους δολοφονώντας όποιους θεωρούν πως τους χάλανε τον «ευρωπαϊκό πολιτισμό» τους (σκούρου χρώματος).

Συμπερασματικά, δεν χρειάζεται ακριβές παραγωγές και περίτεχνα σκηνικά και νοήματα για να περάσει ο ιμπεριαλισμός στις εφεδρείες μάχης του το μήνυμα ότι πρέπει να τεθούν σε επιφυλακή, σε μια περίοδο που η αντιμεταναστευτική πολιτική και το μίσος προς τα φτωχά λαϊκά στρώματα κρίνονται ως η επίμαχη στρατηγική της περιόδου.

Ο γάμος στην αρχαία Νικόπολη, το γλέντι στην Καζάρμα

Με νόμο του 2020 (4761/20) επιτρέπεται η χρήση 21 αρχαιολογικών χώρων για δεξιώσεις ιδιωτών, με την προϋπόθεση της τήρησης μιας σειράς όρων, όπως η μη αλλοίωση του μνημείου, η ανάδειξη του χαρακτήρα του και άλλα πολλά. Αυτόν το νόμο φαίνεται πως αξιοποίησε η κόρη του Κωστόπουλου και της Μπαλαταίνου (γνωστά... κεφάλια της σόου μπιζ) για την τέλεση του γάμου της στο Νιόκαστρο Πύλου (που φυσικά περιλαμβάνεται στους άνω χώρους).

Έτσι ανοίγουν οι ασκοί του Αϊδού για την πλήρη εφαρμογή του νόμου (για όσους νομίζουν ότι οι νόμοι ψηφίζονται για να μείνουν στα χαρτιά) και τη διεξαγωγή πριβέ γλεντιών από όσους έχουν το ιδιαίτερα υψηλό αντίτιμο που ορίζει ο ΟΔΑΠ (Οργανισμός Ανάπτυξης και Διαχείρισης Πολιτιστικών Πόρων). Τι κι αν ορίζονται προϋποθέσεις; Αυτές καταστρατηγήθηκαν από την προαναφερόμενη δεξίωση, αφού έτσι κι αλλιώς όσοι χαιρούν ασυλίας, όσοι είναι ημέτεροι του κεφαλαίου, θα μπορούν να κινούνται στα όρια του νόμου (και όχι απαραίτητα στα έσω όρια). Αλλά κι αν χρειαστεί, ποιος αποκλείει ότι

ο νόμος μπορεί να επεκταθεί και να αφαιρέσει και τις προϋποθέσεις αυτές.

Βέβαια, το ζήτημα δεν είναι μόνο αυτό. Είναι βασικά σε ποιον ανήκει η πολιτιστική κληρονομιά. Σε ποιον ανήκει η Ρωμαϊκή Αγορά και το Επταπύργιο της Θεσσαλονίκης; Σε ποιον ανήκουν οι Δελφοί; Σε ποιον ανήκει η Αρχαία Κόρινθος ή το Φρούριο Φραγκοκάστελλο Σφακίων; Όλοι αυτοί είναι στους 21 χώρους που τίποτα δεν εξασφαλίζει ότι δεν θα αυξηθούν. Φαίνεται πως η άρχουσα τάξη της χώρας και οι συν αυτή θα μπορούν να αποκλείουν το χώρο για τις προσωπικές τους φιέστες (γάμοι, βαφτίσεις, επαγγελματικά γλέντια και τραπεζώματα κλπ). Και παρόλο που θεωρητικά θα πρέπει ο χώρος να παραμένει ανοιχτός στο κοινό, πρακτικά, ποιος θα τον επισκέπτεται αν είναι γεμάτος από τους καλεσμένους;

Και μπορεί τα μνημεία να ανήκουν σε όλους για να μαθαίνουμε την ιστορία ενός τόπου, αλλά αν έχεις και μερικά χιλιάδικα στην άκρη να διαθέσεις, τότε μπορείς να ζεις και σαν τους άρχοντες των κάστρων του μεσαίωνα, μπεκροπίνοντας με τους οικείους σου στο προαύλιο.

Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Ζωντανή η κουβέντα στο Πολιτικό Καφενείο στις 30/6 με θέμα τα μνημόνια. Αυτά που έρχονται, φεύγουν, ξαναέρχονται... Και η επίθεση μένει...

Ρωγμή

Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Ολοκληρώθηκαν οι καλοκαιρινές προβολές στο μπαλκονάκι της Ρωγμής με την προβολή της ταινίας *Και οι θεοί τρελάθηκαν*, του Jamie Uys στις 1/7.

Μπαρ οικονομικής ενίσχυσης διοργανώνουν αυτές τις μέρες οι Αγωνιστικές Κινήσεις εν όψει του 27ου Camping που θα πραγματοποιηθεί φέτος στο Γύθειο 20-30 Ιουλίου. Ήδη έγιναν στο Εκτός των Τειχών και τη Σφεντόνα.

Εκτός των Τειχών

Γραβιάς 10-12, Αθήνα

Η συζήτηση στην παρουσίαση του τεύχους 23 της *Αντίθεσης* σχεδόν μονοπωλήθηκε από το θέμα της Τεχνητής Νοημοσύνης, το οποίο απασχολεί νεολαία και εργαζόμενους. Αλλά τονίστηκε επανειλημμένα ότι ο κόσμος είναι αυτός που περιέγραψε η πρώτη εισήγηση, αυτή για την ανάγκη ανασυγκρότησης της εργατικής τάξης και μόνο μέσα από αυτό το πρίσμα θα πρέπει να βλέπουμε το νέο επίτευγμα. Για να πατάμε γερά στα πόδια μας και να μην παρασυρόμαστε...

Απέναντι

Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Η προβολή της ταινίας *Μέσα από τα μάτια σου* (*Ted oy mis ojos*) της Ιθιάν Μπογιατίν γέννησε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση. Υπενθυμίζουμε ότι το στέκι θα είναι ανοιχτό κάθε Κυριακή από τις 6:00 μ.μ. και μετά, για παρέα, συζητήσεις, μουσική, Βιβλία κ.ο.κ..

Αθήνα	Αθήνα	Θεσσαλονίκη	Γιάννενα	Ξάνθη	Πάτρα	Ηράκλειο
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια ektostonteixon.gr	Μιλτιάδου 3, Δάφνη IG: steki_apenanti FB: Στέκι Απεναντι	Συγγρού 24, 2ος όροφος steki-sfentona.blogspot.com	Κουγκίου 23	Μ.Βόγδου 20 rogmixanthi.blogspot.com	Πουκεβίλ 2 Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"	Μαστραχά 14 IG: zalosteki FB: Ζάλο

Ιούλιος 1929, Λιπάσματα Δραπετσώνας

Οι εργάτες στον δρόμο της ταξικής σύγκρουσης

Το καλοκαίρι του 1929 στον Πειραιά πραγματοποιήθηκε μια από τις πιο εμβληματικές και αιματηρές απεργίες. Στο επίκεντρο βρέθηκε το εργοστάσιο Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, ένα βιομηχανικό κάτεργο όπου ο ιδιοκτήτης του συσσώρευε υπερκέρδη, πατώντας πάνω στην απόλυτη εξαθλίωση των εργατών.

Η ίδρυση

Η ιστορία της Ανώνυμης Ελληνικής Εταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων (ΑΕΕΧΠΛ) ξεκινά επίσημα το 1909, όταν τρεις μεγάλες τράπεζες συνένωσαν τις δυνάμεις τους με ισχυρούς βιομηχάνους και εμπόρους. Εμπνευστές του εγχειρήματος ήταν δύο μέλη της περιφέρειας «παρέας της Ζυρίχης», ο Λεόντιος Οικονομίδης και ο Νικόλαος Κανελλόπουλος, σπουδαγμένοι στο Πολυτεχνείο της Ζυρίχης και αποφασισμένοι να εφαρμόσουν τις επιστημονικές τους γνώσεις για να αλλάξουν το επιχειρηματικό τοπίο της χώρας. Μόνο που η κερδοφορία του κεφαλαίου δεν αποκτιέται με τις γνώσεις, αλλά με την απάνθρωπη εκμετάλλευση και καταπίεση της εργατικής τάξης.

Το εργοστάσιο χτίστηκε σε μια ακτή της Δραπετσώνας και παρήγε χημικά λιπάσματα. Σταδιακά, η χημική βιομηχανία επεκτάθηκε και στην παραγωγή γεωργικών φαρμάκων, οξέων, πυρομαχικών, γυαλιού κ.ά. Η ΑΕΕΧΠΛ σύντομα μετατράπηκε στη μεγαλύτερη επιχείρηση των Βαλκανίων.

Όταν ο Οικονομίδης πέθανε, έμεινε βασικός μέτοχος ο Κανελλόπουλος που είχε ήδη ιδρύσει χημικό εργοστάσιο στην Ελευσίνα καθώς και την μετέπειτα τσιμεντοβιομηχανία ΤΙΤΑΝ. Διετέλεσε πρόεδρος του ΣΕΒ και υπουργός Οικονομίας της κυβέρνησης Δεμερτζή στα τέλη του 1935.

Το 1926, κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Θ. Πάγκαλου, με νόμο επιτέτραπη στην εταιρεία να λειτουργεί ως «παρατράπεζα», με πρόσχημα την «ενίσχυση της γεωργίας». Τα κέρδη του Κανελλόπουλου εκτοξεύθηκαν.

Στο εργοστάσιο δούλευαν προπολεμικά έως και 4.000 εργάτες. Όμως, οι συνθήκες εργασίας εντός του συγκροτήματος άγγιζαν τα όρια της φυσικής εξόντωσης. Η εργοδοσία, υπό την προστασία του αστικού κράτους και της κυβέρνησης Βενιζέλου, επέβαλλε εξαντλητικά ωράρια (πάνω από 10 ώρες την ημέρα), στερούσε ακόμη και το καθαρό νερό από τους εργάτες, ενώ τα μεροκάματα ήταν της πείνας (25-40 δρχ. για τους άντρες και 15-25 δρχ. για γυναίκες και παιδιά). Η υποχρεωτική νυχτερινή εργασία αμβιόταν με το ίδιο μεροκάματο, υπό την απειλή της άμεσης απόλυσης. Παράλληλα, η έλλειψη στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας είχε ως αποτέλεσμα οι εργάτες να εκτίθενται καθημερινά σε δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις, χωρίς φόρμες εργασίας, με αποτέλεσμα τα οξέα να καίνε τα ρούχα και το δέρμα τους. Ακόμα και το γάλα, που ήταν ιατρικά αναγκαίο για την αποτοξίνωση των εργατών, δεν παραχωρούνταν από τη διοίκηση. Το αποτέλεσμα ήταν δεκάδες ατυχήματα (συχνά θανατηφόρα) με σακατεμένους εργάτες που δεν μπορούσαν να ξαναδουλέψουν. Την ίδια ώρα οι επιστάτες και οι μπράβοι της εταιρείας λειτουργούσαν ως σώματα καταστολής και τρομοκρατίας για να μην καταφέρουν οι εργάτες να σηκώνουν κεφάλι.

Γύρω από το εργοστάσιο στήθηκε μια τεράστια παραγκούπολη, η οποία αργό-

τερα εξελίχθηκε στον Δήμο Δραπετσώνας. Η Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 προσέφερε μια τεράστια δεξαμενή εξαθλιωμένων προσφύγων που αναζητούσαν απεγνωσμένα ένα μεροκάματο.

Τεράστια ήταν και η περιβαλλοντική καταστροφή της περιοχής. Η ρύπανση ήταν μόνιμη και ο δηλητηριασμένος αέρας ξέριζε τα πάντα. Οι αναπνευστικές παθήσεις θέρριζαν τον πληθυσμό.

Η απεργία

Παρά την τρομοκρατία, τις απειλές, τη βία των ένοπλων μπράβων, που έκαναν μέχρι και σωματικό έλεγχο στους εργάτες για να διαπιστώσουν αν έχουν μαζί τους συνδικαλιστικό υλικό, αυτοί κατάφεραν να ιδρύσουν σωματείο από το 1916.

Η κορύφωση της σύγκρουσης σημειώθηκε στις 10 Ιούλη του 1929, όταν περίπου 2.000 εργάτες κήρυξαν απεργία, διεκδικώντας αυξήσεις στα ημερομίσθια, εφαρμογή του 8ώρου, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και αναγνώριση του σωματείου τους. Η διοίκηση αρνήθηκε κάθε διαπραγμάτευση και απάντησε με 120 απολύσεις. Σε αγαστή συνεργασία με τη χωροφυλακή και τον στρατό της κυβέρνησης Βενιζέλου, ο χώρος του εργοστασίου αλλά και όλη η Δραπετσώνα μετατράπηκαν σε εμπόλεμη ζώνη.

Οι μπράβοι και οι κρατικές δυνάμεις καταστολής, αφού περικύκλωσαν την περιοχή, άνοιξαν πυρ εναντίον των άοπλων εργατών, έριξαν μέχρι και χειροβομβίδα, σκότωσαν 3 εργάτες, τα πτώματα των οποίων εξαφάνισαν, και τραυμάτισαν δεκάδες.

Η Απεργιακή Επιτροπή σε προκήρυξη της που δημοσιεύτηκε στον «Ριζοσπάστη» (12/7/1929) περιγράφει: «Ένα καινούργιο έγκλημα διαπράχτηκε πάλι χτες εις βάρος των εργατών Λιπασμάτων. Το δολοφόνο χέρι του Βενιζέλου, που στάζει ακόμα το νωπό αίμα των φορτοεκφορτωτών του Τζελέπη, δεν δίστασε να ξανασηκώσει τον γκρα για να ξεράσει το καυτό μολύβι στα στήθεια των εργατών Λιπασμάτων. Ένας νεκρός (σ.σ. οι νεκροί τελικά ήταν 3) που χθες μας τον κρύψανε και 15 τραυματίες απ' τους οποίους 4 σοβαρά. Οι πατέρες μας, τ' αδελφια μας, οι αδελφές μας γιατί είχαν την τόλμη να ζητήσουν ένα ψίχουλο παραπάνω, γιατί είχαν την τόλμη να πουν πως θέλουν να ζήσουν, δέχτηκαν την ένοπλη επίθεση των οργάνων του Κράτους, του Κράτους των Κανελλόπουλων και Σία. Οι συνοικίες Δραπετσώνας Λιπασμάτων, ολόκληρος ο χώρος γύρω στα εργοστάσια έχει μεταβληθεί σε πεδίο μάχης. Η λευκή τρομοκρατία οργιάζει απ' άκρη σ' άκρη στις εργατικές αυτές συνοικίες που οι δολοφόνοι με εφ' όπλου λόγχη χτυπάνε αλύπητα τους εργάτες. Μα οι απεργοί εργάτες πεινασμένοι, γυμνοί, κακομοιριασμένοι, κληρονομίες αυτής της σκληρής δουλειάς τους από χρόνια ολόκληρα, πραγματικά συντρίμια απ' τα βδελυρά νύχια της εκμετάλλευσης που βαθειά σκίζουν την σάρκα τους, είναι αποφασισμένοι να αμυνθούν ηρωικά στις επιθέσεις αυτών των δολοφόνων».

Και πράγματι, οι εργάτες, υποστηριζόμενοι από τις γυναίκες τους και την τοπική κοινωνία, έστησαν οδοφράγματα και αμύνθηκαν με πέτρες, ξύλα και σίδερα απέναντι στα όπλα του Κανελλόπουλου και του κράτους, αποτρέποντας σε πολλές περιπτώσεις την είσοδο απεργοσπαστών στο εργοστάσιο.

Ταυτόχρονα, ξεκίνησαν απεργιακές

κινητοποιήσεις και σε άλλους κλάδους για συμπάρσταση και συγκεντρώθηκαν χρήματα για την οικονομική ενίσχυση των απεργών.

Στις 14/7 οι εργάτες ζήτησαν την εκταφή δύο πτωμάτων για τα οποία υπάρχουν βάσιμες υποψίες ότι ήταν συναδέλφων τους που δολοφονήθηκαν από τους μπράβους της ιδιωτικής φρουράς του Κανελλόπουλου. Την ίδια μέρα πραγματοποίησαν γενική συνέλευση για να αποφασίσουν τη συνέχιση της απεργίας και την ενίσχυση των απεργιακών φρουρών. Στη συνέλευση υπήρχαν χωροφύλακες και χαφιέδες που δημιουργούσαν συνεχώς εντάσεις, με διακοπές, παρεμβάσεις και απειλές διάλυσής της. Με απόφαση του Ενωτικού Εργατικού Κέντρου Πειραιά αποφασίστηκε πανεργατική συγκέντρωση για τις 17/7.

Τελικά, χρειάστηκε η επέμβαση αγήματος του Πολεμικού Στόλου για να καταληφθεί το εργοστάσιο και να καμφθεί η αντίσταση των εργατών.

Σύντομα αποκαλύφθηκαν οι κτηνωδίες του κράτους και της εργοδοσίας, όσο κι αν προσάβησαν να τις καλύψουν με την εξάφaniση των πτωμάτων και τον γρήγορο ενταφιασμό τους. Όπως αναφέρεται στον «Ριζοσπάστη» στις 17/7, ο ίδιος ο Κανελλόπουλος σκότωσε με πιστόλι στον κρόταφο έναν εργάτη και δηλητηρίασε ακόμη έναν με ασφυξιογόνα αέρια.

Οι εργάτες υποχώρησαν και έλυσαν την απεργία τους στις 17/7 μετά την αχαλίνωτη καταστολή. Η ομιλία του εκπροσώπου των απεργών στη συγκέντρωση της 17/7 είναι χαρακτηριστική: «Υστερα από την πρωτοφανή αυτή τρομοκρατία οι εργάτες αναγκάζονται να υποχωρήσουν. Σήμερα πρέπει όλοι να πάμε ξανά στη δουλειά με τους ίδιους όπως και πριν όρους. Μα δεν πάμε όμως νικημένοι. Πηγαίνουμε τώρα με το κέρδος ότι "μάθαμε να πολεμάμε" και να προετοιμάζουμε την πάλη μας. Σε λίγο θα δείξουμε ποιοι είμαστε. Πρέπει να ξαναπάμε στο εργοστάσιο και να ριχτούμε όλοι στην οργάνωση του Σωματείου μας. Αυτό θα μας οδηγήσει σε νέους αγώνες και στο τέλος στη Νίκη, στην καλύτερη ζωή».

Δεκάδες εργάτες συνελήφθησαν, 30 παραπέμφθηκαν σε δίκη και 11 καταδικάστηκαν με ποινές φυλάκισης. Λίγες ημέρες αργότερα, ψηφίστηκε και επίσημα το «Ιδιώνυμο», ο νόμος για τη δίωξη των κομμουνιστικών ιδεών και του συνδικαλισμού.

Η μεταγενέστερη πορεία

Η ηρωική απεργία στα Λιπάσματα σταμάτησε επειδή οι εργάτες λύγισαν κάτω από την άγρια καταστολή. Υπάρχουν περιπτώσεις που οι αγώνες δεν φέρνουν άμεσα αποτελέσματα και νίκες. Λειτουργούν, όμως, ως παρακαταθήκη για τους μελλοντικούς αγώνες. Και πράγματι, μέσα στην Κατοχή, όταν το εργοστάσιο λειτουργούσε με γερμανική επίβλεψη, οι εργάτες κατάφεραν καθημερινά να κυκλοφορούν τις ΕΑΜικές προκηρύξεις. Το 1941, όταν οι Γερμανοί φυλάκισαν σε μάντρες 500 Κρητικούς πολεμιστές από τη μάχη της Κρήτης, αφήνοντάς τους να λιμοκτονούν, οι εργάτες των Λιπασμάτων ξεσηκώθηκαν με καθημερινές στάσεις εργασίας και ανάγκασαν τη διεύθυνση να αναλάβει την τροφοδοσία τους.

Το 1942, όταν τον χειμώνα της λιμοκτονίας πέθαναν εκατοντάδες από την πείνα, οι εργάτες, με την καθοδήγηση του ΚΚΕ, κλείστηκαν στο εργοστάσιο και μετά από τετραήμερο σκληρό αγώνα ανάγκασαν τη διοίκηση να παρέχει τρόφιμα, λάδι και το 10% των εσόδων από τις εξαγωγές στις οικογένειες των εργατών και των θανόντων.

Αργότερα, ανέλαβε το εργοστάσιο ο Μποδοσάκης. Μετά από πολλές δεκαετίες ακμής οι εργαζόμενοι ξεπέρασαν τους 7.000 και οι χώροι του εργοστασίου έφτασαν να καλύπτουν 250 στρέμματα. Οι αγώνες δεν σταμάτησαν. Σε μια από τις πολλές κινητοποιήσεις, τον Αύγουστο του 1950, οι εργάτες πραγματοποίησαν μια σκληρή 10ήμερη απεργία για την αύξηση του μεροκάματος.

Το 1999 το εργοστάσιο έκλεισε οριστικά. Σήμερα η περιοχή έχει μετατραπεί σε Πολυχώρο-Πάρκο. Διασώζονται ελάχιστες από τις εγκαταστάσεις, με ρηγμαμένα κτήρια, συνθέτοντας μια απόκοσμη εικόνα. Μέσα σε όσα διασώθηκαν είναι και η εμβληματική ψηλή καμινάδα, σύμβολο μια εποχής αγώνων και θυσιών της εργατικής τάξης, που μας θυμίζει ότι η βιομηχανική ανάπτυξη της περιοχής χτίστηκε με τον ιδρώτα και το αίμα των εργατών της Δραπετσώνας.

Σ.Σ.

Πηγές
Εφημερίδα «Ριζοσπάστης» 9/7/1929
ώς 18/7/1929

σχολία

Κάρτα I

Η ποινή αποκλεισμού μίας αγωνιστικής του ποδοσφαιριστή των ΗΠΑ Φολαρίν Μπάλογκαν για την κόκκινη κάρτα του εναντίον της Βοσνίας και Ερζεγοβίνης διαγράφηκε έπειτα από τηλεφώνημα του Ντόναλντ Τραμπ στον πρόεδρο της FIFA Τζιάνι Ινφαντίνο. Χρυσή κάρτα.

Κάρτα II

Ο Ντόναλντ Τραμπ υπεραμύνθηκε της απόφασής του να τηλεφωνήσει στον πρόεδρο της FIFA, χαρακτηρίζοντας την ποινή «άδικη» και «φρικτή». «Είδα τη φάση, και είμαι ένας άνθρωπος που αγαπάει τα σπορ και υπήρξα καλός αθλητής. Αυτό δεν ήταν φάουλ. Δεν ήταν καν παράβαση», είπε σε δημοσιογράφους στο Οβάλ Γραφείο, σύμφωνα με το USA Today. Το αμερικάνικο ποδόσφαιρο έχει τους δικούς του κανόνες.

Κάρτα III

Στη συνέχεια, έστρεψε τα βέλη του στον διαιτητή: «Αυτός ο διαιτητής είναι λίγο ύποπτος. Αν κοιτάξετε το παρελθόν του... δεν θέλω να το πω γιατί δεν μου αρέσει να δημιουργώ αντιπαραθέσεις, αλλά είναι πολύ ύποπτος». Είναι Antififa.

Ένα

Σε μια τελετουργική χειρονομία, ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στο Ισραήλ Μάικ Χάκαμπι παρέδωσε την Τετάρτη στον Ισραηλινό υπουργό Εξωτερικών Γκίντεον Σάαρ ένα μόνο δολάριο ΗΠΑ, επισημοποιώντας μια 99ετή μίσθωση για τη γη που προορίζεται για ένα μόνιμο συγκρότημα αμερικανικής πρεσβείας στην Ιερουσαλήμ. Τα υπόλοιπα 999999999999 σε όπλα.

Γενοκτονία

Το Ισραήλ αναγνωρίζει τη Γενοκτονία των Αρμενίων, σημειώνοντας ότι υιοθετήθηκε μετά από πρόταση του υπουργού Εξωτερικών, Γκίντεον Σάαρ. Το Ισραηλινό κράτος γνωρίζει καλά από γενοκτονίες.

Αυξήσεις

Δημοσιεύτηκε το ΦΕΚ που θέτει σε εφαρμογή το νέο μισθολογικό καθεστώς για τους Αρχιερείς της Εκκλησίας της Ελλάδος, αλλάζοντας τον τρόπο υπολογισμού των αποδοχών του Αρχιεπισκόπου, των Μητροπολιτών και των Βοηθών Επισκόπων. Χρυσόβουλο.

Αυτόφωρο

Με χειροπέδες έσυραν στο αυτόφωρο τον αγροτικό γιατρό που διέθετε το Καστελόριζο, αφού είχε καταγγείλει τις συνθήκες εργασίας και τις δυσκολίες ακόμα και στη διαμονή που αντιμετώπιζε στο νησί. Η μάσκα που δώσανε δεν ήταν για τα μικρόβια αλλά για τη φήμωση.

Φάρσα I

Ρώσοι φαρσέρ έπεισαν τον σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας του πρωθυπουργού Θάνο Ντόκο ότι μιλούσε με τον ομόλογό του σύμβουλο του Βολοντίμιρ Ζελένσκι, Ρουστέμ Ουμέροφ. Η πραγματικότητα δεν διαφέρει και πολύ από μια φάρσα.

Φάρσα II

Ο Θάνος Ντόκος, στη διάρκεια της συνομιλίας με τον υποτιθέμενο σύμβουλο Εθνικής Ασφάλειας του Βολοντίμιρ Ζελένσκι, κατανόησε τις ανάγκες του πολέμου, αλλά ένα νέο περιστατικό παρόμοιο με τον εντοπισμό drone στη Λευκάδα θα προκαλούσε πρόβλημα στην Ελλάδα, δεδομένου ότι είναι τουριστική περιοχή και η χώρα «σε λίγους μήνες» θα έχει εκλογές. Μετά τον Οκτώβρη ό,τι θέλετε.

Ναι, αλλά για την Marfin δεν λέτε τίποτα

Η ιστορία επανήλθε, σίγουρα, ως τραγωδία. Φαίνεται όμως ότι επανήλθε και ως φάρσα. Τα μέχρι τώρα αποτελέσματα της κυβερνητικής, αστυνομικής και ασφαλίτικης «δημοσιογραφικής» προσπάθειας να βάλει -εν ριπή οφθαλμού- στο κάδρο των «ενόχων» και «ηθικών αυτουργών» της φονικής εμπρηστικής επίθεσης στη Θεσσαλονίκη σχεδόν όλες τις αντιπολιτευόμενες στη ΝΔ πολιτικές δυνάμεις (ακόμη και το ΠΑΣΟΚ και την... εμφυλιακή ΕΛΑΣ!), δεν έχει αποδώσει τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Ο «ατρόμητος» Κυρανάκης που τύπωσε αυθημερόν μπλουζάκια με στάμπα «Δεν σας φοβόμαστε», ο «φοβερός διώκτης-εκδικητής» Χρυσοχοϊδης που έδωσε «λόγω τιμής» για γρήγορες συλλήψεις και ο «μαχητής της δικαιοσύνης» Μητσοτάκης, που δεν πρόκειται να κάνει πίσω μπροστά στους «ιδεολόγους δολοφόνους» παρουσιάστηκαν έτοιμοι από καιρό. Υπέδειξαν ως «ενόχους» του εγκλήματος άτομα του αναρχο-αντιεξουσιαστού χώρου με «ηθικούς αυτουργούς» την Αριστερά. Μετά από αυτό οι συλλήψεις ήταν, όπως λέχθηκε, θέμα ωρών ή ημερών.

Την ίδια προβοκατόρικη τακτική ζήσαμε στον εμπρησμό της Marfin, που είχε ως τραγικό απολογισμό τον θάνατο τριών εργαζομένων (η μια εργαζόμενη, μάλιστα, ήταν έγκυος). Οι ένοχοι δεν βρέθηκαν ποτέ. Ενώ για φόνο εξ αμελείας καταδικάστηκαν τρία στελέχη της τράπεζας. Τα καταδικασθέντα στελέχη δεν οδηγήθηκαν ποτέ στη φυλακή καθώς όλες οι ποινές μετατράπηκαν σε χρηματικές ή είχαν ανασταλτικό χαρακτήρα. Κι όμως, έως σήμερα σέρνεται η άθλια κατηγορία: Ναι, αλλά για την Marfin δεν λέτε τίποτα.

Ας μιλήσουμε, λοιπόν, για τη Marfin: Στις 5 Μαΐου του 2010, τρεις μόλις ημέρες πριν από την ψήφιση του πρώτου μνημονίου και ενώ πραγματοποιείται μια από τις μαζικότερες πορείες στην Αθήνα (πάνω από 200.000 διαδηλωτές), το υποκατάστημα της Marfin στην οδό Σταδίου τυλίγεται στις φλόγες μετά από εμπρηστική επίθεση. Η επίθεση αποδίδεται αστραπιαία στον «αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο» ενώ οι διαδηλωτές και η Αριστερά «χρίζονται» ηθικοί αυτουργοί! Υπουργός Προστασίας του Πολίτη ήταν και πάλι ο Μιχάλης

Χρυσοχοϊδης, που και τότε μιλούσε για «τιμή», «χρέος» και «γρήγορη σύλληψη των ενόχων».

Μετά από ένα χρόνο εντατικής... αδράνειας της αστυνομίας, που εντωμεταξύ προσήγαγε προληπτικά οτιδήποτε «νεαρό και ύποπτο» κινούνταν γύρω και μέσα στις διαδηλώσεις. Ως ύποπτος συλλαμβάνεται ο αναρχικός Θ.Σ.. Η «αστυνομική επιτυχία» πραγματοποιείται μετά από ένα ανώνυμο, ανορθόγραφο και ασύντακτο σημείωμα που στοχοποιούσε, μεταξύ άλλων, ως ένοχο τον Θ.Σ., ο οποίος, μετά από αλληπάλληλες αναβολές, κρίνεται ομόφωνα αθώος το 2016. «Ένοχοι», όμως, παραμένουν οι αναρχικοί, οι αντιεξουσιαστές, οι κομμουνιστές και οι αριστεροί. Μέχρι και ο «σοβαρός» Χατζηνικολάου διαμαρτύρεται ότι στις περιπτώσεις της Marfin, του καψίματος του κέντρου της Αθήνας από «γνωστές, εξτρεμιστικές, ακραίες, εξωκοινοβουλευτικές αριστερές οργανώσεις» δεν είδε την ίδια κινητικότητα από πλευράς πολιτείας και δικαιοσύνης που είδε στην περίπτωση της Χρυσής Αυγής. Με τον πρώην δημοσιογράφο, πρώην υφυπουργό και βουλευτή της ΝΔ, Σ. Κεδίκογλου, να τον καθησυχάζει ότι έχουν ήδη συλληφθεί και ταυτοποιηθεί από μάρτυρες οι «ένοχοι» της Marfin!

Η ίδια γκεμπελική προπαγανδιστική τακτική εφαρμόστηκε και στον εμπρησμό της Πρυτανείας του ΕΜΠ αλλά και του κτηρίου «Κ. Μαρούση» στην Ομόνοια (όπου βρήκαν τον θάνατο 4 άνθρωποι). Και αυτοί οι εμπρησμοί αποδόθηκαν με βεβαιότητα σε διαδηλωτές που συμμετείχαν στις μεταλλειώδεις κινητοποιήσεις του 90-91, μετά την δολοφονία του Ν. Τεμπονέρα από τον πρόεδρο της ΟΝΝΕΔ Πάτρας (που μάλλον θα φορούσε σήμερα την ίδια μπλούζα με τον Κυρανάκη). Αργότερα αποδείχθηκε ότι οι φωτιές προκλήθηκαν από τα δακρυγόνα που έριχναν «απλόχερα» τα ΜΑΤ στους διαδηλωτές. Ήταν, εξάλλου, άπιθανο να αυτοπυρπόλησαν οι αναρχικοί το «ορμητήριό τους», όπως παρουσίαζαν την κατελιγμένη και καμένη Πρυτανεία.

Με όλα αυτά τα γκεμπελικά να θυμηθούμε και τον εμπρησμό του Ράικσταγκ. Για τον οποίο εμπρησμό... προφανώς ευθύνονται οι κομμουνιστές. Αφού ήθελαν φαίνεται (ως... αντισημίτες!) να οδη-

γηθούν πριν τους Εβραίους στα κρεματόρια. Αλλά και πολλά χρόνια αργότερα ο «Τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού» γράφτηκε με αφορμή μια προβοκάτσια του 1969 στο Μιλάνο. Η ισχυρή έκρηξη στην Αγροτική Τράπεζα, όπου σκοτώθηκαν 17 άτομα, αποδόθηκε αρχικά σε «ακροαριστερούς» και αναρχικούς, με έναν απ' αυτούς «να πέφτει» νεκρός από τον 4ο όροφο της Ασφάλειας. Αργότερα αποδείχθηκε ότι η βομβιστική επίθεση έγινε από ακροδεξιούς με τη συνεργασία πρακτόρων της νατοϊκής αντικομμουνιστικής οργάνωσης GLADIO. Πολλά τα ιστορικά παραδείγματα. Είναι, άλλωστε, γνωστά τα «κατορθώματα» του Μανιαδάκη στην δικτατορία Μεταξά.

Όχι, δεν διολισθήσαμε στη συνωμοσιολογία και στην «σκοτεινή» και «υπόγεια» ερμηνεία της Ιστορίας. Δεν είναι όμως μυστικό ότι δίπλα στο κράτος, υπάρχει το παρακράτος. Ότι πέρα από τα φανταστικά αστυνομικά σενάρια υπάρχουν και τα «πραγματικά» σενάρια της αστυνομίας. Ότι πέρα από την προβοκατορολογία, μια κατηγορία που εκτοξεύεται από δεξιά και αριστερά για να θολώνει τα νερά (ας θυμηθούμε την εξέγερση του Πολυτεχνείου), υπάρχει και η προβοκάτσια.

Μπορεί να μη μάθουμε ποτέ, -ούτε έχει σημασία- τι ακριβώς συνέβη. Μπορεί ο αχταρμάς «δυστυχισμένων -αναρχικών ή μη - συνειδήσεων», που υπερασπίζονται τον... κοινωνικό πόλεμο με όποιο ανθρώπινο κόστος, να θολώνει τις «ταξικές» διαχωριστικές γραμμές. Μπορεί οι ιστορικές κοτσάνες να μη αφορούν μόνο τον Κυρανάκη, που θεωρεί... εμφυλιακό το όνομα-καρικατούρα «ΕΛΑΣ» του Τσίπρα. Κοτσάνα στο βαθμό που δεν γίνεται από ιστορική άγνοια αλλά από αντικομμουνιστική και ακροδεξιά πεποίθηση που θεωρεί ότι, πράγματι, ο εμφύλιος... άρχισε με τον ΕΛΑΣ, που αντιστάθηκε ένοπλα στους «φίλους μας τους Γερμανούς» της Βερμαχτ και των Ναζί αλλά και στους «δικούς μας» ταγματασφαλίτες... πατριώτες. Η προβοκάτσια έχει κι αυτή τον ρόλο της στην ιστορία. Αυτήν την ιστορία που γράφεται πάντα με την ταξική πάλη και τη δράση των μαζών και όχι από άτομα, μυστικές υπηρεσίες, προβοκάτορες ή μυστικές σχέτες. Έχουμε, επομένως, πολλά να πούμε για την Marfin.